

ТЕХНОЛОГИЯ НА БЛАГОДАТТА

Разкриване на благодат на Господната трапеза

Д-р С. И. Говендър

Превод: Емил Енчев

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	3
Глава 1: Новата индустриална революция	4
Глава 2: Културата на ранната Църква	12
Глава 3: Спиране на язвата	21
Глава 4: Важността на евхаристията	41
Глава 5: Официално известяване на Неговата смърт	50
Глава 6: Кой е достоен	58
Глава 7: Проблемът на коринтяните	66
Глава 8: Изпитване на трапезата	76
Глава 9: Съдене на трапезата	84
Глава 10: Корпоративно съдене	102
Глава 11: Квасът на Ирод	109
Глава 12: Квасът на фарисеите	123
Глава 13: Квасът на садукееите	138
Глава 14: Квасът на Коринт	152
Глава 15: Квасът на Галатия	167
Глава 16: Старият квас	177
Глава 17: Квасът на злобата и нечестието	193
Глава 18: Господната трапеза и имунитета	212
Библиография	222

Предговор

Апостол Павел инструктира Църквата да не бъде невежа за „средствата“ на дявола, а да осъзнава добре неговите постоянно развиващи се стратегии и методи да ни заблуждава и така да упражнява предимство пред нас.

Целта на тази книга е също така да напомни на Църквата да не бъде невежа за средствата на Христос и Неговите авангардни технологии, които са достъпни за всеки вярващ и са от съществено значение за мандата ви на господство. Наричам я „Технология на благодатта“, тъй като това е божествената стратегия на Бог да даде „нечестно предимство“, достъпно само за онези, които са Негови синове. Това е технология, разкрита и направена достъпна за онези, които се страхуват от Него. Тази технология ви дава власт в светската област и успех в свещената област. През 2020 г. това беше Божията стратегия за имунитет по време на пандемии и оцеляване по време на национални блокирания и икономически кризи. Много християни са невежи за Божиите средства и следователно не могат да преуспеят в Божиите цели; те загиват, защото не са получили тази информация.

Моля се Господ да отвори очите на вашето разбиране, докато усърдно изучавате тази настояща истина.

Благодат на вас,

д-р С. И. Говендър

Глава 1

Новата индустриална революция

Първата индустриална революция

Според Енциклопедия Британика (2020 г.), Първата индустриална революция започва във Великобритания в края на 60-те години на 18-ти в., разпространява се в останалата част от Европа, след това в Северна Америка и след това в останалия свят. Много от първите иновации, които позволили индустриалната революция, започват в текстилната индустрия. Производството на плат се измества от домовете към големите фабрики. Това накара хората да се преместят от селските райони в големите градове, за да работят. Парната мощност и памукът играят важна роля в този период. Макфадън (2017 г.) заяви, че парната машина на Джеймс Уат заменя вятърната и водната енергия с въвеждането на парната машина за промишлена употреба.

Втората индустриална революция

Втората индустриална революция е друг голям скок напред в технологиите и обществото. Това се случва през периода от 70-те години на 19-ти в. до 40-те години на 20-ти в., предимно в Обединеното кралство, Германия и Съединените щати. Вейл (2016 г.) споменава, че въвеждането на нови иновации в производството на стомана, петрол и електричество довежда до въвеждането на обществени автомобили и самолети. Това е период на растеж за вече съществуващите индустрии и разширяване на нови; като стоманени, петролни и електрически полета. Редакторите на History.com (2010 г.) също заявяват, че е постигнат напредък в науката: Откриването на радиоактивността от Мари Кюри не само довежда до откриването ѝ като източник на енергия, но и до създаването на ядрената бомба.

Третата индустриална революция

От края на 40-те години на 20-ти век преживяхме зората на информационната ера, когато беше открит първият компютър. Това беше въвеждането на Третата индустриална революция. Според

Световния финансов преглед (2012 г.), тази революция е допринесла за автоматизирането и бързия растеж на различни компютърно базирани индустриални приложения и информационни технологии. Поуспоурика (2019 г.) твърди, че третата революция донесе възхода на електрониката, телекомуникациите и компютрите. Това отвори вратите за космически експедиции, изследвания и биотехнологии. По време на тази високотехнологична революция информацията въведе нова оперативна дефиниция в системите, в които работим, което дава възможност на всяко човешко същество да бъде в пряк контакт с глобалното село. Основно, тази революция раздели глобалното село на две общности: тези, които са онлайн и тези, които не са.

Четвъртата индустриална революция

През 2014 г. видяхме появата на Четвъртата индустриална революция с идването на онлайн управлението на производството. Световният икономически форум (2020 г.) заяви, че Четвъртата индустриална революция представлява фундаментална промяна в начина, по който работим, живеем и се свързваме един с друг. Те разглеждат това като нова глава в човешкото развитие, което е възможно благодарение на изключителния технологичен напредък, съизмерим с тези от първата, втората и третата индустриални революции. Четвъртата индустриална революция е нещо повече от промяна, задвижвана от технологиите, но е възможност да се помогне на хората, включително водачи, политици и хора от всички доходни групи и нации, да използват сближаващи се технологии, така че е създадено приобщаващо и ориентирано към човека бъдеще. Тази революция е автоматизирането на производствения и индустриалния сектор чрез интелигентни машини, които ще се нуждаят от все по-малко човешка намеса.

Духовно онлайн

Апостолите и пророците по целия свят в момента говорят за Петата индустриална революция, която се характеризира с това, да си „духовно“ онлайн.

Вашата комуникационна система с Господ Бог Всемогъщият трябва да остане отворена, за да можете да чувате гласа Му и да знаете волята Му. В информационната ера трябваше да сте онлайн, за да изтеглите информация. Целта да бъдете духовно онлайн е да изтеглите

благодат. Ключовата концепция, която революционизира икономиките в бъдеще, ще бъде *благодатта*. Аз наричам това явление *Технология на благодатта*.

Благодатта е упълномощаващата сила на Бог чрез Неговия Дух в нас. Тази Пета индустриална революция не се характеризира със силата на парната машина, нито със силата на електричеството, нито с мощта на компютрите, а по-скоро се отличава и установява от Духа на Господа. Господ даде това обещание на Зоровавел в книгата на Захария, когато процесът на строенето на храма беше спрял поради съпротива и заплахата от тероризъм. През това време Захария пророкува на Зоровавел:

Захария 4:6-9

6 И ми отговори, като каза: Това е ГОСПОДНОТО слово към Зоровавел, което казва: Не чрез мощ, нито чрез сила, а чрез Моя Дух, казва ГОСПОД на Войнствата.

7 Коя си ти, голяма планина? Пред Зоровавел стани на равнина! Той ще изнесе последния камък с възклициание: Благодат! Благодат на него!

8 И ГОСПОДНОТО слово беше към мен и каза:

9 Ръцете на Зоровавел положиха основата на този дом и неговите ръце ще го завършат; и ще познаеш, че ГОСПОД на Войнствата ме е изпратил при вас.

Планините са символ на препятствията пред нашето господство. Тези препятствия ще бъдат премахнати чрез Божията *благодат*. Трябва да осъзнаем, че всички светски системи са ни подвели. Нашите брачни проблеми вече не могат да бъдат решени от брачни консултанти. Нашите непокорни деца не могат да бъдат подредени от психиатри. Нашите бизнеси не могат да бъдат спасени от умни консултанти. Бог официално фалира всички земни системи и ни води до онова място на разбиране, където основната стока, необходима, за да функционираме на земята днес, е *Технологията на благодатта*. Имате нужда от това божествено упълномощаване на Бог, за да преодолеете всички препятствия в живота си. Съвсем наскоро чухме, че стотици и хиляди хора са били „уволнени“ в автомобилната индустрия, милиони хора са станали безработни в САЩ, нациите преживяват най-големия икономически срив в историята след Голямата депресия и Втората световна война, всичко в резултат на пандемията Ковид 19. В целия свят системите се сриват. Медицинските системи на нашето време се сриват. Индексът Даун Джонс, индекс, който проследява 30 големи, публични компании със сини чипове, търгуващи на Нюйоркската фондова борса и NASDAQ,

вече не може да му се вярва. Учители и други професионалисти протестират срещу системите на този свят. Единственият начин да оцелеем е чрез достъп до *благодатта*. *Благодатта* е манната, до която трябва да имаме достъп през този сезон, за да оцелеем.

В Захария 4-та глава последния камък е свързан със завършването. Финалът се постига чрез *благодат*. Това е в контекста на последния дом — славната Църква. Славата на последния дом ще бъде по-голяма от славата на предишния дом (Агей 2:9). Сега влизаме в този божествен *кайрос* на Бог, където Той ще вземе собствеността върху Своя народ. Праведността и славата на Църквата на последното време трябва да станат видими за естественото око.

Исая 62:1-2

¹ *Заради Сион няма да млъкна и заради Ерусалим няма да престана, докато правдата му не се яви като сияние и спасението му — като запалено светило.*

² *Народите ще видят правдата ти и всичките царе — славата ти. И ти ще се наречеш с ново име, което устата на ГОСПОДА ще определи.*

Определеното време е дошло! Времето на Божието благоволение е дошло! (Псалм 102:13). Масите ще бъдат обърнати. Въпреки че претърпяхме много клопки, провалихме се много пъти, бяхме осмивани, критикувани, подигравани и осмивани с някои, които са пострадали много в своето пътуване, ние със сигурност можем да се надяваме днес, че определеното време на Божието благоволение е дошло. Затова ние не отговаряме на враговете си, а насочваме погледа си към Христос, който е авторът и завършителят на нашата вяра. Той е основата и върховният камък на нашата вяра. Той прави всичко красиво в Своето време! Обещанията на Зоровавел трябва да бъдат изпълнени. Ние, Църквата, сме последният дом, който ще се проявява чрез тази конкретна *технология на благодатта*.

Двете групи

Тази специфична *благодат* ще очертае две групи на земята. Има група от „**вътре**“ и група от „**вън**“. Вътрешните имат светлина, а външните са в тъмнина.

Откровение 22:14-15

¹⁴ *Блажени тези, които изперат дрехите си, за да имат право на дървото на живота и да влязат през портите в града.*

¹⁵ А отвън са псетата, чародейците, блудниците, убийците, идолопоклонниците и всеки, който обича лъжата и лъже.

Ще станем свидетели на отделянето и разграничаването на тези две групи. Първата група е *Градът на светлината*, слизащ от Бога и проявяващ се на земята.

Откровение 21:10-11

¹⁰ И ме отведе в Духа на една голяма и висока планина и ми показа святия град, Ерусалим, слизащ от небето от Бога,

¹¹ и имаше славата на Бога, като блестеше, както блести някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен {или: блестящ} като кристал.

Този град няма естествена операционна система и няма нужда от естествена светлина; Божията слава е неговата светлина (Откровение 21:22-24). Вратата на града е отворена ден и нощ. Бог не е изключил никого. Някои хора обаче се изключват и се преценяват като недостойни да участват в тази слава и благодат.

Исаия 60:1-3

¹ Стани, свети, защото дойде светлината ти и славата ГОСПОДНА те осия.

² Защото, ето, тъмнина покрива земята и мрак — племената; а над теб ще осияе ГОСПОД и славата Му ще се яви над теб.

³ И народите ще дойдат при светлината ти, и царете — при сиянието на зората ти.

Тази светлина е Божията благодат, сияеща върху хората.

Достъп до тази благодат

Има начална благодат и завършваща благодат. Книгата Откровение започва с благодат (Откровение 1:4) и завършва с благодат (Откровение 22:21). Откровението на Исус Христос е откровение на благодатта. Благодатта идва от Господ Исус Христос. Взаимоотношението с Господ Исус Христос е от съществено значение за достъпа до благодатта.

Йоан 1:14-17

¹⁴ И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Татко, пълно с благодат и истина.

¹⁵ Йоан свидетелства за Него и викаше, казвайки: Ето Онзи, за когото казах: Този, който идва след мен, е пред мен, понеже е бил преди мен.

¹⁶ И ние всички приехме от Неговата пълнота и благодат върху благодат;

¹⁷ защото законът беше даден чрез Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос.

Исус Христос е пълнотата на цялата благодат. Не можете да имате благодат без взаимоотношение с Господ Исус Христос. Неговият престол е престол на благодат (Евреи 4:16). Ние получихме благодат и апостолство чрез Него (Римляни 1:3-6). Достъпът до благодатта се осъществява чрез вяра (Ефесяни 2:8-9).

Римляни 5:1-2

¹ И така, като сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез **нашия** Господ Исус Христос,

² чрез когото ние посредством вяра сме придобили достъп до тази благодат, в която стоим, и се хвалим с надеждата за Божията слава.

Ако има „ТАЗИ“ благодат, трябва да има и „ОНАЗИ“ благодат. Трябва да се придвижим от ТАЗИ благодат към ОНАЗИ благодат. Трябва да се придвижим от спасителната благодат към благодатта за господството. Всеки вярващ получава благодат, когато е спасен. Това се нарича спасителна благодат. Но не спасителната благодат ще ви направи да блестяте на тази земя. Благодатта за спасение е безплатна. Сега трябва да ходим в умножаването на благодатта.

2 Петрово 1:1-2

¹ Симон Петър, слуга и апостол на Исус Христос, до онези, които чрез правдата на нашия Бог и Спасител Исус Христос са получили еднаква с нас скъпоценна вяра:

² Благодат и мир да ви се умножи в познаването на Бога и на Исус, нашия Господ!

1 Петрово 4:10

¹⁰ Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат.

Благодатта се състои от много гънки. Трябва да се движим от благодат към благодат. Благодатта може да бъде умножена. Много хора живеят само с едно измерение на благодатта. Те действат само в ТАЗИ благодат — спасителната благодат.

Следователно институционалната църква от 21-ви век или „вавилонската“ църква е виновна за кръвта на светиите, тъй като ги блокира от умножаването на *благодатта*. Именно тази технология, *умножаването на благодатта*, ще ви доведе до *господство* на тази земя.

Благодат за господство

Римляни 5 :17

17 Защото, ако чрез прегрешението на един смъртта царува чрез този един, то много повече тези, които получават изобилието на благодатта и на дара на правдата, ще царуват в живот чрез Единия, Исус Христос.

Изисква се *изобилие от благодат*, за да може човек да управлява сред враговете си. Едно семе трябва да бъде „натиснато“ от земята, за да напъпи. Топлината, почвата и бактериите оказват натиск върху семето, но когато дървото се появи, то никога не се нуждае от натискане, за да даде плод. Не можете да преследвате цар. Един цар притежава властта да обявява наказание за преследване, както заяви Илия: „*тези години няма да има роса или дъжд, освен по моя дума*“. (3 Царе 17:1). Стигаме до това измерение на слава, където във вашето царско естество можете да затворите ресурсите на онези, които пречат на Божиите цели. Като цар можете да затворите Александър Медничаря. Можете да изключите операционната система на Дияна и да декларирате, че магьосникът Елима ще бъде сляп за определено време. *Благодатта за господството* осигурява божествената възможност за напредване на *Божие Царство* на земята.

Онази Благодат е дадена, за да се управлява на земята. Всички са получили *спасителна благодат* — Божието богатство за сметка на Христос; но всички тепърва ще спечелят *благодат за господство*.

Много вярващи днес страдат от *духовен диабет*. Да имате диабет не означава да имате „недостиг на захар“, а просто означава, че тялото ви не е в състояние да придвижи захарта в кръвта ви към клетките ви. Кръвта ви гъмжи от глюкоза, но клетките гладуват — инсулиновият механизъм е дефектен. В резултат на това ще започнете да отслабвате. Състоянието на Църквата днес е *духовен диабет*. Вярващите гладуват. Те не са в състояние да приемат *ОНАЗИ благодат*. Много вярващи са приели *спасителната благодат*, но следващото изтегляне, *благодатта за господството*, не можа да се осъществи. *Благодатта* е навсякъде около нас, но ние не знаем средствата за достъп до нея. Ние знаем само как да получим

спасителната благодат от евангелизатора, но за да получим *благодатта за господството*, трябва да знаем как да се докоснем до пророческото и апостолското измерение. Трябва да знаете как да изтеглите *ОНАЗИ благодат*. Има ключове за достъп до *ОНАЗИ благодат*. Може да имате компютърния хардуер и софтуер, но без ключовете за паролата за достъп до него, той няма да функционира.

В *епохата на благодатта* ние също ще бъдем все повече онлайн с невидимия свят. Основата за иновациите е откриването на реалността на *благодатта*. Който схване естеството и анатомията на *благодатта* и връзката между *благодатта*, иновациите и индустриализацията, ще има огромен старт в бъдещето. Бъдещият свят ще бъде разделен на тези, които са *онлайн* и тези, които са *офлайн*, тези, които предлагат *благодат* и тези, които я купуват или игнорират. Библията описва „Крайт на вековете“ като епоха, в която има две групи, силно контрастиращи една на друга: антихристиянска, вавилонска световна система, която е „обиталище на всякакви нечисти духове“, от една страна, и „апостоли, пророци и светии“ от друга. И двете групи притежават *благодат*, макар и от много различни източници. Едната е снабдена от сатана, другата от Бог. Ако това описва кулминацията на човешката история, по-добре да се подготвим за бъдещето и да се уверим, че сме наистина *онлайн с Бог*.

В тази книга ще обсъдим един от най-важните ключове за достъп до *ОНАЗИ благодат*, който е *Господната трапеза*, в контекста на *култура*.

Мнозина имат благодат за спасение, но не и благодат за господство. Трябва да преминем от благодат към благодат.

Глава 2

Културата на ранната Църква

Днес в Църквата действат три типа „култура“. По-голямата част от Църквата е възприела *езическа култура*. *Езическата култура* е традициите на този свят. Много вярващи са в този свят и все още от този свят. Много малка част от Църквата е победила похотта на плътта. До *езическата култура* е *институционната култура*. *Институционната култура* тепърва ще бъде съборена в Църквата. Това са атрибутите на религията. *Институционната култура* казва: „Да отидем на църква“, вместо „Нека църквата отиде на събирането“.

Културата на Църквата на 21-ви век се е променила от първоначалните модели на поведение. Трябва да представим алтернативно общество — *Културата на Царството*. *Културата на Царството* не приема системите на този свят. Когато вкусите и видите, че Господ е добър, вие ще надраснете културата на света и ще изявите култура, която представя Христос на света.

„Култура“ са нагласите и поведението, които са характерни за определена социална група — това е преобладаващ модел на поведение.

Божествен модел за Божествено благоволение

Деяния 2:42-47

42 И те постоянстваха в учението на апостолите, в общуването, в разчупването на хляба и в молитвите.

43 И страх обзе всяка душа; и много чудеса и знамения ставаха чрез апостолите.

44 И всичките вярващи бяха заедно и имаха всичко общо;

45 и продаваха стоката и имота си и ги разпределяха между всички, според нуждата на всекиго.

*46 И всеки ден прекарваха единодушно в храма и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие,
47 като хвалеха Бога и печелеха благоволенieto на целия народ. А Господ всеки ден прибавяше онези, които се спасяваха.*

Културата на Царството има четири стълба, които никога не трябва да се разделят:

- Учението/доктрината на апостолите
- Общението
- Разчупването на хляба
- Молитвите

Апостолската доктрина/учение

Апостолската доктрина не е систематично изявление на вярата. Това е Словото, излязло от устата на апостолите.

Апостолите са тези, които са изпратени от Бога. Настоящата църковна реформация включва възстановяването на *апостола* в Тялото Христово. Църквата на 21-ви век до голяма степен отрича функцията на *апостолите* днес. Въпреки това, функцията на *апостолите* в настоящата Църква е много ясна в писанията.

Ефесяни 3:5

5 която в други поколения не беше известна на човешките синове, както сега се откри на Неговите свети апостоли и пророци чрез Духа,

Ако *пророците* функционират в Църквата днес, автоматично се заключава, че *апостолите* също функционират в Тялото на Христос.

Ефесяни 4:11

11 И Той даде едни да бъдат апостоли, други — пророци, други — благовестители, а други — пастори и учители

Ако *евангелизаторите, пасторите и учителите* функционират днес, това означава, че *апостолите* и *пророците* също функционират в Тялото на Христос.

Устата на апостолите са средствата за комуникация на Бог. *Апостолската доктрина* е ежедневната манна и е нашата животворна храна. Вчерашната мана е днешните червеи. *Апостолската доктрина* е помазана, осигурявайки силата да се

счупи игото на робството. *Апостолската доктрина* е ново Слово за нов сезон, което внася яснота и точност в Тялото на Христос.

Евреи 4:12

12 *Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двустър меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето.*

Продължаващото да излиза Слово е умесно за нашата нация, за нашата глобална икономика и за правителствата на този свят. Това е Слово, което ще въздейства върху обществото, в което живеем. Учението/доктрината на апостолите е споменато първо. Това е най-важният аспект на истинската *Култура на Царството* — Самият Бог е издигнал Словото Си над Своето име.

Псалм 138:2

2 *Ще се поклоня към святия Ти храм и ще славя Името Ти за милостта Ти и за верността Ти, защото си възвеличил словото Си над цялото Си Име.*

Общението

Истинското *общение* (койнония) произвежда мир с Бога и мир с хората. Не можете да бъдете в мир с хората, ако сте изолирани от *общението* на светиите. *Общението* не е барбекю или плажно парти. *Общението* следва Божието Слово. Всяко *общение* без Божието Слово е *езическа култура*. *Общението* произтича от доктрината. *Общението* не се основава на приятелство или познаване, а на *семейството*. *Благодатта* се получава от точни взаимоотношения в резултат на божествената връзка на *бащи и синове*. **Това е изравняване на мисленето между поколенията.** Бащата и сина трябва да мислят еднакво. Тези взаимоотношения активират *благодатта*.

Йоан 17:11

11 *Не съм вече в света, а тези са в света, и Аз ида при Теб. Татко свети, опази ги в Името Си, което си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние.*

Има няколко „убийци“ на *благодатта* в нашите общности днес. Те са институции и системи, които се представят като „бащи“ на Църквата. Тези контролиращи системи са съвременните **Езавелки** и се противопоставят на Божията благодат.

Разчупването на хляба

Това е ежедневна култура на идване на *Господната трапеза*. Сега, ако ежедневно се занимаваме с *учението на апостолите, общението и молитвите*, защо сме пренебрегнали този жизненоважен аспект на нашата вяра?

1 Коринтяни 11:25-26

²⁵ Така взе и чашата след вечерята и каза: Тази чаша е Новият Завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете, за Мое възпоменание.

²⁶ Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете (тази) чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде.

Инструкцията Му беше да правим това **често**. Много хора правят „**онова**“ вместо „**това**“. Христос ни даде ясни инструкции да *възвестяваме смъртта Му* възможно най-често. Всеки път, когато правите „**това**“, вие възвестявате (показвате) Неговата смърт.

Чрез нашата философия и интелект ние не сме Му се покорили! Той каза „правете това често...“ Ние сме понижили тази заповед до *наредба* „веднъж месечно“. Предизвикателството ми към вас днес е да насаждате тази *култура* във вашето домакинство ежедневно. Тази *култура* трябва да има постоянно пребиваване на пазара, в нашите училища и университети и на обществените места. Всеки път, когато си спомняте и участвате в Неговата трапеза, нещо се активира в духовната сфера. Това ще ви изцели от всеки дефект, който може да имате. Обществото търси алтернативни решения, но Божието Царство е единствената алтернатива.

Молитвите

Нашите молитви ще бъдат ефективни само когато сме правилно позиционирани в Христос. Трябва да сте установени в *Културата на Царството*, за да се молите ефективно.

Молитвите в Деяния 2-ра глава не бяха за лична изгода. Вярващите вече действаха в благоволенieto на хората и на Бога. Молитвите, споменати в Деяния 2-ра глава, бяха за *Тялото на Христос*. Тепърва ни предстои да открием силата на *корпоративната молитва*. Причината Църквата да не е открила тази сила е, че *Тялото на Христос* все още не е достигнало състояние на единство и единност. Пасторите продължават да строят своите собствени местни домове,

като същевременно пренебрегват корпоративния храм на Христос. В резултат на това техните молитви са отхвърлени.

Агей 1:3-9

3 И ГОСПОДНОТО слово беше чрез пророк Агей и каза:

4 Време ли е за самите вас да живеете в своите обковани с дъски къщи, докато този дом пустее?

5 И сега, така казва ГОСПОД на Войнствата: Внимавайте в пътищата си!

6 Посяхте много, но събрахте малко; ядете, но не се насищате; пиете, но не се напивате; обличате се, но не се стопляте; и надничарят получава надницата си в пробита кесия.

7 Така казва ГОСПОД на Войнствата: Внимавайте в пътищата си!

8 Изкачете се на планината и докарайте дървета, и постройте дома; и Аз ще благоволя в него и ще се прославя, казва ГОСПОД.

9 Оглеждахте се за много, а ето, стана малко и когато го донесохте у дома, Аз духнах на него. Заради какво? — заявява ГОСПОД на Войнствата. — Заради Моя дом, който пустее, а вие тичате всеки за дома си.

Има изискване за водачите в Тялото на Христос да изградят нещо по-голямо от тях самите. Местният дом е само кариера, където всеки жив камък е оформен и конструиран така, че да пасне в корпоративния храм.

Исая 65:24

24 И преди още да извикат, Аз ще отговарям; докато още говорят, Аз ще чувам.

Когато Църквата е позиционирана в единството на вярата и общението, Господ ще отговаря на нашите молитви преди дори да се помолим.

Култура срещу събития

Църквата се освобождава от християнството, базирано на събития. Това е голяма промяна за вяращите днес. Трябва да има съзнателна миграция от събирания, базирани на събития, към събирания, базирани на „култура“.

Църквата преживя голям растеж в резултат на тази култура. Словото се увеличи, вяращите се умножиха и църквите се умножиха.

Славата на Бог падна след проявлението на тази *култура*. Общността в Деяния 2-ра глава преживя Божието *благоволение*. Те не се нуждаеха от палатков поход или разпространение на трактати, за да евангелизират. Нашите настоящи методи за евангелизация се основават на *институционната култура*, но ранната Църква евангелизираше чрез *културата на царството*.

Когато тази *култура* беше приложена от обикновените вярващи, знамения и чудеса се проявиха сред тях. Ако тази *култура* отсъства, ще липсват знамения и чудеса. Следователно отговорността е на Божиите хора да *продължат* в *културата на Царството*. Тази *култура* е структурата, която Бог изпълва със Своята слава. Бог винаги изпълва структури със Своята слава. Когато Мойсей завърши скиинята, тя беше изпълнена с Неговата слава. Новата скииня в Откровение 21-ва глава е четвъртит град, който съдържа Божиата слава. Тези четири стълба са моделът за създаване на тази *култура*.

Виждаме тази *култура* разгадана отвъд Йордан. В Исус Навин 1-ва глава Исус Навин постави първия стълб, апостолската доктрина.

Исус Навин 1:8

⁸ Тази книга на закона да не се отделя от устата ти и да размишляваш върху нея денем и нощем, за да внимаваш да спазваш всичко, което е написано в нея; защото тогава ще благоуспяваш в пътя си и тогава ще имаш успех.

Вторият стълб, общението, беше поставен в Галгал.

Исус Навин 4:19-20

¹⁹ А народът излезе от Йордан на десетия ден от първия месец и се разположи на стан в Галгал, на източния край на Ерихон.

²⁰ А онези дванадесет камъка, които те взеха от Йордан, Исус изправи в Галгал.

12-те камъка се отнасят до 12-те племена на Израел, които символизируют общение с Тялото на Христос. Можете да общувате само с тези, които вече са прекосили Йордан. Тези от другата страна на Йордан не вярват в продължаващото да излиза Слово. Те ще ви забавят и ще ви подготвят да станете трупове в пустинята. Трябва да общувате с тези, които вярват в общия водач в Църквата, който е Исус Христос. Много водачи не вярват, че Исус Христос ръководи Църквата. Ваша е отговорността да намерите онези, които са „прекосили Йордан“ във вашия град и във вашата нация.

Третият стълб, разчупването на хляба, беше поставен, когато празнуваха Пасхата. Когато дойдем на Господната трапеза, ние празнуваме нашата „Пасха“ от света в Божието Царство.

Исус Навин 5:10-11

10 Докато израилевите синове бяха на стан в Галгал, направиха Пасхата на четиринадесетия ден от месеца, привечер, в равнините на Ерихон.

11 И на сутринта след Пасхата ядоха от житото на земята, безквасни хлябове и печено жито, в същия този ден.

Четвъртият стълб, молитвите, също беше поставен, когато Исус Навин се поклони пред командира и се молеше. Командирът беше образ на Христос.

Исус Навин 5:13-15

13 И когато Исус беше при Ерихон, той вдигна очите си и погледна, и ето, срещу него стоеше мъж с гол меч в ръката си. И Исус пристъпи към него и му каза: От нас ли си, или от враговете ни?

14 А той каза: Не, а съм военачалник на ГОСПОДНАТА войска; сега дойдох. И Исус падна по лице на земята и се поклони, и му каза: Какво заповядва Господарят ми на слугата си?

15 А военачалникът на ГОСПОДНАТА войска каза на Исус: Събуй обувката си от крака си, защото мястото, на което стоиш, е свято. И Исус направи така.

Тази култура беше установена преди Исус Навин да получи господството си. *Културата* винаги предхожда Божието благоволение.

Библейски препратки към културата

Културата на Царството е скрита в цялото писание. Виждаме я в реформацията на Йосия (4 Царе 22-23). Той намери Книгата на Завета, която сочи към апостолската доктрина. Тогава той събра старейшините, което сочи към общението. Той празнува Пасхата, която сочи към разчупването на хляба, а след това атакува магьосниците и онези, които съдържаха всякакъв зъл и демоничен дух, което сочи към молитвата. Реформацията на Йосия беше упълномощена от *Културата на Царството*.

Тази култура е очевидна както в Стария, така и в Новия завет. Това е културата на Божиите хора. Ние наричаме това *Култура на Царството*.

Римляни 14:17

17 Защото Божието царство не е ядене и пиене, а правда и мир, и радост в Святия Дух.

Всички компоненти на Божието Царство са достъпни чрез тази култура. Праведността идва чрез апостолската доктрина. Давид каза: „В сърцето си съхраних словото Ти, за да не съгрешавам против Теб“ (Псалм 119:11). Мирът идва чрез общението. Чрез общението ние „се стараем да запазим единството на Духа във връзката на мира“. (Ефесяни 4:2-5). Няма радост без разчупването на хляба. Ние празнуваме Господната смърт и възкресение на Неговата трапеза. Псалмистът каза: „Върни ми радостта на спасението Си“ (Псалм 51:12). И накрая, силата на Святия Дух се проявява чрез молитва, тъй като сме увещавани да „се молим винаги с всяка молитва и молба в Духа“ (Ефесяни 6:18).

Тази култура е за всички, които са синове на Царството. Не е по избор.

В Откровение виждаме четирите живи същества в посред и около престола едновременно! Четирите същества, лъв, вол, човек и орел, се отнасят до *Културата на Царството*. Лъвът разкрива силата на апостолската доктрина. Без нея ще загубите рева си. Волът разкрива силата на общението. Без общението ще загубите вола, който е вътре във вас, защото волът е създаден да работи с друг вол. Не е предназначен да бъде в изолация. Човекът разкрива силата на разчупването на хляба. Тялото Му беше разчупено за нас. Исус трябваше да умре като човек. Той се смири до смърт. Орелът разкрива силата на молитвите. Ние чакаме Господа в молитва и „онези, които чакат ГОСПОДА, ще подновят силата си, ще се издигнат като орли. Ще тичат и няма да отслабнат, ще ходят и няма да се уморят.“ (Исая 40:31).

Тези четири същества, които Йоан видя, бяха хора, действащи в *Културата на Царството*.

Йоан видя културата отново в Откровение 21-ва глава като свят град, слизащ от небето. Всичко в този град е кратно на числото 12. Той има 12 основи и 12 порти, а позициите и размерите на портите са кратни на 12. Числото 12 е символ на апостолската доктрина, защото е число на управление. Има 12 часа, които управляват деня и 12 часа,

които управляват нощта. Имаше 12 племена, 12 нации и 12 апостоли, което говори за управляваща власт. Божието слово (апостолската доктрина) е нашият най-висш авторитет. Той поддържа всичко чрез Словото на Своята сила (Евреи 1:3). Този град също има *порти*, които сочат към общението. В този град Йоан вижда *Агнето*, което сочи към разчупването на хляба. Когато Йоан видя всичко това, той беше принуден да се *поклони*. Откровението за апостолската доктрина, общението и разчупването на хляба води до правилни молитви.

***Славата на Бог се проявява в култура,
не в събитие.***

Глава 3

Спиране на язвата

Изход 12:11

11 Така да го ядете: препасани през кръста си, с обувките на краката си и тоягите в ръцете си. Да го ядете набързо, Пасха на ГОСПОДА е.

Историческата Пасха

Разказът за Пасхата в Изход 12-та глава предоставя информация за това как Бог налага проклятия (язви) върху една непокорна нация и също така разкрива жизненоважни ключове за прекратяване на тези язви. Докато се занимаваме надълго и нашироко с образи и сенки, ученикът трябва да има предвид, че реалността винаги е по-голяма от сянката. Десетте язви на Египет, водата превърната в кръв, язвата с жабите, язвата с въшките, след това мухите, тежката мор по добитъка, циреите, гръмотевичните бури от градушка и огън, скакалците, тъмнината и десетата язва, която беше смъртта на първородните египтяни, бяха отговорът на Бог на отказа на фараона да освободи Неговия народ от египетския плен (Изход 7:14-12:46). Последната язва накара фараона да освободи Израел от египетския плен (Изход 12:29-33). Бог установи Пасхата, за да осигури имунитет за Своя народ в тази язва. Това също беше ново начало за Божия народ. Бог промени календара на нацията; те вече не живееха по египетския календар. Това беше Бог, който въвежда нов начин на живот (Изход 12:1-2). На десетия ден от месеца всяко семейство трябваше да избере агне без недостатък, мъжко агне на една година и да заколи агнето на четиринадесетия ден от месеца. Цялото събрание на Израел участваше в умъртвяването на агнето. Това беше корпоративно убийство и това събитие се случи вечерта (Изход 12:3-6). Нацията беше инструктирана да нанесе кръвта върху перваза и страничните стълбове на къщата. Нямаше свещеник, който да помага. Дори когато свещеничеството е установено по-късно, се смята, че бащата на дома е убивал жертвеното животно, докато свещеникът е принасял кръвта на олтара (Изход 12:7). Агнето се опичало и се ядяло, без предварително да се пречисти месото със сол и вода. След изливането на кръвта агнето се опичало с органите и

червата и се ядяло, без да се чупят кости. То се ядяло с безквасен хляб и горчиви билки, за да им напомня за горчивите им преживявания в Египет. Нищо от агнето не било позволено да остане до следващата сутрин. Цялата субстанция на агнето трябваше да влезе в Божия народ (Изход 12:8-10). Бог въведе това ястие, което трябваше да се консумира по един спешен начин, *Господната Пасха* (Изход 12:11). Бог каза, че ще премине през египетската земя и ще убие първородното на човека и животното във всеки дом, където няма поставена кръв. Това трябваше да стане възпоменателен празник за народа на Израел през техните поколения (Изход 12:12-14). Той заповяда на нацията да яде безквасен хляб в продължение на седем дни и да не се намира квас в нито едно домакинство през тези седем дни. Първият и седмият ден бяха дни на „събрание“ или „почивка“, което показва, че Пасхата започва с *почивка* и завършва с *почивка* (Изход 12:15-20). В полунощ първородните на Египет умряха, но първородните на Израел бяха запазени. Това явление свидетелства, че „Пасха“ означава да *прескочиш* или да *подминеш*. Бог подмина Израел, за да извърши присъда над Египет. Пасхата е установена, за да защити Израел от последната язва, която беше смъртта на първородните (Изход 12:29-36).

Христос нашата Пасха

Сега Пасхата е изпълнена в Христос. Не можем и може да не скрием огромните прилики, които наблюдаваме, когато изучаваме Христос като изпълнение на Пасхата. Йоан Го нарече „Божият Агнец“ (Йоан 1:29). Павел го нарече „нашата Пасха“ (1 Коринтяни 5:7). Също така е много важно да се отбележи, че Исус дойде в Ерусалим през месец *Нисан*, който беше първият месец от еврейския календар. Той влезе във Витания шест дни преди Пасхата, за да възкреси Лазар от мъртвите (Йоан 12:1). Това беше деветият ден от Нисан. Десетият ден от Нисан ще съответства на Цветница (Йоан 12:12-13), когато Исус влезе в Ерусалим. Този десети ден от Нисан беше същият ден, когато евреите избираха агнето и го внасяха в къщите си, за да го наблюдават в продължение на четири дни. Исус беше наблюдаван в Ерусалим в продължение на четири дни и след това убит на четиринадесетия ден. Точно като Пасхалното Агне, Исус беше Агнето без петно или недостатък. Пилат обяви, че е невинен (Лука 23:13-14). Юда също обяви, че е невинен (Матей 27:3-4). Разкайващият се крадец обяви, че е невинен (Лука 23:41).

1 Петрово 1:19

19 а със скъпоценната кръв на Христос, като на агне без недостатък и петно.

Цялото събрание също беше отговорно за Неговата смърт. Синедрионът, свещениците, Ирод, тълпата от евреи, включително езичниците, Пилат и римляните, всички бяха сътрудници.

Както беше заклано пасхалното агне, така беше заклан и Христос. Неговата пролята кръв ни очиства от всеки грях (1 Йоан 1:7). Той ни избави от смъртта (2 Коринтяни 1:10). Ние сме осветени чрез Неговата кръв и освободени от съд (Евреи 9:14). Заплатата за нашия грях беше смърт, но този дар на Христос ни даде вечен живот (Римляни 6:23). Вярата в Него ни освобождава от всеки грях и ни дава имунитет срещу смъртта. После точно когато агнето беше изпечено с огън, Христос беше кръстен с огън – кръщение в страдание. Вярващият трябва да се храни с цялото агне, което символизира ума на Христос, стъпките на Христос и Христовите добродетели. Агнето трябваше да се яде с безквасен хляб и горчиви треви. Безквасният хляб означава, че Той беше без грях, а горчивите треви символизират горчивите Му преживявания на Голгота. Нито една от костите на пасхалното агне не беше счупена и нито една от костите на Христос не беше счупена (Йоан 19:36). Агнето трябваше да бъде изядено набързо, което означава, че след като пристигне спасението, няма време да се бавим в египетското робство. Всичко това е доказателство, че Пасхата е изпълнена в Христос. Точно както първородните израилтяни бяха спасени от смърт, ние като първородни синове сме спасени от смърт чрез нашата вяра в Христос, нашето пасхално Агне. Ние сме избавени от смъртта и преселени в царството на Неговата чудна светлина (Колосяни 1:13). Сатана, богът на този свят и символизиран от фараона, вече няма власт над нас. Ние сме освободени от робството за Него чрез вярата си в Христос. Този, когото Синът освободи, наистина е свободен! (Йоан 8:36).

Имунитет на Пасхата

Пасхата даде на Израел имунитет срещу язвата. Има две мощни истини, които можем да извлечем от Пасхата за собствения си имунитет. Първо, кръвта на стълба на вратата и второ, агнето в корема с горчиви треви и безквасен хляб.

Кръвта на стълба на вратата: Позиция в Христос

Кръвта на стълба на вратата символизира една много специфична позиция на вас в Христос.

Колосяни 1:27

27 на които Бог пожела да изяви какви са богатствата на славата на тази тайна между езичниците, която е Христос във вас, надеждата на славата.

Има конкретна истина, която Бог иска да научим от тази първа Пасха. Стълба на вратата е на входа на домакинството. Окървавения стълб на вратата е пророчески за домакинствата на вярата. Обърнете внимание, че всички домакинства бяха в единство в нощта на Пасхата. Това символизира както *ойкоса*, така и *наоса*, което е местната църква и корпоративния храм. Христос е вратата към тези реалности (Йоан 10:9). Ние влизаме в Неговия дом чрез Неговата кръв, която ни е очистила от всички грехове и сме станали част от Неговото семейство, Църквата, където намираме пасището си. Домакинството изобразява Църквата, която е Тялото Христово, както местният дом, така и църквата в града. То също така изобразява световната Църква. Местната църква е *микрокосмосът*, а глобалната църква е *макрокосмос*. Сега има няколко писания, които свидетелстват за факта, че Църквата е тялото на Христос.

1 Коринтяни 12:27

27 А вие сте тялото на Христос и поотделно – части от Него.

Ефесяни 4:12

12 с цел да се усъвършенстват светиите за делото на служението, за изграждането на Христовото тяло,

Римляни 12:5

5 така и ние, мнозината, сме едно тяло в Христос и поотделно – части един на друг.

1 Коринтяни 10:17

17 Защото ние, многото, сме един хляб, едно тяло, понеже всички в този един хляб участваме.

Домакинството, в което влязоха израилтяните, беше картина на местната църква, градската църква или световната църква, които всички представляват „позицията в Христос“.

Колосяни 1:28

28 Него ние възвестяваме, като наставляваме всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек свършен в Христос.

Ефесяни 2:6

6 и като ни свързкреси, ни сложи да седим заедно с Него в небесни места в Христос Исус,

Често четем в писанията за мистичния Христос, който е Тялото на Христос – Църквата на Исус Христос. Всички сме мъртви в Христос и животът ни е скрит с Него в Бога (Колосяни 3:3). Христос е нашият ковчег и нашето скривалище (Псалм 32:7; Псалм 119:114). Тази „скриваща“ позиция е не само Христос *Главата*, но и Христос *Тялото*. Сега не можете да кажете, че искате главата, а не тялото!

Кръвта също е мощен символ на Божия Дух. Кръвта има четири основни компонента. Червените кръвни клетки пренасят кислород и са отговорни за поддържането на живота, който символизира животворящия Божи Дух. Белите кръвни клетки се борят с инфекциите и това също е символ на имунитета, който ни дава Святия Дух. Тромбоцитите спират кръвоизливите и това символизира Духа, който укрепва и овластява вяващия. Ако имате кръвоизлив, ще бъдете слаби. Това също е мощна картина на Святия Дух, който е част от компонента на тромбоцитите, който спира кръвенето и ви дава сила. Плазмата е водата, присъстваща в кръвта, която също е символ на Духа (водата е символ както на Словото, така и на Духа).

Йоан 7:38

38 Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както казва Писанието.

Тогава можем да заключим, че кръвта е символ на Духа и чрез един Дух всички сме кръстени в едно Тяло (1 Коринтяни 12:13). Духът ни прави *истински* членове на Тялото Христово. Влизайки в дома, ние сме под Неговото покривало и това е символ, че сме *в Христос*. Кръвта също е символ на нашия кръвен завет с Него. Всеки човек трябваше да покаже своя завет тази нощ, като влезе в домакинство. Не можеше да се скита навън. В Адамовия завет има изтичане за кръв. Бог приспа Адам с дълбок сън и взе едно ребро от страната му; това действие определено включваше проливането на кръв, когато Бог създаде Ева от реброто. Авраамсовия завет също беше кръвен завет, тъй като Бог поиска от Авраам да събере пет различни вида животни и да ги разреже по средата. Бог иницира този завет, вървеше между частите, потвърди завета, защото не можеше да се

закълне в някое по-високо име от Себе Си. Ние също така знаем, че този Авраамов завет е запечатан с кръв и нарушаването на този завет ще бъде последвано от проклетия според пророчеството на Еремия (Еремия 34:17-20).

Соломон наруши завета и точно както животните бяха разделени на две по време на този завет, неговото царство беше разделено на две, както Бог обеща. Мойсеевият завет също беше кръвен завет, който включваше поръсването с кръв върху скинията. Бог е инициращ завет, спазващ завет и упълномощаващ завет Бог. Както е Той, така сме и ние в този свят (1 Йоан 4:17). Това означава, че автентичните Божии хора винаги спазват завета. Не бих се доверил на хора с репутация на нарушаващи завета. Това са фалшификати, а не Божии деца. Божиите хора трябва да бъдат силно заветни хора, защото сме получили благодат да действаме в завет. Имам взаимоотношения в нашата църква, които са на петдесет години и знам за много други пастори, които имат такива взаимоотношения. Ние не сме флиртуващи и несериозни с нашите взаимоотношения. Ние сме много сериозни, когато става въпрос за църквата и спазването на завета, защото нашият Бог е спазващ завет Бог и Той желае да види естеството на завета в Своя народ. Гледам хората и мога да ви кажа дали са истински или фалшиви според нивото на завета, което са имали през последните петнадесет до двадесет години. В тази конкретна нощ на Пасхата израилтянинът трябваше да намери дома на баща си (Изход 12:3). Не можеше да бъде намерен в къщата на чичо си или племенника си. Трябваше да намери къщата на баща си. Този завет също трябва да се простира извън границите на местната църква. Бащата на домакинството, който е настойник на местният дом, също трябва да има баща и също да бъде намерен в дома на баща си. През тази нощ не трябва да бъдете хванати да се скитате наоколо. Нашият завет е кръвен завет и ние знаем, че кръвта съдържа живот (Левит 17:11). Тази реалност подсказва, че това е завет за цял живот. Трябва да пораснем в Христос, Който е глава на всичко (Ефесяни 4:15). Христос е спазващ завета и просто да повторя, *както е Той, така сме и ние в този свят.*

Нашият завет с Христос е неотменим. Не можете да нарушите този завет. Да, той ще бъде изпитан чрез глад, мор и всякакви бедствия, но който устои докрай, ще бъде спасен (Матей 24:13). Познавам хора, които бяха в църквата около петнадесет години и след това прекратиха връзката си с Христос, когато се изправиха пред трудни времена. Тази криза с Ковид-19 ще изпита верността на много вярващи. Те ще тълкуват погрешно мълчанието на Бог и ще си мислят, че Бог ги е изоставил. Бог ще изпитва вярата ни от време на

време, за да разкрие сърцата ни. Заветът с местната църква, макар и отменим завет, трябва да се третира сериозно, тъй като това е Църквата, за която Христос умря. Значителен брой вярващи, за които знам през последните тридесет години, напуснаха църквите по несериозни причини. Те изоставиха бащите толкова лесно, сякаш нямат съвест. Те са съблазнени от духа на тази постмодерна епоха.

Библията ни предупреждава, че в последните дни ще има нарушители на завета (2 Тимотей 3:1-5). Постмодерната църква намира завета за отворителен. Ние казваме, че сме в завет с Бог, но не и с Неговия дом или бащата на дома. Заветът с дома и с бащата на дома е силно защитаващ. Блудният син беше защитен от глада, когато потвърди завета си с баща си. Рут беше избавена от глада заради завета си с Ноемин. Мефивостей беше избавен от смъртта поради завета си с Давид. Заветът на Давид и израилтяните изгони евусейците. Връзката между сунамката и Елисей демонстрира елементи на завет. Когато влизаме в местна църква, ние влизаме в свята земя – заветна земя и не можем да третираме тези неща като „обикновени“. Минаваме през изцапаната с кръв врата, за да се насладим на благодатта на дома. Законният дом дава благословения, за които много вярващи не знаят. Окървавения страничен стълб и прагът символизират нашия завет с дома и неговия водач или бащата на дома. Там, където взаимоотношенията са флиртуващи и несериозни, няма защита. Светът днес за съжаление е по-сериозен по отношение на завета от Църквата. Светът се отнася сериозно към развода, тъй като позволява петдесет процента споделяне на богатството като наказание за нарушаване на завета. Хората в Църквата днес изпитват отчаяна липса на завета си с Църквата, тъй като няма реституция сред тези вярващи за изоставянето на своите църкви, които някога са им давали духовен надзор и изобилни благословения. Много пастори са ранени заради граденето сред общност, която нарушава завета. Там, където заветът е нарушен, ние потъпкваме кръвта на Христос и каним всякакви бедствия. Бог иска да сме в „заклучване“ под Неговото покритие, което е Неговият дом, който има кръв по стълбовете на вратите. Светът не може да ни защити, но Неговият дом, Неговата Църква, Тялото Христово са Неговото тайно място за божествена защита. Това е „сянка на Всемогъщия“.

Псалм 91:1

¹ Който обитава под закрилата (в KJV: „в тайното място“) на Всевишния, той ще живее под сянката на Всемогъщия.

Всички изброени обещания за защита произтичат от нашия завет с Него и Неговото Тяло. Целият псалм е следствие от стих 1 – нашата позиция на завет в Него. Трябва да живеем на това място за имунитет. Думата „обитавам“ е заветна дума и предполага брак. Това е мястото, където практикуваме Неговата култура, която дава благодат и Неговото изобилно благословение на всички нас.

Деяния 2:42

42 И те постоянно бяха в учението на апостолите, в общуването, в разчупването на хляба и в молитвите.

Кръвта е нанесена върху стълба на вратата, а не върху хора или върху пода. Нашият завет трябва да се простира до целият дом, водача и хората от това домакинство. Несериозните нарушители на завета представят погрешно самата природа на Христос. Те всъщност носят духа на антихриста. Те се промъкват в домове, за да донесат голямо обезкуражаване на пасторите в най-неочаквани моменти. Те вдигат пастора с първоначалното си насърчаване и след това го/я пускат долу без никакво предупреждение. Те не представят никаква логична причина за напускането освен, че казват, че „времето им е свършило“. Те се присъединяват към други църкви и жънат същия хаос сезонно. Сега, поради големия брой нарушители на завета в това постмодерно общество, бедствия посещават градовете. Вярващите, които спазват завета, са в завет с Христос Главата, те са в завет с Неговата Църква и с водачите на църквата, те са в завет със своите съпрузи и са в завет със своите работодатели на работа. Това означава, че след подписване на трудовия си договор те не напускат работодателя си на следващия ден заради по-добра оферта. Това би било сериозно нарушение на договора. Вярващите, които спазват завета със своите църкви, бракове и работодатели, имат много силно съзнание за завета, защото Духът, който живее в тях, е *заветен*. Святият Дух е заветен Дух. Нарушителите на завета имат форма на благочестие. Те отричат силата на завета и Павел съветва Тимотей да се отдръпва от такива. Не ги насърчавайте с дебати и дискусии по Библията. Той настоява Тимотей да ги избягва, поставяйки ги в същата категория на магьосниците от Египет Яний и Амврий, които се противопоставиха на Мойсей. Тяхната глупост или лудост ще се види от всички, точно както когато жезълът на Аарон погълна жезлите на тези магьосници. (2 Тимотей 3:5-9). Своевременно ще бъдат доказани като фалшификати. В Библията има няколко примера за нарушители на завета. Димас беше един от тях – той се върна в света (2 Тимотей 4:10). Орфа наруши завета си – тя можеше да остане при свекърва си Ноемин. Израел под управлението на Еровоам наруши завета с храма и създаде храмове на телетата. Елимелех наруши завета, когато

напусна Витлеем и отиде в Моав. Авиатар наруши завета, когато разбра, че Саул е луд и в този дом имаше беззаконие, което беше правилното решение по това време. Той разпозна благодатта в живота на Давид, но взе грешно решение по време на болестта на Давид, като се свърза с Адония вместо със Соломон (1 Царе 2:30-36). И след това, разбира се, знаем, че Юда беше нарушител на завета.

Кръвта по стълба на вратата и прага е символ на вашата позиция в Христос. Вие сте в дома. Вие сте в завет с Христос и Неговата Църква. Това е позицията, която дава имунитет срещу бедствие. Една от причините за бедствия, включително епидемии и пандемии, е, че е имало повратна точка в нарушаването на завета. Този голям обем на изневяра сред вярващите засяга хомеостазата и равновесието на екосистемата на Църквата и приканва към много бедствия. Ако не станем пазещи завета хора от най-висок ранг, няма да можем да спрем никаква язва. Когато ангелът на смъртта ни подмине, нека се установи, че ние сме пазещи завета хора, които пребъдват в Христос Исус.

Агнето в корема – Христос във вас

Агнето в корема символизира Христос във вас. Пасхалното агне трябваше да се пече на огън и да се консумира с безквасни хлябове и горчиви треви (Изход 12:8-9). Агнето трябваше да се яде, без да се счупи нито една от костите му (Изход 12:46). Това е пророческа картина на Христос във вас. Йоан Го нарече „Божият Агнец“ и „Хлябът на живота“. Агнето, хлябът и горчивите треви трябваше да бъдат усвоени в органичната система на всеки израилтянин преди тяхното заминаване. Всеки човек, който напусна Египет, трябваше да има агнето в себе си. Това беше в подчинение на Божията заповед. Днес има вярващи, които имат кръвта отвън, но нямат агнето отвътре! Те са отдадени на институцията, наречена „църква“, но нямат връзка с Христос. Сега, когато Христос е вътре във вас, вие се радвате на имунитет поради Неговото присъствие (1 Йоан 5:18). Повелик е Този, който е във вас, отколкото този, който е в света (1 Йоан 4:4). Присъствието на Христос в нас дава имунитет и сила. Ето защо Павел каза: „За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме укрепява“ (Филип. 4:13). Неговото присъствие в нас осигурява защита и благодат, за да се противопоставим на нашия противник, който постоянно търси кого да погълне (1 Петрово 5:8-10). То ни дава възможност да бъдем силни в Господа и в силата на Неговата мощ (Ефесяни 6:10). Неговото присъствие в нас е отговорно за нашата победа. Ние сме повече от победители чрез Него (Римляни 8:37).

Нямаше нито един слаб човек сред техните племена, когато напуснаха Египет (Пс. 105:37). Всички израилтяни бяха физически добре при заминаването си, защото имаха агнето в себе си!

Има две измерения на Неговото присъствие в нас. Първо, има обитаването на Христос, което се проявява по време на вашето новорождение. Това е обитаването на цялото Божество (Колосяни 2:9). Ние получаваме това обитаване на Христос чрез вяра, когато приемем Христос в живота си и имаме общение с Него (Ефесяни 3:17). Второ, има изявеното присъствие на Христос във вас, което се обозначава с *яденето на Неговата плът и пиенето на Неговата кръв*.

Йоан 6:54

54 Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има вечен живот; и аз ще го възкреса в последния ден.

55 Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие.

56 Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, стои в Мен и аз в него.

Тук Йоан представя яденето и пиенето на Христос като *прототип* на вярата в Него – *прототипни* символи на вярата на усвояването на Христос. Затова сме насърчени да не се трудим за храната, която се разваля, а за храната, която е трайна и осигурява вечен живот и е достъпна чрез *вяра в Този, Който е изпратен*. Това е водеща тема в Йоан 6-та глава и Исус завършва тези символи, като говори за вярата в Него за вечен живот (Йоан 6:27-35). Така че яденето на Неговата плът и яденето на хляба са прототип на вярата в Него.

Отсъствието на Христос във вас е спасено състояние. Трябва да установим дали наистина сме спасени. Ние трябва да изработваме собственото си спасение със страх и трепет (Филипяни 2:12). Трябва да разберете дали Христос наистина е в корема ви. Христос е поставил всички автентични вярващи на пътеката да израснат в синовство (Римляни 8:29). Ето защо Павел каза: „Дечица мои, за които съм пак в родилни болки, докато се изобрази Христос във вас“ (Галатяни 4:19). Първата родилна болка е преживяването на новорождението, а втората е израстването в синовство или зрялост. Вие сте призовани Синът да се разкрие във вас (Галатяни 1:15-16). Гръцката дума за „син“ е *иос*, което се отнася до зрялост. Ако Христос е във вас, вие ще имате желание да станете зрял Божий син. Зрелите синове са трезви и способни да се контролират (1 Солунци 5:5-6). Зрелите синове са в състояние да победят света (1 Йоан 5:5-6). Те имат естеството на Сина модел; те представляват образа на небесния

(Римляни 8:29, 1 Коринтяни 15:49). Те проявяват същите морални качества като Христос. Зрелите синове са чувствителни към ръководството на Святия Дух (Римляни 8:14). Те са отговорни акционери на своето божествено наследство в Христос (Галатяни 4:1-7). Зрелите синове са тясно свързани с Авва Татко (Римляни 8:15) и Татко ще дисциплинира синовете, за да ги доведе до съвършенство и зрялост (Евреи 12:5-8). Истинските вярващи са собственост на Бог и на никой друг (Римляни 8:9). Вие не сте в областта на плътта, а в областта на Духа, ако наистина Божият Дух живее във вас. Ако някой няма Христовия Дух, той не принадлежи на Христос. Знаем, че всички души принадлежат на Бог, но този стих заявява, че ако нямате Христос в корема си, вие не принадлежите на Него – не сте изкупени, не сте новородени, не сте осветени и нямате общение с Него като Негова невяста. Нашият завет с Него ни отделя като *Негов народ – овцете на пасбището Му* (Евреи 8:10, Псалм 100:3). Вашето тяло е храм на Святия Дух (1 Коринтяни 6:19-20). Вие не сте свои си. Вие сте купени с цена и сте собственост на Бог и следователно трябва да бъдете контролирани единствено от Бог. Ако сме притежание на Бог, ние ще прославяме Бога чрез нашите добри дела, живеейки за Него, стремейки се към единство, разчитайки само на Него.

Вие сте автентично жилище на Христос, ако притежавате живота „зое“ – Духа на живота (Римляни 8:10). Ние знаем, че заплатата за греха е смърт, което означава смърт за телата ни – когато умрем, нашите духове се отделят от телата ни. Докато сме живи, Божият Дух идва в нас и се съединява с нашия дух. Това ви прави ново създание в Христос (2 Коринтяни 5:17). Думата „живот“ произлиза от гръцката дума *зое* (G2222) и означава животът на Бог или животът „сега“. Сега, Духът във вас, който свързва вашия дух и предава живот на вашия дух, е доказателството за Агнето в корема ви. Вие сте мъртви и животът ви е скрит с Христос в Бога (Колосяни 3:3). Животът „зое“ е доволен живот. Това е изворът във вас, който извира във вечен живот (Йоан 4:14). Това е живот, освободен от алчността. Това е живот, който не се нуждае от човешко утвърждаване. Това е живот, който е в почивка, живот, който е доволен без нищо, което светът може да предложи. Не се нуждаете от друга кола или къща, за да сте доволни. Не са ви нужни никакви титли, за да сте доволни. Водени сте от вътрешно удовлетворение. Това е живот, който само Христос може да даде. Този живот не се влияе от обстоятелствата на земята. Той може да се прояви в живота ви въпреки обстоятелствата ви (2 Коринтяни 4:8-10). Този живот не може да бъде загубен, защото Христос е вечен. Животът зое влияе върху живота ви биос и живота ви психе. Този живот във вас ще повлияе на естествения ви живот. Животът зое активира всички признаци на живот. Това е ядене – ние

ядем Божието Слово. Това е пиене – ние прием Божия Дух. Това е движение – ние ходим в Духа. Това е дишане – ние живеем в Духа и дишаме Духа. Това е изцеление – ние получаваме и даваме изцеление. Това е растеж, защото ние израстваме в благодатта на Христос и този живот един ден ще преживее пълно възкресение.

Автентичните вярващи притежават силата „дунамис“. Съкровището в пръстни съдове е Христос в нас (2 Коринтяни 4:7). Думата „сила“ произлиза от гръцката дума *дунамис* (G1411) и се отнася до божествена способност или благодат за знамения, чудеса и велики дела; това е силата, която е свързана с числената сила, свързана с армия, свързана с войнство, свързана със семейство, свързана с пари, свързана със свойственост, което означава, че Бог работи във вас, но изглежда, че вие го правите. Това е способността да бъдете превъзходни в душевно/морално съвършенство. Демонстрацията на тази сила не е от човешки произход, а е резултат от Христос във вас – надеждата на славата (Колосяни 1:27). Павел потвърждава, че доказателството, че Христос живее в него и говори в него, е Божията сила (2 Коринтяни 13:4). Следователно той твърди, че действа не в превъзходството на речта, а в демонстрирането на сила (1 Коринтяни 2:1, 4). Тази сила не се проявява само чрез знамения и чудеса, а в моралното съвършенство на вашата душа.

Автентичните вярващи живеят разпнат живот, който е живот на себеотрицание, възможен само чрез Христос, живеещ в нас.

Галатяни 2:20

20 Съразпнат съм с Христос; и вече не аз живея, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен.

Христос дава възможност на вярващия да живее безкористно (Филипяни 2:13). Невъзможно е да се отречете от себе си. Божествено упълномощаване на Христос е, която ви позволява да живеете безкористно – да ходите в любов, вяра, подчинение и жертва. Тези, които имат Христос в себе си, ходят в Него и всички знаем, че Христос е праведен (Колосяни 2:6, 1 Йоан 2:1). Тези, които имат Христос в себе си, имат наклонност или склонност да ходят в правда, да ходят в мъдрост, да ходят в любов, да ходят в светлината, да ходят в новия живот и да ходят в Духа. Трябва да изследваме себе си.

2 Коринтяни 13:5

5 Изпитвайте себе си дали сте във вярата, опитвайте себе си. Или самите вие не познавате, че Христос е във вас, освен ако не сте негодни?

Ако Христос е във вас, вие не можете да бъдете развратени (недостойни, безполезни, отхвърлени, неодобряни, ум, който е отвратен от Бога), а по-скоро ще бъдете изпълнени с плода на правдата (Филипяни 1:11). Невъзможно е да имате Христос в себе си и да имате развратена позиция.

Истинските вярващи практикуват смирение (Филипяни 2:5). Когато Христос е във вас, Той ви изпълва с ума Си, а Неговият ум е смирен ум. Ето защо израилтяните трябваше да изядат цялото агне. Трябваше да ядат главата, краката и вътрешните части на агнето. Главата беше символ на ума. Ние трябва да имаме Христовия ум. Истинските вярващи са вкоренени и основани в любовта (Ефесяни 3:17). Вярата е средството, чрез което Го приемаме в живота си и имаме общение с Него, но любовта е външният израз на обитаващото присъствие на Христос. Любовта „агапе“ на Бога (Божия вид любов) трябва да се проявява във всеки, който притежава обитаващото присъствие на Христос. Святият Дух придава благодатта да обичаме (Римляни 5:5). Любовта е един от плодовете на Духа. Бог е любов. Всеки, роден от Бог, носи този белег на любов към другите в Тялото на Христос отвъд любовта към семейството и приятелите (1 Йоан 4:7).

Друг признак за автентичност е прославянето. Това е Христос във вас – надеждата на славата (Колосяни 1:27). Той ще дойде, за да бъде прославен в Своите светии (2 Солунци 1:10). Всички автентични вярващи, които имат Христос в себе си, ще бъдат променени в безсмъртни същества. Нашите смъртни тела ще се променят в безсмъртни тела – това е прославянето. Христос, Който сега обитава в нашите духове, тогава ще бъде напълно изразен в цялото ни същество, което е последното доказателство, че Христос живее в нас (1 Коринтяни 15:51-58).

И накрая, вярвам, че последното доказателство за Христос във вас е Словото, което обитава богато във вас (Колосяни 3:16). Тези, които имат Словото в сърцето си, говорят Словото навреме и без време (2 Тимотей 4:2). Те говорят от изобилието на сърцето си (Матей 12:34). Бог каза на Исус Навин, че книгата на закона не трябва да се отклонява от устата му, защото Исус Навин имаше Бог вътре в себе си (Исус Навин 1:8). Словото е Христос, а Христос е Агнето. Словото не идва в живота ви автоматично по време на спасението. Необходима е лична отговорност за усвояване на Словото. Това включва изучаване

и размишление върху Словото. Агнето трябваше да се яде с *безквасен хляб* и *горчиви треви*. Безквасният хляб е усилен символ на Христос. Той е месото и Той е хляба. Горчивите треви са символ на факта, че не цялото Слово първоначално има добър вкус. Може да не ви хареса първоначалният вкус, но по-късно ще разберете, че е добро (Псалм 34:8). Някои части от Словото първоначално са много трудни и горчиви. Някои истини са трудни за възприемане и трудни за прилагане на практика, но Словото укрепва и имунизира вярващия. То носи утеха, инструкции и насърчение. Носи надежда и увереност за благословения и вечен живот. Словото е здраве за нашата плът и сила за костите ни (Притчи 4:22). То има способността да изцелява телата ни и да ни избавя от нашите бедствия (Псалм 107:20). Словото ще ви донесе разбиране и ще ви научи да се страхувате от Него. Словото ще ви защитава, ще ви насочва, ще ви освещава и ще ви изгражда. Можете да бъдете спасени само чрез Божието Слово. В днешно време мнозина загиват, защото не познават Божието Слово (Осия 4:6). Крайната цел на Словото е да ви направи да израснете в Него във всичко (Ефесяни 4:15). Ние често гледаме в Словото като в огледало, гледаме, изучаваме и размишляваме върху Словото, за да развием Божия образ в нас до зрялост (2 Коринтяни 3:18). И като растем в Господа, получаваме все по-голям имунитет. Незрялостта ни отнема имунитета и ни кара да страдаме ненужно. Когато пораснем до мярката и ръста на Христос, ще заповядаме на бурята да утихне и ще вървим по водата, както направи Той. Когато пораснем до това подобие, ние можем постоянно да изцеляваме болни и да изгонваме дяволите. Словото в нас ще ни даде възможност да кажем „Писано е“, когато се изправим пред пороците на врага. От десетте девици, които отидоха да посрещнат Христос, пет от тях бяха неразумни. Всички носеха светилници – всички носеха своите Библии. Всички те имаха външната емблема на автентичността, но пет от тях нямаха маслото в съдовете си. Имаха масло отвън, но не и отвътре. Те не бяха автентични и не успяха да влязат в Царството, защото Христос отсъстваше от сърцата им.

Като автентичен вярващ Бог ви е поставил на пътеката да израснете в Неговия образ и подобие.

Имунитет на Господната трапеза

Пасхата беше изпълнена в Христос, Главата, и продължава да се изпълнява възпоменателно в Тялото на Христос. Много е важно да разберем тази истина – Христос не дойде да установи богослуженията Цветница, Разпети петък и Великден. Няма нищо

лошо в това да празнуваме тези дни, но празнуването на един ден няма сила да предава благодат. Да, ние празнуваме тези дни от благодарност към Господа, но да се подчиняваме е по-добре, отколкото да правим жертви (1 Царе 15:22). Празнуването на дните не е установено като обред от Господ. Всъщност имаме само два обряда, които са водното кръщение и евхаристията. Тези обреди не са предназначени да бъдат празни церемонии, а ни предават определени дълбоки истини, които имат потенциала да спасят нашите градове и нации от тежки бедствия.

Първата Пасха даде имунитет на цялата нация. След като взеха част от агнето и тръгнаха на път, между тях нямаше нито един слаб или болен (Псалм 105:37). Всички бяха годни за пътуването. Дори във „великата“ Пасха на Езекия той помоли Господ да се намеси в живота на хората и Господ изцели хората (2 Летописи 30:18-20). Целият народ беше изцелен след участието в Пасхата. Ако сянката можеше да донесе изцеление, колко повече реалността на Господната трапеза, когато стигнете до точното представяне на Христос?

Един човек, Самуил, защити целия народ от филистимско нашествие.

1 Царе 7:13

13 Така филистимците бяха покорени и не дойдоха вече в израилевите области. И ръката на ГОСПОДА беше против филистимците през всичките дни на Самуил.

Как е възможно? Тази защита беше предоставена чрез участието в Пасхата на Йосия.

2 Летописи 35:18

18 А такава Пасха като тази не беше правена в Израил от дните на пророк Самуил. И никой от израилевите царе не беше правил такава Пасха, каквато направи Йосия, и свещениците, и левитите, и целият Юда и Израил, който се намери там, и жителите на Ерусалим.

Пасхата на Йосия беше толкова велика, че Библията заявява, че не е имало подобна от дните на Самуил. Въпреки това, когато изучавате Самуил, ще откриете, че никаква Пасха не се е празнувала. Причината за това е, че Самуил стана Пасхата. Той стана *точното представяне*. Ако изучавате живота на Самуил, всичко около него отразява Пасхата. „Пасха“ означава да *прескочиш*, а Самуил прескочи съдиите, за да стане първият пророк. Пасхата беше ново начало и

Самуил постави ново начало в Давидовия царски ред. Пасхалното агне беше без недостатък и Самуил застана пред народа и каза:

1 Царе 12:3

3 Ето ме, свидетелствайте против мен пред ГОСПОДА и пред помазаника Му: На кого съм взел говедото или на кого съм взел магарето, или кого съм онеправдал, кого съм притеснил или от ръката на кого съм взел подкуп, за да заслепя очите си с него? Ще ви го върна!

Хората свидетелстваха за неговата почтеност и че в Самуил нямаше петно. Пасхата се празнува там, където Господ е записал името Си (Малахия 3:16), а името „Самуил“ означава, че името Му е от Бог.

Животът на Самуил беше празнуването на Пасхата. Той спазва празника на безквасните хлябове, който е символ на отделяне от греха. В 1 Царе 7-ма глава той доведе целия народ в Масфа и инструктира да се отделят от идолопоклонството. В първата Пасха имаше сигурност, докато бяхте в къщата. По същия начин сигурността беше в Самуил, защото Библията заявява, че ръката на Господ е била срещу филистимците през всичките дни на Самуил. Когато ангелът на смъртта посети Египет, едните умряха, а другите оцеляха. Това се случило и по времето на Самуил. Когато Господ го посети, домът на Илий загина, но Самуил оцеля. Самуил действаше в духа на Пасхата, който е *благодат*. Всъщност той прескочи закона, за да действа в благодат. Той принасяше свещеническите жертви, въпреки че не беше свещеник, носеше ленен ефод, помазваше царе, изграждаше олтар, което беше свещеническа функция, и принасяше жертви извън олтара. Самуил беше посветен на Господа преди раждането си точно като Божият Агнец, който беше заклан преди създаването на този свят (Откровение 13:8). Самуил стана Пасхата – Пасхата стана личност. *Поради точността на своето представяне той даде имунитет на цялата нация*. Точността ни освобождава от незрялост и ни дава възможност да стигнем до пълнотата на нашето наследство. Опасявам се, че Църквата в сегашното си състояние не е готова за наследство.

Галатяни 4:1-2

*1 Казвам още: дотогава, докогато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, макар и да е господар на всичко,
2 а е под настойници и управители до назначения от бащата срок.*

Времето, определено от Татко, е, когато нашето синовство достига зрялост. Подобно на Исус, тогава ние ще преживеем отворено небе. Господството е дадено на Божиите синове. Исус преживя отворено

небе на тридесетгодишна възраст. Святият Дух дойде върху Него като гълъб – имаше локализация на проявата на присъствието на Святия Дух.

Матей 3:16

16 И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата; и ето, отвориха Му се небесата и видя Божия Дух, че слизаше като гълъб и се спускаше на Него;

Когато Исус беше изкушен, Той заяви: „Писано е“. Има интензивност на Божието Слово. В този момент всички присъстващи демонични елементи си тръгнаха и голяма светлина влезе в нацията. Ангели дойдоха и Му служеха. Имаше знамения, чудеса, велики дела и способност да се поучават трудни неща. В днешно време небесата са затворени на много места, защото вярващите не са достигнали зрялост или синовство. Всъщност те са били под „заклучване“ в своята незрялост. Великият разказ на Евангелието е изискването ние да израснем в Него. Вместо да празнуваме религиозни догми и религиозни практики, ние трябва да се трансформираме в Неговото подобие – Неговото интелигентно подобие, Неговото нравствено подобие, Неговото авторитетно подобие, Неговото славно подобие, Неговото ефирно (духовно) подобие. Той е позициониран в нас, но ние трябва да израснем в Него. Църквата е построена върху канарата и тази канара е синовство, което е *точното представяне*. Неговият син, корпоративната Църква, трябва точно да представлява небесния Баща.

Йоан 14:13

13 И каквото и да поискате в Мое Име, ще го направя, за да се прослави Бащата в Сина.

Искането в Неговото име не е просто цитиране на името на Исус. Неговото име е Неговата природа, Неговият авторитет, Неговото присъствие и Неговото превъзходство. Когато поискате въз основа на точното представяне, това ще бъде направено. Това е, когато ефективната пламенна молитва на *праведния* постига много (Яков 5:16). Точното представяне идва до пълнотата на праведността, индивидуално и корпоративно. Акцентът не е върху количеството на молитвите, а върху качеството на човека, който се моли. Бог ни чака да стигнем до тази позиция на зрялост, но Църквата тъне в незрялост. Църквата е пристрастена към мотивационното говорене и се бори да стигне до месото на Неговото Слово. Хората изнемогват да ядат сладки и шоколадови бонбони вместо месото на Божието Слово. И така, имаме хиперактивни вярващи, които страдат от „прилив на

захар“, но те не са вкусили или яли твърдата храна на Божието Слово. Продължаващото да излиза Божие Слово е извън церемониите и докато оставаме незрели, ще бъдем под наставници и настойници. Злите хора ще ни управляват.

Господната трапеза е напомняне, поставено от Господа за Неговото изискване да покажем смъртта на Господ и бързо да стигнем до мястото на зрялостта и безкористността. Неговата смърт трябва да работи в нас, за да можем да дадем живот на другите. Тази позиция на точно представяне ще ни даде имунитет и защита от всички бедствия и язви. Това е позицията на тайното място на Всевишния, когато показваме, че живеем в Христос.

Докато пътуваме из Божието Слово, ние откриваме картини и символи, които изразяват днешната истина. Същото важи и за благодатта, която се намира на Господната трапеза. В продължение на много години Църквата спазва Господната трапеза само за да отпразнува благодатта, която сме получили, но никога като ключ за *достъп до благодатта*. Освен очевидните писания, открити в Новия завет, има няколко скрити изображения на Господната трапеза, намерени в Божието Слово, които показват как тя предоставя *Благодат за господство*.

Вениамин носеше зърното и чашата на раменете си. Той получи достъп до благодатта, когато получи пет пъти повече от всеки от братята си (Битие 44:1-2). Зърното и чашата са изображение на Господната трапеза. Вениамин не избра чашата. Тя беше намерена в чувала му.

Йосиф се озова между хлебаря и виночерпеца – фигури на хляба и виното. Това беше точката на неговия пробив, когато виночерпецът си спомни за него (Битие 40 - 41). Това е картина на Евхаристията, действаща дори години по-късно със силата на благодатта.

Авраам получи достъп до *благодатта*, след като получи хляба и виното от Мелхиседек. Той даде десетъка си в резултат на получената *благодат* (Битие 14:18-20). Рут получи благоволение от Вооз, когато яде на трапезата му (Рут 2:14). Вооз е преобраз на Христос.

Авигея преживя Божията благодат, когато донесе хляба и виното на Давид. Брактът ѝ с Давид беше резултат от покаянието ѝ на Господната трапеза. Днес Исус кани Своята Невяста на Своята трапеза, защото е настъпило определеното време за благоволение!

Господната трапеза също предоставя значителна благодат за изцеление. Езекия донесе голяма реформа в Израел. Той имаше божествена стратегия да събере хора в храма на Господа, за да празнуват Пасхата (2 Летописи 30:1-2). Пасхалната трапеза е Господната вечеря за нас днес. Много хора се събраха от цяла Юда и Израел, Ефрем, Манасия, Исахар и Завулон, за да празнуват Пасхата. Те ядоха пасхалната храна противно на предписаното по-рано. Господ обаче послуша Езекия и изцели хората (2 Летописи 30:18-21). Господната трапеза е нашата пасхална трапеза. Когато участваме в това ястие, ние имаме достъп до Благодат за божествено изцеление.

Друг пример е Евтих: Учениците се събраха да разчупят хляб и Павел проповядва до полунощ. На този етап учениците тепърва трябваше да участват в причастието, защото Павел все още беше зает да проповядва Словото. Евтих седеше на прозореца и заспа по време на проповядването на Словото. Той падна от третия етаж и умря. Павел увери хората, че Евтих не е мъртъв.

Деяния 20:10-12

10 Но Павел слезе, падна върху него, прегърна го и каза: Не се безпокойте, защото животът му е в него.

11 И като се качи горе, разчупи хляба и яде, и говори пак надълго до зори, и след това тръгна.

12 А момчето доведоха живо и много се утешиха.

Господната трапеза притежава не само изцелителни свойства, но и възкресенска сила! Павел и групата преживяха божествено избавление, след като участваха в Господната вечеря.

Деяния 27:33-35

33 А на разсъмване Павел канеше всички да похапнат, казвайки: Днес е четирнадесетият ден откакто чакате и стоите гладни, без да сте вкусили нещо.

34 Затова ви моля да похапнете, защото това е за вашето избавление; защото на нито един от вас и косъм от главата няма да падне.

35 И като каза това, взе хляб, благодари на Бога пред всички, разчупи и започна да яде.

Деяния 27:43-44

43 Но стотникът, като искаше да спаси Павел, ги възпря от това намерение и заповяда да скочат в морето първо онези, които знаеха да плуват, и да излязат на сухо,

44 а останалите да се спасяват – кои на дъски, кои на нещо от кораба. И така стана, че всички излязоха на сушата.

Въпреки че „разчупването на хляба“ може да се отнася до обикновеното ядене, то метафорично се отнася и до Господната трапеза.

Като апостолска група в Южна Африка ние сме преживявали много случаи на личен пробив на Господната трапеза. Били сме свидетели на изцеление, освобождение, финансови пробиви, изцеление на бракове и много други свидетелства за животи, които са били променени на Неговата трапеза!

Глава 4

Важността на евхаристията

Евхаристията (на гръцки: „благодарност“) се празнува широко в световната Църква и играе важна роля във всички християнски кръгове.

Различни възгледи за евхаристията

Римокатолическата църква вярва, че хлябът и виното се променят в действителното тяло и кръв на Христос. Тази промяна е известна като *трансубстанция*, а присъствието на Христос в елементите се нарича „истинско присъствие“. Евхаристията също е умилоствителна жертва, еквивалентна на Христовата жертва на кръста, но по „безкръвен“ начин. Тази жертва се принася за греховете на живите и мъртвите и опрощението на греховете се получава чрез участие. Това е тайнство, което предава благодат на достойния получател.

Православната църква празнува евхаристията като „тайнство“ и също така приема доктрините за „истинското присъствие“ и жертвения характер на евхаристията. Евхаристийната служба е известна като Божествена литургия.

Лутераните вярват, че има тайнствен съюз на хляба и виното с тялото и кръвта на Христос, известен като консубстанция. Тялото и кръвта на Христос присъстват „в, със и под“ формите на хляба и виното, но и двете също са различни. Доктрината на Лутер за вездесъщността обяснява присъствието на Христос както от дясната страна на Бог, така и в Господната вечеря. Лутер отрича умилоствителната жертва на евхаристията, тъй като Христос умря веднъж, за да отнеме греховете.

Много други групи, напр. баптистите, наричат евхаристията Господна вечеря или Свято Причастие и отричат вездесъщията на човешката природа на Христос и всяка форма на физическо или духовно присъствие на Христос в хляба и виното. Този възглед, известен като *Мемориализъм* и произлиза от учението на

швейцарския реформатор Улрих Цвингли, намеква, че Господната вечеря е просто възпоменание и символ на Неговата смърт.

Англиканската и Методистката църкви имат голямо разнообразие от възгледи по този въпрос. Някои групи, напр. Армията на спасението и квакерите не практикуват никакво спазване на евхаристията, а по-скоро вярват, че е възможно да се живее свят живот и да се получи Божията благодат без използването на физически тайнства и че те не трябва да се разглеждат като съществена част от това да станеш християнин.

Супрасубстанция

Калвинистичният възглед за супрасубстанцията, възприет от реформираната и презвитерианската църкви, учи, че Христос присъства духовно, а не буквално, в елементите. Калвин отхвърля доктрината за трансубстанцията и учението, че вечерята е възпроизвеждане на умилоствителната жертва. Той се съгласява с Цвингли, че вечерята е възпоменание, но също така отива по-далеч от Цвингли в това, че елементите са нещо повече от знаци на Неговото тяло и кръв. Участникът се „храни“ с Христос, а за да се храним с Христос Той трябва да присъства. Тялото на Христос е физически на небето. Ние сме издигнати и седнали с Него (Ефесяни 2:6). Той присъства в нас чрез Своя Дух. Ние сме свързани с Господ и сме един дух с Него. Святия Дух е връзката на нашия съюз с Христос. Докато физически ядем елементите, Духът ни издига до небето, за да се храним духовно с Христос. Нашите тела се хранят с елементите, които трябва да бъдат поддържани физически, но нашите души се хранят с плътта и кръвта на Христос. Като се храним активно с тялото и кръвта на Христос, ние получаваме благодат. Това е празник на нашето единение с Него. Тези, които приемат елементите с вяра, могат да бъдат хранени от тялото и кръвта на Христос чрез силата на Святия Дух. При кръщението се посочва, че сме в единение с Него. На вечерята нашият съюз с Него се укрепва и подхранва чрез вяра. Ползите от това „духовно хранене“ произтичат от единението ни с Христос. Има само един хляб и едно тяло и ние, които сме много, сме този един хляб. Ние сме обединени с Христос и с вярващите и затова трябва да се обичаме един друг.

Евхаристията като наредба

Наредбата е действие, постановено от божество. Господната вечеря е наредба като водното кръщение, което се практикува и днес, защото:

1. Беше установено от Господ.
2. Практикуваше е в Деянията на апостолите.
3. Поучава се в посланията.

Наредбата се спазва, защото сме получили *спасителна благодат*. В същото време има друго измерение на благодат, отключено на Господната трапеза.

Евхаристията е установена от Господ.

Матей 26:26-29

²⁶ И когато ядяха, Исус взе хляб, благослови и го разчупи, и като го даваше на учениците, каза: Вземете, яжте: това е Моето тяло.

²⁷ Взе и чашата и като благодари, даде им я и каза: Пийте от нея всички!

²⁸ Защото това е Моята кръв на (новия) завет, която се пролива за мнозина за прощаване на греховете.

²⁹ Но казвам ви, че отсега нататък няма вече да пия от този плод на лозата до онзи ден, когато ще го пия с вас нов в царството на Своя Баща.

Марк 14:22-25

²² И когато ядяха, Исус взе хляб и като благослови, разчупи, даде им и каза: Вземете, (яжте;) това е Моето тяло.

²³ Взе и чашата, благодари и им даде; и те всички пиха от нея.

²⁴ И им каза: Това е Моята кръв на (новия) завет, която се пролива за мнозина.

²⁵ Истина ви казвам, че вече няма да пия от плода на лозата до онзи ден, когато ще го пия нов в Божието царство.

Лука 22:15-22

¹⁵ И им каза: Твърде много съм желал да ям тази пасха с вас, преди да пострадам,

¹⁶ защото ви казвам, че няма да я ям, докато не се изпълни в Божието царство.

¹⁷ И като взе чашата, благодари и каза: Вземете това и го разделете помежду си,

¹⁸ защото ви казвам, че няма вече да пия от плода на лозата, докато не дойде Божието царство.

19 И взе хляб и като благодари, разчупи го, даде им и каза: Това е Моето тяло, което за вас се дава; това правете за Мое възпоменание.

20 Така взе и чашата след вечерята и каза: Тази чаша е новият завет в Моята кръв, която за вас се пролива.

21 Но ето, ръката на този, който Ме предава, е с Мен на трапезата.

22 Защото Човешкият Син наистина отива, както е било определено, но горко на този човек, чрез когото се предава!

Евхаристията се практикува в книгата Деяния.

Деяния 2:42-47

42 И те постоянстваха в учението на апостолите, в общуването, в разчупването на хляба и в молитвите.

43 И страх обзе всяка душа; и много чудеса и знамения ставаха чрез апостолите.

44 И всичките вярващи бяха заедно и имаха всичко общо;

45 и продаваха стоката и имота си и ги разпределяха между всички, според нуждата на всекиго.

46 И всеки ден прекарваха единодушно в храма и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие,

47 като хвалеха Бога и печелеха благоволенieto на целия народ. А Господ всеки ден прибавяше онези, които се спасяваха.

Евхаристията се поучава в посланията.

1 Коринтяни 11:23-34

23 Защото аз от Господа приех това, което ви и предадох — че Господ Исус през нощта, когато беше предаден, взе хляб

24 и като благодари, разчупи и каза: Това е Моето тяло, което е (разчупено) за вас; това правете за Мое възпоменание.

25 Така взе и чашата след вечерята и каза: Тази чаша е Новият Завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете, за Мое възпоменание.

26 Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете (тази) чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде.

27 Затова всеки, който яде този хляб или пие Господната чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа.

28 Но човек да изпитва себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата;

29 защото, който яде и пие, без да разпознава Господното тяло, той яде и пие осъждане за себе си.

30 По тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и починали.

31 Защото, ако съдехме сами себе си, нямаше да бъдем съдени.

32 Но когато биваме съдени, биваме наказвани от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със света.

33 Затова, братя мои, когато се събирате да ядете, чакайте се един друг.

34 А ако някой е гладен, нека яде у дома си, за да не се събирате за осъждане. А останалите работи ще наредя, когато дойда.

Характеристики на Евхаристията

Празник на възвисяването

Исус не говори за буквалното Си тяло. Той все още беше в плът сред тях. По този начин празникът беше символичен и трябваше да се извърши с фокус върху Него. Целта на акта беше да Го възвиси. Павел каза: „защото аз от Господа приех“ (1 Коринтяни 11:23). Той също цитира Исус, казвайки: „Това е Моето тяло“ и „Моята кръв“ (1 Коринтяни 11:23-24).

Този празник се празнувал след вечеря — той бил след общата трапеза. Наричали го *Господната вечеря*. И общата трапеза, и Господната вечеря се празнували заедно. Поради злоупотребата, извършена от коринтяните, тези две ястия по-късно били разделени. Павел увещава Коринтската църква да не я правят обща трапеза. *Господната трапеза* е издигната над всяка друга трапеза. На Неговата трапеза се събираме, за да почитем Неговото господство. Господната вечеря е празник на възвисяването и всяка друга трапеза трябва да бъде под властта на Неговата трапеза.

Празник на обединението

Всеки път, когато ядем хляба и пием от плода на лозата, ние символично ядем и пием Него.

Йоан 6:54-58

54 Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има вечен живот; и аз ще го възкреса в последния ден.

55 Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие.

56 Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, стои в Мен и Аз в него.

57 Както живият Татко Ме е пратил и Аз живея чрез Татко, така и онзи, който се храни с Мен, ще живее чрез Мен.

58 Това е хлябът, който слезе от небето; а не както бащите ви ядоха манна и измряха. Онзи, който се храни с този хляб, ще живее до века.

Христос е Хлябът от небето. Господната вечеря ни обединява с Него. Ястието се усвоява. Това е празник на „ядене“, а не празник на „дегустация“. Юда не можеше да усвои храната, защото не беше свързан с Христос. Спуканият му корем свидетелства за тази реалност. Който се съединява с Господа, е един дух с Него (1 Коринтяни 6:17). Когато празнуваме евхаристията, ние декларираме нашето единение с Него.

Празник на причастието

Празникът демонстрира нашия съюз с Него и един с друг. *Единението* ни с Господ води до *причастие* или *общение* един с друг.

1 Коринтяни 10:16-17

16 Чашата на благословието, която ние благославяме, не е ли участие в Христовата кръв? Хлябът, който разчупваме, не е ли участие в Христовото тяло?

17 Защото ние, многото, сме един хляб, едно тяло, понеже всички в този един хляб участваме.

Ние, многото, сме *един хляб*. Този *един хляб* е Тялото на Христос. Споделянето на чашата и хляба наемква нашия съюз с Него и един с друг. Празникът демонстрира нашето общение и споделяне с Него и един с друг.

Думата „причастие“ произлиза от гръцката дума *койнония* (G2842) и според гръцкия лексикон на Тайер означава:

1. общение, сдружение, общност, общение, съвместно участие, сношение

1а) дял, който човек има в нещо, участие

1б) полов акт, общение, интимност

1б1) дясната ръка като знак и залог за общение (при изпълнение на апостолската служба)

1в) съвместно внесен подарък, колекция, принос, като представяне на възплъщение и доказателство за общение

Когато идваме на Господната трапеза, ние влизаме в близост/интимност с Господа и един с друг. Ние Го споделяме. Ние сме части на Неговото тяло (Ефесяни 5:30) и поотделно сме части един на друг (Римляни 12:5). Ние „припомняме отново“ Тялото Христово. Споделянето на Него е равно на споделянето един на друг. На Неговата трапеза всеки от нас представлява част от Него и когато участваме в това общение един с друг, ние изпитваме Неговата пълнота в нас. Това е доказателството за нашето присъединяване към Него.

Празник на смирението

Този празник изисква да *съдим* себе си, преди да дойдем на трапезата (1 Коринтяни 11:31-32). Да *съдим* означава да се отделим от нашите греховни практики и това е процесът на смирение.

1 Коринтяни 5:6-8

⁶ Вашата хвалба не е добра. Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?

⁷ Затова изметете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като вие сте безквасни. Защото и нашата Пасха, Христос, беше заклан (за нас).

⁸ Затова нека празнуваме не със стар квас, нито с квас от злоба и злина, а с безквасни хлябове от искреност и истина.

Този празник е Новият завет в Неговата кръв, който сега замени Стария завет (1 Коринтяни 11:25). Той премахна *първото*, за да бъде установено *второто* (Евреи 10:9). Буквалният *празник на безквасните хлябове* вече е изпълнен в начин на живот на отделяне. Този празник се спазва чрез отделяне от злоба и нечестие. Една от тези греховни практики в Църквата е сексуалната неморалност (1 Коринтяни 5:1-2). Павел призова гордата Коринтска църква да се покае за този грях, който омърсява храма на Святия Дух (1 Коринтяни 6:18-20).

Празник на обявлението

Господната вечеря обявява Неговото настояще, минало и бъдеще.

1 Коринтяни 11:26

²⁶ Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете (тази) чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде.

Този празник известява *сегашната* реалност: „или колкото пъти ядете този хляб и пиете тази чаша“. „Вие“ се отнася до всички нас. Сега ние също участваме в Него духовно. Това признава настоящия Му интерес и участие в Неговата Църква. Това също така оповестява *отминалата* реалност: „Вие провъзгласявате смъртта на Господа“. Господната вечеря публично провъзгласява Неговата смърт за нашите грехове. Това е възможност да учим другите за Неговата заместническа смърт и страдания. И накрая, празникът обявява *бъдещата* реалност: „докато Той дойде“. Това се отнася до Неговото телесно завръщане. Докато участваме в трапезата, ние живеем в очакване на Неговото идване. В един празник има кулминация на настоящето, миналото и бъдещето. Този празник Го обявява като *Алфа и Омега, Първият и Последният, Началото и Краят*. Той е провъзгласен за Този, Който е, Който е бил и Който ще дойде.

Празник на възпоменанието

Господната вечеря изисква да си спомняме за Него. Да спомняш за Него означава, че позиционираш ума си така, че да Го помниш. Живеем в една зла култура, която причинява амнезия. Нещата от света ни карат да забравим за Неговото тяло, което беше разчупено за нас, и за Неговата кръв, която беше пролята за нас. Исус знаеше, че човечеството се нуждае от някаква „религия“. Ние отбелязваме този празник като възпоменание. Това е акт на възпоменание на *Него* (1 Коринтяни 11:24-25). Ние трябва постоянно да оповестяваме Неговата смърт, тъй като този акт ни напомня за най-великото събитие в историята, че докато все още бяхме грешници, Христос умря за нас. Фокусът винаги трябва да бъде върху Христос. Трябва да се пазим от това действието да не се превърне в празен ритуал с „форма на благочестие“ (2 Тимотей 3:5). Можем да Го помним и почитаме с устните си, но сърцата ни са далеч от Него (Марк 7:6). Ако приемаме символите без съдържанието на символите, фокусът ни е върху „ритуала“ и ние изоставяме *празника на възпоменанието*. Честотата обаче не е предписана. Исус каза: „колкото често правите това“ – Той го е оставил на преценката на вярващия, но изводът е да го правите *възможно най-често*.

Празник на самоанализа

Празникът изисква самоизследване. Участие по недостоеен начин лишава човек от достъп до благодат. Това не е време да изследваме другите, а по-скоро дълбока оценка и самоанализ на собствения ни

живот, честно, пред Господ. Този изпит обаче не ни пречи да участваме в Неговата трапеза. Когато изпитваме себе си, можем *така* да ядем от хляба и да пием от чашата (1 Коринтяни 11:27-29).

Празник на подчинението

Празникът е заповед от Господ. Това е действие, което *трябва* да се извършва. Наредбата *трябва* да се спазва. Наредбата може също да бъде символичен акт на ядене на Словото. Въпреки това ритуалът се изисква. Никога не е пълно подчинение да се каже: „Аз ям Словото и следователно нямам нужда да изпълнявам наредбата“. Трябва да правим и двете, да ядем Словото и да участваме в Неговата трапеза. Ако Бог казва, че трябва да „*правим това*“, не можем да *правим онова*. Трябва да правим точно това, което Той ни заповяда (1 Коринтяни 11:24-25).

Празник на благодарността

Ние благодарим на Бог за жертвата на Христос. Когато участваме с неблагодарно сърце, тогава участваме по недостоеен начин. Исус благодари и след това разчупи хляба (Лука 22:17-19). Ние не имитираме само акта на разчупване на хляба и изяждането му или пиене от чашата, но също така трябва да имитираме Неговия дух на благодарност.

**Тези, които приемат елементите с вяра, могат да бъдат
хранени от Тялото и Кръвта на Христос чрез
силата на Святия Дух.**

Глава 5

Официално известяване на Неговата смърт

1 Коринтяни 11:26

26 Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете (тази) чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде.

Измерението на благодатта на трапезата е изобилен живот, който произтича от смъртта на Христос. Възпоменанието чрез послушание активира това измерение на благодатта, тъй като винаги, когато правите това, вие провъзгласявате смъртта на Господ, докато Той дойде.

Думата „възвестявате“ произлиза от гръцката дума *катагело* (G2605) и според гръцкия лексикон на Тайер означава:

- 1) да обявя, да декларирам, да обнародвам, да направя известно
- 2) да провъзгласявам публично, да известя официално
- 3) да издавам, да докладвам, да предавам

Това означава, че всеки път, когато приемате символите, вие *известявате официално* Неговата смърт. Вашата публична декларация се позовава на личен имунитет и всеки дух, който срещне това знаме над вас, не може да ви докосне. Това е същият имунитет, който беше даден на домакинствата, когато Мойсей нанесе кръвта върху стълбовете на вратите и ангелът на смъртта подмина. Този вид имунитет не ви се предоставя чрез събития, а само чрез *култура: ежедневна практика*. Църквата трябва да демонстрира имунитета и защитата на Бог. Ние само сме обявявали смъртта Му с „думи“, но Неговото указание беше да *изместим официално* смъртта Му не само с думи, но и на практика.

Благодатните ползи от Неговата смърт за нас днес

Победа над сатана и неговите демони.

На Господната трапеза ние участваме в Неговата победа над смъртта и над сатана и неговите демони. Като Исус, но чрез Неговата трапеза ние имаме способността да обезоръжаваме началствата и властите и да триумфираме! (Колосяни 2:15). Тези, които практикуват Господната трапеза, стават бдителни. Те никога няма да бъдат погълнати (1 Петрово 5:8).

Евреи 2:14

14 И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола,

Поставяне на основата за поклонение.

Божият Агнец е в центъра на нашето провъзгласяване и на цялото ни поклонение. Йоан имаше откровение за Неговото централно място.

Откровение 5:6-14

6 И видях сред престола и четирите живи същества, и сред старейшините, че стоеше Агне, като заклано, което имаше седем рога и седем очи, които са седемте Божии Духове, разпратени по цялата земя.

7 И То дойде и взе книгата от дясната ръка на Седящия на престола.

8 И когато взе книгата, четирите живи същества и двадесет и четиримата старейшини паднаха пред Агнето, като всеки държеше арфа и златни чаши, пълни с тамян, които са молитвите на светиите.

9 И пееха нова песен, като казваха: Ти си достоен да вземеш книгата и да отвориш печатите ѝ, защото си бил заклан и със Своята кръв си изкупил за Бога хора от всяко племе, език, народ и нация,

10 и си ги направил царство и свещеници на нашия Бог; и те ще царуват над земята.

11 И видях и чух глас от много ангели около престола и живите същества и старейшините; и броят им беше десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди;

12 и казваха с висок глас: Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме власт и богатство, и мъдрост, и сила, и почит, и слава, и благословение.

13 И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята, и по морето, и всичко, което е в тях, чух да казва: На Седящия на престола и на Агнето да бъде благословение и почит, и слава, и господство за вечни векове!

14 И четирите живи същества казаха: Амин! И старейшините паднаха и се поклониха.

Неговото поставяне доведе до нашето ръкополагане. Той ни изкупи за Бога. Той ни направи царе и свещеници и установи нашето господство на земята.

Прекратяване на жертвоприношенията за греха.

Когато ядем и пием на Неговата трапеза, ние заявяваме на света, че вече няма нужда да правим жертви за греха. Жертвената смърт на Христос, която беше изобразена от израелската система от жертвоприношения, успешно завърши премахването на греха веднъж завинаги.

Евреи 10:10-14

10 според която воля ние сме осветени чрез принасянето на тялото на Исус Христос веднъж завинаги.

11 И всеки свещеник, като стои и служи всеки ден, принася много пъти едни и същи жертви, които никога не могат да отмахнат греховете;

12 но Той, като принесе една жертва за греховете, седна завинаги отдясно на Бога;

13 и оттогава насам чака, докато враговете Му се положат за Негово подножие.

14 Защото с един принос Той е усъвършенствал завинаги онези, които се освещават.

Всеки път, когато участвате в Господната вечеря, колкото е възможно по-често, вие си спомняте, че Той „изличи написаното в постановленията на закона, което беше против нас, и го отстрани от нас, като го прикова на кръста.“ (Колосяни 2:14)

Успокои Божия гняв.

Част от нашето провъзгласяване на Неговата трапеза е, че Онзи, Който някога е бил разгневен на нас, е станал умилоствивение за нашите грехове (1 Йоан 2:2, 4:10, Римляни 3:25). Наказанието за нашия мир беше върху Него (Исая 53:5). Кръвта на Исус успокои Божия гняв и Господната трапеза се превърна в нашето „Умилоствивилище“.

Римляни 3:25

25 Него Бог постави за умилостивение чрез Неговата кръв посредством вяра; за да покаже Своята правда в опрощаването на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше,

Помири ни с Бога и с хората.

Когато известяваме официално Неговата смърт, ние заявяваме, че средната стена на разделяне е била съборена (Ефесяни 2:14-16) и че чрез Неговата смърт човекът е бил помирен с Бога и тъй като Той се е помирил с човека, ние също сме се помирили с Бога (Римляни 5:10). Той всъщност чрез Своята смърт е примирил *всичко* със Себе Си (Колосяни 1:20-23). Така получихме служението на помирението.

2 Коринтяни 5:18-19

18 А всичко е от Бога, който ни примири със Себе Си чрез (Исус) Христос и ни даде служение на примирение,

19 тоест, че Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счита на хората прегрешенията им, и че вложи в нас словото на примирението.

Заради нашия съюз на Трапезата ние известяваме официално, че сега няма нито „юдеин“, нито „грък“, няма нито „роб“, нито „свободен“, няма нито „мъж“, нито „жена“ (Галатяни 3:28). Премахнати са всички расови, полови, образователни, възрастови и класови различия.

Безспорно доказателство за любов и послушание.

На Неговата трапеза ние заявяваме, че Той ни е възлюбил и е дал Себе Си за нас като принос и жертва (Ефесяни 5:2). Той беше послушен до смърт. Когато известяваме официално Неговата смърт, ние обявяваме, че дори когато бяхме безнадеждни грешници, Той умря за нас.

Римляни 5:6-8

6 Понеже, когато ние бяхме още немощни, на определеното време Христос умря за безбожните.

7 Защото едва ли някой ще умре даже за праведен човек; макар че може би някой би дръзнал да умре за добрия.

8 Но Бог доказа Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас.

Тогава нашето послушание при участие в Неговата трапеза се превръща в акт на любов от наша страна, тъй като Той първи ни е възлюбил.

Отвори вратата за спасение, изцеление и освобождение.

Нашето провъзгласяване на Неговата трапеза свидетелства, че чрез Неговото заместническо дело на кръста бяхме спасени (1 Коринтяни 1:18). Това е живо свидетелство, че всичките ни наклонности към светското са престанали (Галатяни 6:14). Ние сме разпънати с Христос и вярваме, че ще живеем с Него. Вече не ние живеем, а Христос живее в нас (Римляни 6:5-8). Поради престъплението на един човек бяхме подложени на робство и болест, но чрез послушанието на друг сме получили спасение, изцеление и избавление (Римляни 5:17-18). Той стана грях, за да станем ние Божията правда (2 Коринтяни 5:21). Той стана беден, за да можем ние да станем богати. Неговата смърт на кръста осигури физическо изцеление на телата ни и ще се прояви в своята пълнота при нашето прославяне с Него.

Исаия 53:5

5 Но Той беше прободен заради нашите престъпления, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени.

1 Петрово 2:24

24 който Сам възнесе в тялото Си нашите грехове на дървото, така че ние, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; чрез чиито рани вие оздравяхте.

Думите „да изцеля“ или „изцелявам“ произлизат от гръцката дума *яомай (G4390)* и според Речника на библейските думи на Вайн се отнася до *физическо изцеление* (Матей 15:28; Лука 6:19; Деяния 9:34).

В предишния сезон изцелението се осъществяваше главно чрез полагање на ръце и имаше огромни проявления и демонстрации на дарбите на изцелението в световен мащаб. В първите дни на харизматичния сезон с хора като Кетрин Кулман, Орал Робъртс и други като Никълъс Бенгу и Уилям Дума от Южна Африка, нямаше спор, че техните изцеления са автентични и законни. През последните пет години подобни проявления може да се дължат главно на „плацибо“ ефекта и повечето изцеления, на които сме свидетели, са в партньорство с лекари. Никога не трябва да подриваме никой човек, търсещ медицинска помощ или общата

благодат, която произтича от практикуващите лекари, но ние признаваме и вярваме без никакво съмнение, че в Божието Слово има дар на изцеление, където няма абсолютно никаква намеса от страна на човека. Поколениято, в което живеем, тепърва ще види такива автентични изцеления. За съжаление живеем на корумпирана планета, където самата храна, която ядем, е отровена с токсини. Нашата храна е наситена с пластмаса и изкуствени съставки. Ние съществуваме в ненормална среда, която е манипулирана и модифицирана за финансова печалба. Земята ни е оголена и ограбена. Нашата почва е замърсена с всякакви химикали, които причиняват рак и други заболявания. Ние отчаяно се нуждаем от достъп до благодат за изцеление на Господната трапеза.

Много вярващи днес са слаби и болни, защото не оповестяват смъртта на Христос. Те отсъстват от *Господната трапеза*. Това означава, че те не са разпознали Господното Тяло и ще бъдат виновни срещу Неговото тяло и Неговата кръв (1 Коринтяни 11:29-30).

Има изцелителна сила, налична при оповестяването на Неговата смърт, която действа без полагане на ръце. В този нов сезон в Христос няма абсолютно никаква намеса на човека. Само като ядете от Неговата трапеза, вие неизбежно се позиционирате под Неговата изцелителна ръка.

Яомай също така говори за „духовното“ изцеление, когато Исус цитира пророк Исаия в Лука 4:18 относно Духа на Господа, който Му позволява да *изцелява* съкрушените сърца. Исус също така говори за изцелението на онези, които се нуждаят от духовно зрение и духовен слух (Матей 13:5; Йоан 12:40). Следователно *яомай* може да означава и двете. Въпреки това, Господната трапеза е най-доброто място да изповядаме греховете си един пред друг и да се молим един за друг, за да бъдем изцелени (Яков 5:16). Христос беше разкрит, когато разчупи хляба с двамата по пътя за Емаус (Лука 24:13-35).

Лука 24:35

35 А те разказаха за случилото се по пътя и как Го познаха, когато разчупваше хляба.

Неправилните взаимоотношения и незаконните съюзи са разкрити при провъзгласяването на Неговата смърт. Това е мястото, където Юда беше разкрит. Дяволът влезе в него, след като изяде залъка. Той не пи от чашата и напусна трапезата, чувствайки се неудобно. Въпреки това Исус му показва милост. Трапезата разкри неговия зъл мотив. Когато ухажващи се двойки участват в трапезата, това ще разкрие дали те са предназначени един за друг. Също така

препоръчвам на бъдещите бизнес партньори да участват в трапезата. Семейните двойки трябва да живеят под обявяването на Неговата смърт. Трапезата също ще разкрие фалшификата, тъй като фалшификатът няма достъп до благодатта. Това е „Уримът и Тумимът“ на Новия завет (Изход 28:30). Господ използва Своята трапеза, за да покаже виновните и невинните.

Освобождението от всички зависимости и тайни грехове е достъпно при провъзгласяването на Неговата смърт. На Неговата трапеза няма осъждане за тези, които са в Христос и благодатта е достъпна за преодоляване. Съветвам пушачите и пиещите, които желаят да се освободят от зависимостта си, да участват в Господната трапеза. Това е точка на достъп до благодат. Спирането им да дойдат на трапезата означава, че им отказвате възможността да получат достъп до благодат.

Разгадаване на Божията мъдрост.

Мъдростта е основното нещо в Божието Царство (Притчи 4:7). Ние сме умолявани от Божието Слово да се молим за мъдрост и да ходим в мъдрост. Когато живеете под знамето на Неговата смърт, вие ще отключите Божията мъдрост.

1 Коринтяни 1:23-25

23 но ние проповядваме разпънатия Христос: за юдеите — препънка, а за езичниците — глупост,

24 но за самите призвани — и юдеи, и гърци — Христос, Божия сила и Божия мъдрост.

25 Защото Божието глупаво е по-мъдро от хората и Божията немощ — по-силна от хората.

Специалната мъдрост за иновации и остроумни изобретения е присъща черта на Господната трапеза. Тези, които са активни вестители на Неговата смърт, ще бъдат преследвани за тяхната мъдрост. Правителствата по света се нуждаят от „Йосифовци“ и „Данаиловци“, които притежават мъдрост за решаване на национални проблеми.

Свръхестествен достъп

Когато с увереност възвестяваме Неговата смърт, ние имаме достъп до Неговия престол на благодатта, за да ни помага в моментите ни на

нужда (Евреи 4:16). Неговата кръв ни е дала незабавен достъп до свръхестественото.

Евреи 10:19-20

¹⁹ *И така, братя, като имаме дръзновение да влезем в светилището чрез кръвта на Исус,*

²⁰ *през един нов и жив път, който Той е открил за нас през завесата, тоест плътта Си,*

Всички тези предимства са достъпни, ако човек живее под провъзгласяването на Неговата смърт. Тази прокламация не е рядка или случайна. Това работи само в рамките на *култура*, което означава, че възвестявате смъртта Му всеки ден или много редовно — можете да имате достъп до Неговата трапеза няколко пъти на ден. Може да не сте в състояние да правите това редовно във вашата църква, но можете да съберете семейството си у дома и да отделяте поне няколко минути всеки ден, за да възвестявате Неговата смърт. Ще изпитате как ангелът на смъртта подминава дома ви. Чували сме свидетелства за безпрецедентни изцеления, случващи се в уединението на спалните. Някои са чакали Господ за изцеление в продължение на много години, преди да установят този стълб на *културата* у дома. Ние насърчаваме семействата да практикуват Господната трапеза, особено по време на националното блокиране поради пандемията от коронавирус (Ковид 19), която повечето страни изпитват в момента.

Господната вечеря е публично изявление на Неговата заместителна смърт. Когато живеете под прокламирането на Неговата смърт, вие доброволно и съзнателно участвате във всички ползи от Неговата смърт.

Глава 6

Кой е достоен?

1 Коринтяни 11:27-30

²⁷ Затова всеки, който яде този хляб или пие Господната чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа.

²⁸ Но човек да изпитва себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата;

²⁹ защото, който яде и пие, без да разпознава Господното тяло, той яде и пие осъждане за себе си. (Анг. пр.: „Защото, който яде и пие недостойно, яде и пие осъждане на себе си, без да разпознава Господното тяло“.)

³⁰ По тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и починали.

Има измерение на благодатта, отключено на Господната трапеза, но недостойното участие ни лишава от нашето здраве. Много вярващи погрешно се чувстват недостойни и не участват в трапезата от страх от последваща болест и смърт. Обратно, участието по достоен начин дава сила, здраве и дълъг живот. Божията воля е да живеете в божествено здраве, както преуспява душата ви (3 Йоан 2). Бог се радва на вашето благополучие и част от Неговото благополучие е божественото здраве и господство. Бог иска да изпълните целта си и да завършите задачата, за която ви е призовал. Никога не е Неговата воля да страдате и да умрете преждевременно. Неговото Слово над нас насърчава доброто здраве – физическо, умствено и духовно. Ние отказваме да бъдем болни и вместо това използваме всички изисквания на Неговата трапеза, за да получим благодат за добро здраве и благополучие.

Дори когато това откровение стана ясно, мнозина в Тялото на Христос отказаха достъп до тази благодат на Господната трапеза. Веднага започнах да изследвам причините, поради които хората се въздържат от Господната трапеза.

Защо хората не участват в Евхаристията

Църквата ги кара да се чувстват недостойни

В днешно време не виждаме трапезата да се практикува толкова често, колкото би трябвало, защото хората се чувстват „недостойни“. За тях трапезата се възприема като трапеза на смъртта, а не като трапеза на живота и благодатта.

Много служители на Евангелието решават да служат с Причастие само веднъж месечно поради страха си, че всяко *недостойно* участие ще доведе до слабост, болест и преждевременна смърт. Много „вярващи“ се смятат за *недостойни*, защото не разбират приложението на Писанията. Традиционната църква е майстор в посочването на нашите грехове и затова ние я направихме трапеза на осъждането и предотвратихме изтичането на благодат в Господната трапеза. Ние осъждахме хората въз основа на техните видими действия като пушене, пиене и неморалност и избрахме да игнорираме вътрешни прегрешения като гордост, ревност, завист, похотливи мисли, лакомия, измама и така нататък. Служителите осъждаха хората, вместо да дават възможност на всеки да съди себе си на Господната трапеза. Бяхме съзнателни за „греха“ вместо съзнателни за „Христос“. Вместо да си спомняме за Христос, ние си спомняхме греховете си! По този начин ние погрешно поехме собственост върху трапезата, която не ни принадлежи. Ние не сме получили служението на осъждане, а на помирение. Трябва да напомняме на вярващите за смъртта на Христос, а не за греховете им.

Евреи 10:1-4

¹ *Защото законът, съдържайки в себе си само сянката на бъдещите добрини, а не самия образ на нещата, не може никога чрез едни и същи жертви, които непрекъснато се принасят, година след година, да направи свършени онези, които пристъпват да жертват.*

² *В противен случай не би ли престанало принасянето на жертвите, защото тези, които ги принасят, веднъж очистени, не биха имали вече никакво съзнание за грехове?*

³ *Но чрез тези жертви греховете всяка година се напомнят;*

⁴ *защото не е възможно кръвта от юнци и от козли да отстрани греховете.*

В Стария завет свещеникът напомняше на хората за техните грехове, за да може да се извършва ежегодно изкупление. В Новия завет Исус стана жертвеното агне, което понесе нашите грехове върху Себе Си.

Ние вече не правим жертви, за да си спомним греховете си, но помним Този, Който принесе жертвата за нас.

Ако вашето служение съществува, за да открива и разобличава греховете на другите, тогава вие сте обвинител на братята, проповядвайки фалшиво евангелие (Откровение 2:10). Сам Бог ще съди блудниците и прелюбодейците (Евреи 13:4).

Религиозно мислене

Много вярващи спазват Господната трапеза като „ритуал“ или религиозно преживяване с няколко небиблейски допълнения. Религиозната институция ги изключва от Господната трапеза, защото не се придържат към правилния дрескод. Например, някои църкви изискват да носите костюм и вратовръзка, за да участвате в трапезата. Някои църкви учат, че пиячите и пушачите не се допускат до трапезата или не ви е позволено да имате причастие, ако сте имали спор или несъгласие с вашия пастор. И така, ние сме я направили трапеза за проклятие вместо трапеза за благословение.

Изключване на децата

Често децата също са изключвани от трапезата, вместо да се използва възможността да ги учим за прекрасните ползи от Господната трапеза. Пасхата беше за целия дом, колко повече трапезата на благодатта? Ако децата също са поканени пред Престола на благодатта (Евреи 4:15-16), колко повече са поканени и на трапезата на благодатта? Децата са осветени чрез вярващите си родители.

1 Коринтяни 7:14

14 Защото невярващият мъж се освещава чрез жената и невярващата жена се освещава чрез своя мъж; иначе децата ви щяха да бъдат нечисти, а сега са свети.

Исус позволи на децата да дойдат при Него (Матей 19:14). Ако децата могат да бъдат кръстени в Святия Дух (Деяния 2:38-39), защо не трябва да бъдат допускани до трапезата?

Вие сте достойни

Христос ни направи достойни. Божието Слово заявява, че Той ни е квалифицирал, избавил ни е, изкупил и оправдал (Колосяни 1:12-14;

Римляни 5:1-2; Римляни 5:9). Ние сме предопределени да бъдем съобразени с Неговия образ и прославени с Него (Римляни 8:29-30).

Ефесяни 2:4-9

4 Бог обаче, който е богат на милост, поради голямата любов, с която ни възлюби,

5 въпреки че бяхме мъртви в престъпленията си, ни съживи заедно с Христос – по благодат сте спасени –

6 и като ни съвзкреси, ни сложи да седим заедно с Него в небесни места в Христос Исус,

7 за да показва през идните векове изобилните богатства на своята благодат чрез добрината си към нас в Христос Исус.

8 Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога –

9 не чрез дела, за да не се похвали никой.

Ако сте имали някакви лоши мисли или сте се скарали със съпругата си, това не застрашава позицията ви в Христос. Няма да отидете в ада. Практическата реалност на освещението и съвършенството се изработва във вашия живот, докато израствате в Него във всичко. Ако ви хрумне мимолетна мисъл да прокълнете брат си, защото си е купил по-добра кола, това не ви прави недостоен. Нашите умове са измъчвани от лоши мисли, но това не ви лишава от правото да участвате в причастието.

Ако нашата достоверност за достъп до Господната трапеза зависеше от това, че сме свободни от грях, никой от нас не би отговарял на изискванията, защото Библията заявява, че няма никой без грях (Римляни 3:10; 1 Йоан 1:8; Еклесиаст 7:20; Псалм 130:3). Тогава кой от нас би бил *достое*н за Неговата трапеза? Ако Бог би отбелязал греха, кой би устоял? (Псалм 130:3). Павел нарича себе си *окаян човек* или *нещастник* (Римляни 7:24). Той разкри, че се е борил с личен грях. Ако някой не е бил достоен за Господната трапеза, самият Павел щеше да бъде дисквалифициран.

Ако ни е позволено да имаме достъп до престола на благодатта, тогава защо да не бъдем допуснати до трапезата на благодатта?

Евреи 4:15-16

15 Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да ни съчувства в нашите слабости, а имаме Един, който е бил във всичко изкушен по същия начин като нас, но пак е без грях.

16 Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своевременно.

Павел нарече Коринтската църква, която беше пълна с алчност и сексуални грехове, светии! Вие сте получили „позиционна праведност“, което означава, че въпреки че все още не сте праведни, вие сте праведни в Христос; вие сте седнали с Него в небесни места далеч над всички демони и началства. Може би все още сте незрели вярващи, борещи се с всякакви видове грехове, но сте поставени в Христос от дясната страна на Татко!

Ако все още се чувствате недостойни след изучаване на тези писания, трябва да се покаете, че сте отказали да повярвате на изявлението на Неговото Слово.

Подобно на Лазар, всички ние сме излезли от гроба на смъртта, облечени в погребалните си дрехи. Това беше нашето преживяване на спасението и новородението. Практическото осветяване е свалянето на погребалните дрехи. Това е процесът на живота. Много хора са на различни нива на практическо осветение, въпреки че са позиционно оправдани и осветени. Когато възвестявате Неговата смърт, вие усвоявате благодат, за да растете в практическа праведност.

Участие по недостоеен начин

Когато не успеете да възвестявате смъртта на Господа, вие ядете и пиете *недостойно*. Това ви прави виновни срещу тялото и кръвта на Исус.

Погрешно тълкуване на думите „недостоеен начин“.

В оригиналния текст не се казва „недостоеен начин“, а „недостойно“. Думата „недостоеен“ произлиза от гръцката дума *анаксиос (G371)* и, според Описателния речник на библейските думи на Вайн, се отнася до това „да я приемаме като обикновена храна, хляба и чашата като обикновени неща, без да разбираме тяхното тържествено символично значение“. Думата „достойно“ произлиза от гръцката дума *аксиос (G514)* и според гръцкия лексикон на Тайер означава:

1. тежащ, с тегло, с теглото на друго нещо с подобна стойност, струващо толкова
2. подходящ, съпадащ, съответстващ на нещо
3. за някой, който е заслужил нещо достойно както в добър, така и в лош смисъл

„Недостойно“ означава неточно обявяване.

„Недостойно“ означава символът и реалността да не съответстват и в това се крие непочитането, т.е. начинът на участие не е провъзгласил смъртта. По този начин непочтителното участие означава неточно участие, а не морален провал преди участие. Например, може да сте блудствали, преди да дойдете на трапезата. Ако дойдете на трапезата с арогантно и непокаяно сърце, вашият начин на участие е погрешен. Грехът не ви дисквалифицира, вашият начин на участие го прави. Трапезата е там, за да получите благодат, за да преодолеете блудството си. Вашето отношение спира потока на благодат и ще доведе до влошаване на здравето ви.

Тъй като обявяването е неточно, благодатта не е достъпна и по този начин човекът е осъден и след това се наказва с болест, слабост и преждевременна смърт. Тази последица е резултат от липса на достъп до благодат, а не осъждане от Господ. Неточното провъзгласяване прави човек виновен за осъждането и разпъването на Исус като религиозния ред от онзи ден (1 Коринтяни 11:27). Неспазването на Евхаристията е равно на недостойно участие и следствието от такъв провал е загуба на господство.

Проблемът с паметта

1 Коринтяни 11:24-26

24 и като благодари, разчупи и каза: Това е Моето тяло, което е (разчупено) за вас; това правете за Мое възпоменание.

25 Така взе и чашата след вечерята и каза: Тази чаша е Новият Завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете, за Мое възпоменание.

26 Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете (тази) чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде.

Всеки път, когато послушно и точно обявявате Неговата смърт чрез празнуване на Евхаристията, вие ще получите достъп до благодат. Обратното обаче също е вярно. Ако не успеете да обявите точно Неговата смърт, няма да получите достъп до многообразната благодат, налична на Неговата трапеза. По този начин вие доброволно се правите уязвими за демонична дейност, която се стреми да открадне, убие и унищожи по всякакъв възможен начин. Ако разберем напълно важността на този прост акт на възпоменание, ние ще издигнем Евхаристията до най-високото ниво на приоритет в

нашия живот, за да гарантираме, че никога не забравяме да се позиционираме на Неговата трапеза толкова често, колкото е възможно.

Исус ни умолява да правим това за Негово възпоменание, но ние постоянно оставаме непокорни, защото най-големият ни проблем е амнезията – загуба на памет, причинена от нашата огромна загриженост за земните неща. Грижите на този живот, както законни, така и незаконни, нашата заетост, нашата любов към удоволствията, натискът на обществото, което е антагонистичен спрямо Бога – всички те провокират тази амнезия – загуба на спомен за Неговата смърт.

Римляни 8:6-7

⁶ Понеже стремежът на плътта е смърт; а стремежът на Духа – живот и мир.

⁷ Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може.

Увещание в Писанието за помнене

Псалм 103:2

² Благославяй ГОСПОДА, душо моя, и не забравяй всичките Му благодеяния.

Второзаконие 8:10-20

¹⁰ И когато се нахраниш и се наситиш, да благословиш ГОСПОДА, своя Бог, за добрата земя, която ти е дал.

¹¹ Внимавай да не забравиш ГОСПОДА, своя Бог, като не спазваш заповедите Му и правилата Му, и наредбите Му, които днес ти заповядвам;

¹² да не би, когато се нахраниш и се наситиш, и си построиш добри къщи, и живееш в тях,

¹³ и когато се умножи едрия и дребния ти добитък и се умножат среброто ти и златото ти, и се умножи всичко, което имаш,

¹⁴ тогава да се надигне сърцето ти и да забравиш ГОСПОДА, своя Бог, който те изведе от египетската земя, от дома на робството;

¹⁵ който те преведе през голямата и страшна пустиня, в която имаше отровни {букв.: горящи, огнени} змии и скорпиони, и суша, където нямаше вода; който ти извади вода от кремъчната канара;

¹⁶ който те храни в пустинята с манна, която бащите ти не познаваха, за да те смири и за да те изпита, за да ти направи добро в бъдещето ти.

17 И да не би да кажеш в сърцето си: Моята мощ и силата на моята ръка ми спечелиха това богатство.

18 А да помниш ГОСПОДА, своя Бог, че Той е, който ти дава сила да придобиваш богатство, за да утвърди завета Си, за който се закле на бащите ти, както е и днес.

19 И ако някога забравих ГОСПОДА, своя Бог, и последвах други богове и им служиш, и им се покланяш, аз свидетелствам против вас днес, че непременно ще загинете.

20 Както народите, които ГОСПОД унищожаваш пред вас, така и вие ще загинете, защото не послушахте гласа на ГОСПОДА, своя Бог.

Давид плака за бащите в Египет, които забравиха своя Спасител и Неговите милости. В резултат на тяхната небрежност да си спомнят, Бог искаше да ги унищожи. (Псалм 106). Човек, който не си спомня този важен празник на Съединението с нашия Господ, е подобен на булка, която се подготвя за сватбата си без булчинското си облекло.

Павел освежи спомените ни в Ефесяни, когато каза, че някога бяхме чужди и далеч от Христос без никаква надежда, но сме доведени близо чрез кръвта на Исус (Ефесяни 2:11-13). Но само Святият Дух, след автентично преживяване на новородждение, може да ни напомни за тези неща (Йоан 14:26). Споменът ни за Неговото избавление ще изтрие Неговия спомен за нашия грях (Еремия 31:33-34). В Стария завет техният грях винаги е бил пред тях и техните жертви са били постоянно напомняне за греха им (Евреи 10:1-3). Но за нас Господната трапеза е постоянно напомняне за смъртта на Христос, който веднъж завинаги изплати пълния и окончателен дълг за греха. На Неговата трапеза ние общуваме с Него, докато Го помним.

Исаия 43:25-26

25 Аз, Аз съм, който изтривам твоите престъпления заради Себе Си, и няма да помня греховете ти.

26 Подсети Ме, за да се съдим заедно; говори, за да се оправдаеш.

Споменът ни за Неговото избавление ще изтрие Неговия спомен за нашия грях.

Глава 7

Проблемът на коринтяните

Трапезата на причастието много прилича на икона на монитора на вашия настолен компютър. Когато щракнете двукратно върху нея, тя ще обяви ползите от Неговата смърт. За коринтяните иконата разкриваше неточните реалности, които им пречеха да получат достъп до благодатта. Това доведе до болести и смърт, защото благодатта за изобилен живот не можеше да бъде присвоена.

Болестта и смъртта не са резултат от морален провал от тяхна страна, а от липса на достъп до благодатта. Коринтската църква беше виновна за недостойно участие в Господната трапеза.

Манталитет на Пасхата

1 Коринтяни 11:20-22

²⁰ И когато така се събирате на едно място, това не е да ядете Господната вечеря,

²¹ защото на яденето всеки бърза да вземе своята вечеря преди другите и така един остава гладен, а друг се напива.

²² Какво! Къщи ли нямате, където да ядете и пиете? Или презирате Божията църква и засрамвате тези, които нямат нищо? Какво да ви кажа? Да ви похваля ли за това? Не ви хваля.

Те се държаха така, сякаш това е тяхната трапеза, а не Господната. Те ядяха пасхалното агне, свързвайки го с освобождението си от Египет, а не със смъртта на Исус. Това е умствен провал на миграцията от „образа“ към „прототипа“. Вместо да си спомнят за Христос, те си спомняха за Египет и Пасхалното Агне. Те се напиваха от празнуването на освобождението си от Египет. Те провъзгласяваха смъртта на пасхалното агне, а не смъртта на Исус.

Исторически манталитет

Вторият проблем е, че Коринтската църква помнеше и провъзгласяваше само Неговата историческа смърт, без да

персонализира значението на Неговата смърт. Така те не разпознаваха Тялото Му. Те не успяха да обявят какво направи смъртта на Неговото Тяло за нас – че Христос умря за нашите грехове (1 Коринтяни 15:3). Хлябът символизира Неговото Тяло, което беше бито. Плодът на лозата символизира Неговата Кръв, която беше пролята за опрощаване на нашите грехове (Матей 26:28).

Коринтската църква казваше „Той умря“, а не „Той умря за мен“. Те не успяха да разпознаят Господното Тяло. Важно е да се отбележи, че преди да разширим метафората към Църквата като Неговото Тяло, първо трябва да открием първоначалното намерение и приложение, което е било *буквалното* Тяло на Христос. Те не си спомняха, че Неговата смърт ги избави от греха и смъртта. Кръстът не е символ на сантиментален траур, а по-скоро на възвестяването, че сме освободени не само от Египет, но и от самата смърт.

Римляни 6:23

23 Защото заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ.

Когато се чувстваме „грешни“, решението е да извършим този „ритуал“, за да ни напомни, че Той е умрял за нас. В най-слабия ни час, когато грехът ни завладее, ние можем да пристъпим към Неговата трапеза в спомен за това как Той ни е освободил от греха и смъртта.

Разврат

Моралната разпуснатост не е морален провал. Ако страдате от морален провал, това не означава, че не сте достойни да участвате в причастието. Ако се борите и сте обезпокоени от греха и се чувствате нещастни поради слабостта на плътта, трябва да участвате, за да получите благодат за преодоляване на слабостите си.

Моралната разпуснатост е, когато *не* сте обезпокоен от греха си. Това е плътско снизхождение без убеждение. Това означава, че живеете удобно в обичайно нарушение на Божиите принципи. Тогава вашето участие се превръща в подигравка и никога няма да получите достъп до благодат.

Галатяни 5:13

¹³ Защото вие, братя, към свобода сте призвани; само че не използвайте свободата си като повод за угаждане на плътта, а си служете един на друг с любов.

Ако вървите в правилната посока, но паднете, станете и продължете по пътя си. Ще пристигнете на правилната дестинация. Но ако вървите в грешната посока и паднете, станете, покаете се и продължете в същата посока, ще стигнете до грешната дестинация.

Изискване е да съдим себе си, преди да дойдем на трапезата (1 Коринтяни 11:31-32). Да „съдим“ означава, че се отделяме от греховните практики, преди да дойдем на трапезата. Това е процес на смирение. Ако се покаете, вие сте достоен участник в трапезата и имате достъп до благодат, за да преодолеете слабостта си.

Една от греховните практики в Църквата беше сексуалната неморалност.

1 Коринтяни 5:1-2

¹ Отвсякъде се чува, че между вас има блудство, и то такова блудство, каквото и между езичниците не се споменава, а именно, че един от вас има бащината си жена.

² И вие сте се възгордели, вместо да скърбите, така че този, който е извършил това дело, да бъде отлъчен от вас.

1 Коринтяни 6:18-20

¹⁸ Бягайте от блудството. Всеки друг грях, който би извършил човек, е вън от тялото, но който блудства, съгрешава против своето си тяло.

¹⁹ Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, който е във вас, когото имате от Бога, и вие не принадлежите на себе си?

²⁰ Защото вие бяхте купени с цена, затова прославете Бога с телата си.

Коринтяните не бяха обезпокоени от греха си. Когато не се притесняват от греха си и участват в причастието, вие участвате недостойно и няма да получите достъп до благодатта.

Неточен фокус

1 Коринтяни 11:33-34

³³ Затова, братя мои, когато се събирате да ядете, чакайте се един друг.

34 А ако някой е гладен, нека яде у дома си, за да не се събирате за осъждане. А останалите работи ще наредя, когато дойда.

Коринтската църква не успя да централизира убитото Агне в своите събрания. Агнето винаги е център на нашето поклонение. За Коринтската църква обикновената трапеза стана фокусна точка. Те не успяха да различат между *обикновеното* и *скъпоценното*. Те носеха собствената си храна със себе си и дори не я споделяха един с друг. Единият имаше повече, а другият нямаше. В резултат на това е нарушен принципът на „комунизма“.

Коринтяните нарушиха празника на издигането. Те издигнаха собствените си тела над Неговото Тяло. Те издигаха ястията си над Причастието. Те не провъзгласяваха смъртта Му. Вместо това те провъзгласяваха лакомия и егоизъм. Техният бог беше коремът им (Филипяни 3:18-19) и това ги лиши от благодат на трапезата. Господната трапеза нямаше никакво значение за тях, защото я съчетаваха с общата трапеза и това поведение неизбежно презираше Божията Църква.

Сектантство

1 Коринтяни 11:18-22

18 Защото първо, слушам, че когато се събирате в църква, ставали разцепления помежду ви; и отчасти вярвам това,

19 защото е нужно да има и разделение между вас, за да се видят кои са одобрените между вас.

20 И когато така се събирате на едно място, това не е да ядете Господната вечеря,

21 защото на яденето всеки бърза да вземе своята вечеря преди другите и така един остава гладен, а друг се напива.

22 Какво! Къщи ли нямате, където да ядете и пиете? Или презирате Божията църква и засрамвате тези, които нямат нищо? Какво да ви кажа? Да ви похваля ли за това? Не ви хваля.

Коринтяните участваха в трапезата със *сектантско* мислене. Единението ни с Господ води до общение един с друг. Участвайки в трапезата, ние влизаме в близост/интимност с Господа и един с друг като доказателство за нашето съединяване с Него. Коринтяните не са разбрали, че всички ние сме едно тяло в Христос (1 Коринтяни 10:16-17; Римляни 12:5). Ние сме части на Неговото Тяло, Неговата плът и Неговите кости (Ефесяни 5:30). Христос е Този, Който дава сила на

Тялото Си и Той използва неговите „стави и мускули“, за да го поддържа, докато расте със силата на Бог (Колосяни 2:18-19).

Именно *сектантството* в Коринт подтикна Павел да пише за Господната вечеря. Те не успяха да разпознаят Тялото Христово, като по този начин отрекоха празника на Съединението и Причастието.

1 Коринтяни 1:10-13

10 Сега аз ви умолявам, братя, чрез Името на нашия Господ Исус Христос, всички да говорите в съгласие и да няма разцепления между вас, а да бъдете съединени в един и същ ум и в едно и също мнение.

11 Защото някои от домашните на Хлоя ми казаха за вас, братя мои, че между вас имало разпри.

12 Искам да кажа, че всеки от вас казва: Аз съм Павлов; А аз — Аполосов; А аз — Кифов; А пък аз — Христов.

13 Нима Христос се е разделил? Нима Павел беше разпънат за вас? Или се кръстихте в името на Павел?

Разчупването на хляба е символ и на нашата съкрушеност да се поддържа и назидаваме един друг. Като ядем един и същ хляб, ние провъзгласяваме, че сме едно с Христос и един с друг. Провъзгласяването на единството трябва да бъде последвано от поведението на единството. *Сектантството* противоречи на тази прокламация. Всеки вярващ е парче хляб, носещо благодат, която е символ на Христос в нас. *Сектантството* предотвратява кръстосаното опрашване на благодатта. Няма раздаване на Хляба, тъй като Христос не се споделя, оставяйки Тялото разделено. Страшна последица от разделеното тяло е болест и преждевременна смърт. Аргументът на Павел е, че има само една трапеза. Има една трапеза за богатите и бедните, за евреите и езичниците, за мъжете и жените, младите и старите, женените и необвързаните и т.н. Разделения в Тялото никога не трябва да съществуват, защото разединението пречи на провъзгласяването на Христос.

Ефесяни 2:14-16

14 Защото Той е нашият мир, който направи двете едно и събори средната стена, която ги разделяше,

15 като в плътта си унищожил враждата, тоест закона със заповедите му изразени в постановления, за да създаде в Себе Си от двата един нов човек и така да въдвори мир,

16 и в едно тяло да примири и двата с Бога чрез кръста, като уби на него враждата.

Галатяни 3:28

28 Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъж, нито жена, защото вие всички сте едно в Христос Исус.

Смъртта Му премахна всички различия. Когато участваме в трапезата с разделен манталитет, ние участваме *недостойно*, защото не различаваме Неговото Тяло и в резултат нямаме достъп до благодатта.

Седейки на две трапези

1 Коринтяни 10:18-21

18 Вижте Израил по плът: тези, които ядат жертвите, нямат ли участие в олтара? Тогава какво?

19 Казвам ли аз, че идолът е нещо или че идоложертвеното е нещо?

20 Не, но онова, което жертват езичниците, го жертват на демоните, а не на Бога, но аз не желая вие да имате общение с демоните.

21 Не можете да пиете Господната чаша и чашата на демоните, не можете да участвате в Господната трапеза и в трапезата на демоните.

Друг сериозен проблем на коринтяните беше, че те се присъединяваха към две различни трапези. В Стария завет яденето на левитските жертви правеше израилтяните участници в олтара. Участието в хляба и виното на Господната трапеза прави човека едно с Христос. Идолопоклонническите празници на езичниците включваха ядене и пиене на храната, принасяна на идолите. Въпреки че тези идоли не бяха „нищо“, тяхното намерение беше единство с демоните, които Христос ограби – Неговото разчупено Тяло беше показателно за тази победа.

Едната трапеза е символ на празнуването на демони, докато другата трапеза е символ на победата над демоните. Тази двойна система на поклонение демонстрира много ясен конфликт на интереси – празнуване на демони и след това победата над демоните и единството с демоните и единството с Христос. Причината за тази злоупотреба беше, че човекът не разпозна буквалното Тяло на Христос: смъртта на нашия Господ. Тази разделена вярност провокира Бог към ревност и води до болести и заболявания (1 Коринтяни 10:22).

Второзаконие 32:21-24

21 Те ме раздразниха до ревност с онова, което не е Бог, разгневиха Ме с идолите си. Затова и Аз ще ги раздразня до ревност с онези, които не са народ, с народ несмислен ще ги разгневя.

22 Защото огън пламна в гнева Ми и ще гори до най-дълбокия Шеол; ще изгори земята с реколтата ѝ и ще запали основите на планините.

23 Ще натрупам злини върху тях, ще хвърля срещу тях стрелите си.

24 Ще излинеят от глад, ще бъдат изпоядени от треска и страшен мор и ще изпратя върху тях зверски зъби и отровата на пълзящите в праха.

Павел каза, че това не е Господната трапеза, а трапезата на коринтяните. Вярващите в днешно време също продължават да не правят разлика между обикновеното и ценното. Никога не е трапезата на пастора, нито трапезата на събранията. Никога не е трапезата на Неемия, който се хвалеше, че е събрал 150 евреи и владетели и тези от народите на своята трапеза. Всички тези трапези възвисяват естественото тяло. Трапезата на Господа не е трапезата на Адони-Везек, който покори седемдесет царе на градове под трапезата си и отрязва палците и големите им пръсти на краката (Съдия 1:4-7), нито е трапезата на Езавел, която изби пророците и отсече нацията от Божия глас (3 Царе: 18-19). Нейната трапеза беше пълна с идолопоклонство, сексуална неморалност, контрол и манипулация и не се различава от трапезата на коринтската църква. И двете трапези бяха пълни с всякакъв вид демонична дейност.

Никога не трябва да участваме в *Господната трапеза* и в трапезата на демоните (1 Коринтяни 10:21). Такава двойна вярност е изключително опасна и явно *недостойна* за *Господната вечеря*.

Отказ на словото

1 Коринтяни 3:1

¹ И аз, братя, не можах да говоря на вас като на духовни хора, а като на плътски, като на невръстни в Христос.

Коринтяните бяха духовни бебета. Тяхната незрялост е резултат от съпротивата им срещу Божието Слово.

1 Петрово 2:2

² пожелавайте като новородени деца чистото мляко на словото, за да пораснете чрез него към спасение,

Символично чашата е Новият завет в Неговата кръв (Матей 26:27-28; Марк 14:24; Лук 22:20). Този Нов завет е Словото, което е написано в сърцата ни (Еремия 31:31-34). Исус разкри, че „Плътта“ и „Кръвта“ се отнасят до Неговото животворно Слово, Хляба, който слезе от небето.

Йоан 6:54-56

54 Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден.

55 Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие.

56 Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, стои в Мен и Аз в него.

57 Както живият Татко Ме е пратил и Аз живея чрез Татко, така и онзи, който се храни с Мен, ще живее чрез Мен.

58 Това е хлябът, който слезе от небето; а не както бащите ви ядоха манна и измряха. Онзи, който се храни с този хляб, ще живее до века.

Словото е Самият Христос и чрез Него всичко е създадено. Това Слово стана плът и обитава сред нас и се споменава като *въплъщение* на Словото, пълно с благодат и истина (Йоан 1:1-14). В Откровението на Йоан за Христос, Той е облечен в дреха, напоена с кръв и е наречен „Божие Слово“ (Откровение 19:14). Животът произлиза от Него.

Йоан 6:63

63 Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот.

Ако обичаме Христос, ще обичаме Неговото Слово. Символичният акт на Причастието изисква често да „ядем“ Словото. Ако не разпознаем жизнеността на Словото и не го ядем често, ще бъдем слаби, болни и ще умрем преждевременно.

Псалм 107:20

20 Изпраща словото Си и ги изцелява, и спасява живота им от рова.

Коринтската църква беше лишена от благодат, защото нямаха страст за Божието Слово. Божието слово е ключът към духовното израстване. Ако размишлявате върху него ден и нощ, то ще ви направи да преуспявате (Псалм 1:1-3, Исус Навин 1:8). Словото носи просветление и разбиране в Божиите пътища (Псалм 19:8; Псалм 119:104, 130). То осигурява ориентация и посока (Псалм 119:105). Словото носи изцеление и защита. То е нападателно и отбранително оръжие и в Божието всеоръжие е наречено *Мечът на Духа*. Тези, на

които им липсва знание за Божието Слово, ще загинат (Осия 4:6, Псалм 119:92). Словото е вода, която пречиства вярващия (Ефесяни 5:26, Псалм 119:9, Йоан 15:3; Йоан 17:7). То е огън, който изгаря всичко, което не е от Бога. То е чук, който унищожава всяка пречка за осветение (Еремия 23:29). Живото Слово е двуостър меч, който разделя нещата на прътта от нещата на Духа (Евреи 4:12). Словото е огледало, което разкрива греха (Яков 1:23-25). Божието Слово е като дъжд, който назидава, насърчава и дава надежда на вярващия (Исаия 55:10-11). То е мляко, което осигурява подхранване, мед за наслада, хляб за засищане на гладната ви душа и твърда храна за зрелия дух. Божието слово носи здраве на тялото ви и сила на костите ви (Притчи 3:8). Когато обявяваме Христос на трапезата, ние несъмнено обявяваме Неговото Слово.

Непростителност

2 Коринтяни 2:4-11

4 Защото с голяма скръб и свито сърце ви писах с много сълзи – не за да се наскърбите, а за да познаете любовта, която аз имам особено към вас.

5 Но ако някой е причинил скръб, не е наскърбил мен, а донякъде – да не кажа прекалено много – всички вас.

6 За такъв един е достатъчно това наказание, което му е било наложено от мнозинството;

7 така че сега вече вие трябва по-добре да му простите и да го утешите, да не би такъв един да бъде погълнат от прекомерната скръб.

8 Затова ви умолявам да го уверите в любовта си към него.

9 Понеже затова и писах – за да позная от опит дали сте послушни във всичко.

10 А на когото вие прощавате нещо, прощавам и аз; защото, ако и аз съм простил нещо, простил съм го заради вас пред лицето на Христос,

11 да не би сатана да добие преимущество над нас; защото неговите замисли не са ни неизвестни.

Павел трябваше да увеща Църквата в Коринт да прости и възстанови човек, извършил кръвосмешение. Те все още имаха слабост в областта на прошката въпреки ученията му за Евхаристията. Следователно те тъжно не успяха да представят Христос. Участието без освобождаване на прошка се счита за недостойно участие. Когато гледаме символите, ние си спомняме за Неговата прошка и любов

към нас. Чрез Неговата Кръв получихме изкупление и опрощение на греха (Ефесяни 1:7). Ако откажем да прощаваме на другите, тогава не сме успели да разпознаем Неговата смърт и любовта, която Той е дарил върху нас. Прощката е основна част от християнството. Ние прощаваме, както Той ни е простил (Колосяни 3:13). Ако не успеем да простим като Него, ние не отговаряме на условията за Неговата прошка. Освобождаването на прощката е жизненоважно за успешен молитвен живот, тъй като Господ не чува онези, които таят непростителност в сърцата си (Псалм 66:18). Това е неразделна част от истинското поклонение.

Забранено ни е да се покланяме, ако таим непростителност към някого (Матей 5:23-24). Прощката се счита за *славно действие* (Притчи 19:11) и доказателство за вашето провъзгласяване на Неговата трапеза. Без нея никога няма да получите божествена прошка (Лука 6:37) и ще бъдете считани за недостойни да участвате в Неговата трапеза.

**Прощката никога не е по избор, а задължителна
и е централният фокус на Евхаристията.**

Глава 8

Изпитване на трапезата

1 Коринтяни 11:28-30

²⁸ Но човек да изпитва себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата;

²⁹ защото, който яде и пие, без да разпознава Господното тяло, той яде и пие осъждане за себе си.

³⁰ По тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и починали.

Вече открихме, че не моралният провал ни дисквалифицира да участваме в Евхаристията, а неуспехът ни да участваме и да участваме точно. Ако не участвате или участвате неточно, значи не се позиционирате точно, за да получите достъп до благодатта, налична на трапезата. Такива пропуски носят осъждане, което се проявява като слабост, болест и преждевременна смърт. Изискването към всеки, който участва в трапезата, е първо да се *изпита*.

Думата „изпитва“ произлиза от гръцката дума *докимазо* (G1381) и според гръцкия лексикон на Тайер означава:

1. да тествам, изпитвам, доказвам, изследвам (за да видя дали нещо е истинско или не), като метали
2. да призная за истинско след преглед, да одобря, да счита за достойно.

Според богословския речник на Новия завет *докимазо* (G1381) означава:

1. приет, особено за монети и пари.
2. приет, приятен, приемлив.

Коренната дума е *докимос* (G1384) и според Богословския речник на Новия завет означава „одобрен“.

Докимос

Според новозаветния гръцки лексикон на NAS, в древни времена не е имало банкова система или книжни пари, каквито познаваме днес. Всички пари били направени от метал. Металът се загрявал до втечняване, наливал се във форми и се оставял да изстине. Когато монетите били охладени, всички неравни ръбове се изглаждали. Тези монети били сравнително меки и много хора участвали в корупционната практика да ги стържат внимателно. За един век в Атина били приети повече от осемдесет закона, за да се спре практиката на стържене на монетите в обращение. Имало няколко обменители на пари, които били почитени мъже и които не приемали фалшиви пари. Това били хора на честта, които пускали в обращение само истински и претеглени пари. Такива мъже били наричани „докимос“ или „одобрени“ (Барнхаус, 1940 г.).

Павел използва този процес на тестване като аналогия, за да обясни естеството на изпита, който се случва на трапезата. Да „изпитвате себе си“ тогава би означавало да се „претеглите“, да проверите дали сте истински и със същото тегло или наличност. Трябва внимателно да се изследвате, като сравнявате теглото си с Неговото. Трябва да стигнем до Неговото тегло и ръст (Ефесяни 4:13). Ако се изпитате и въз основа на резултатите решите дали трябва да участвате или не, тогава все още не схващате правилно смисъла на този „изпит“, защото това не е това, което Павел казва. Павел каза: *„Но човек да изпитва себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата“*. „Така“ означава по този начин, т.е. след като сте се *изпитали*. След като сте се изпитате, има покана да участвате в трапезата. Целта на *изпита* не е да определи дали отговаряте на условията или не или да ви попречи да участвате, а по-скоро кулминира с вашето участие. *Изпитът* подчертава недостатъците и участието е да придаде благодат, за да помогне с вашите недостатъци. Ако сте провалили Господа, това не означава, че не сте истински или сте дисквалифицирани. Не се осъждайте на трапезата на благодатта. Ако се установи, че сте с „поднормено тегло“, трапезата ви осигурява необходимото благодатно „хранене“, за да ви доведе до мярката и ръста на Христос. Този тест не трябва да се разширява до другите. Той е изключително за вас. Тежестта на другите е грижата на незрялата църква. Не е моментът да проверявате и съдите всички останали! Тестът също не е да определи дали вашето спасение е валидно или не.

Поканата за трапезата е само за тези, които вече са спасени. Ще знаете, че сте спасени, защото сте притежавани от Божия Дух и живеете в „духовен конфликт“, тъй като старата природа във вас влиза в битка с новата (Галатяни 5:17). Неспасеният човек не претърпява този конфликт. Ако вашето спасение е валидно, вие

винаги ще бъдете изпълнени с любовта „агапе“. Ще обичате Господ, Църквата, Словото и дори враговете си (Римляни 5:5). Във вас не може да има никаква омраза, защото всеки, който обича, е роден от Бога (1 Йоан 4:7-21). Ако вашето спасение е валидно, вие ще имате победа над плътта, света и сатана (1 Йоан 4:4, Лука 10:19; 1 Йоан 2:15; Яков 4:4). Ако сте „спасени“, това означава, че сте приели Исус Христос в сърцето си (Йоан 1:12), изповядали сте Го като Господ (Римляни 10:9) и сте се покаяли за всичките си грехове (Марк 1:15, Деяния 17:30). Ще бъдете заети да вършите Неговата воля (1 Йоан 3:24; 1 Йоан 2:3-5). Предполага се, че вече сте спасени, когато дойдете на Неговата трапеза.

Трапезата на Господа е „везна“ за измерване на теглото ви, а не на вашето спасение. За да се диагностицира нещо като фалшиво, то трябва да бъде тествано спрямо истинското, което изисква „стандарт“. Този стандарт е Неговата смърт на кръста. Когато Той беше разпънат, аз бях разпънат. Тогава изследването ще определи дали сте мъртви в Христос.

Римляни 6:4-14

4 И така, ние бяхме погребани с Него чрез кръщение в смъртта, така че, както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Татко, така и ние да ходим в нов живот.

5 Защото, ако сме съединени заедно чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение, (подобно на Неговото);

6 като знаем това, че нашият стар човек беше разпънат с Него, за да се унищожат тялото на греха, за да не робуваме вече на греха.

7 Защото този, който е умрял, той е оправдан от греха.

8 Но ако сме умрели с Христос, вярваме, че и ще живеем с Него;

9 като знаем, че Христос, като беше възкресен от мъртвите, вече не умира; смъртта няма вече власт над Него.

10 Колкото до това, че Той умря – умря веднъж завинаги за греха, а колкото до това, че живее – живее за Бога.

11 Така и вие считайте себе си мъртви за греха, а живи за Бога в Христос Исус, нашия Господ.

12 И така, да не царува грехът във вашето смъртно тяло, та да не се покорявате на неговите страсти.

13 И не предоставяйте частите на тялото си на греха като оръдия на неправдата, а предоставяйте себе си на Бога като оживели от мъртвите и частите на тялото си на Бога като оръдия на правдата.

14 Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под закон, а под благодат.

Римляни 6:18-22

¹⁸ и като бяхте освободени от греха, станяхте слуги на правдата.

¹⁹ По човешки говоря поради слабостта на вашата плът. Защото, както предавахте частите на тялото си за слуги на нечистотата и на беззаконието за беззаконие, така сега предайте частите си за слуги на правдата за святост.

²⁰ Защото, когато бяхте слуги на греха, не бяхте подчинени на правдата.

²¹ Какъв плод имахте тогава? Неща, за които сега се срамувате, защото краят им е смърт.

²² Но сега, освободени от греха и станали слуги на Бога, имате плода си за святост, а за край – вечен живот.

Думата „смърт“ произлиза от гръцката дума *танатос* (G2288) и според гръцкия лексикон на Тайер означава

1. смъртта на тялото, онова отделяне (било то естествено или насилствено) на душата и тялото, чрез което завършва животът на земята; с подразбиращата се идея за бъдещото страдание в ада, силата на смъртта; тъй като подземният свят, обителта на мъртвите, е замислен като много тъмен, той е еквивалентен на областта на най-гъста тъмнина, т.е. образно, област, обвита в мрака на невежеството и греха
2. метафорично, загубата на този живот, който единствен е достоен за името; страданието на душата, произтичащо от греха, което започва на земята, но продължава и се увеличава след смъртта на тялото в ада
3. окаяното състояние на нечестивите мъртви в ада
4. в най-широк смисъл, смъртта, включваща всички нещастия, произтичащи от греха, както и физическата смърт, както и загубата на живот, посветен на Бога и благословен в Него на земята, последван от нещастие в ада

На трапезата трябва да се претеглите спрямо стандарта на Неговата смърт на кръста. „Тежестта“ на Христос е Неговата слава, която се проявява в Неговата смърт. На трапезата откриваме, че сме истински, но все още ни липсват определени добродетели. Благодатта на трапезата ни дава възможност да израснем в Него във всичко.

Осемте „неща“, които Исус каза на кръста са не само исторически твърдения, но и пророчески единици за тегло, които се използват на Неговата трапеза, за да се оцени вашето тегло. Те са:

Жажда

Йоан 19:28

²⁸ След това Исус, като знаеше, че всичко вече е свършено, за да се сбъдне Писанието, каза: Жаден съм.

Всеки медицински доктор ще потвърди, че първият симптом на обезкръвяване е жаждата. Ако сте разпнат с Христос, трябва да сте жадни. Жаждата е само за вода и за нищо друго. „Жадният“ вярващ няма да копнее за материални неща. Само водата на Бог може да ви задоволи. Водата е символ на Божието Слово (Ефесяни 5:26, Псалм 1). Желанието за Неговото Слово ви движи. Вие надраствате всичко останало на тази земя. Спортът и развлеченията вече нямат никакъв контрол над вас. Подобно на Йов, Словото е вашата основна диета (Йов 23:12). Подобно на Еремия, вие намирате Словото и изяждате Словото (Еремия 15:16). Вие сте жадни и както еленът пъхти за водните потоци, така душата ви жадува за Бога (Псалм 42:1-4). Душата ви жадува за Него в суха и безводна земя, където няма вода (Псалм 63:1). Поканата е отправена към онези, които жадуват: „Елате при водите“ (Исая 55:1-2). Исус каза: „Ако някой е жаден, нека дойде при Мене и да пие“. (Йоан 7:37-38). „Който желае, нека вземе даром водата на живота“. (Откровение 22:17).

Святост

Йоан 19:26-27

²⁶ А Исус, като видя майка Си и ученика, когото любеше, който стоеше наблизо, каза на майка Си: Жено, ето твоят син!

²⁷ После каза на ученика: Ето твоята майка! И от онзи час ученикът я прибра в своя дом.

Смъртта Му е картина на отделяне. На кръста Той се отдели от всичко. Той предаде Своята дреха, Своя син, Своята майка, Своята кръв и Своя Дух. Святостта е отделяне. Исус показа как да дадете най-добрия си духовен син, когато даде Йоан на майка си. „Майката“ е символ на Църквата. Това е осъзнаването, че бащата е само настойник, на когото са поверени синовете на Татко и че вие можете да дадете синовете си, за да бъдете благословение за Тялото на Христос. Той даде майка си, най-голямата сантиментална привързаност, която човек може да има. Той се отдели от сантименталните привързаности. Смъртта ще ви отдели от всичките ви привързаности. Трябва да се смятам за мъртъв за греха и жив за Бога в Христос Исус, нашия Господ. Нека грехът не управлява в живота ви. Представете тялото си като жива жертва, свята и угодна

на Бога (Римляни 12:1-2). Бъдете святи, защото Той е свят (1 Петрово 1:16). Обявяването на Неговата смърт е обявяването на вашата смърт. Разпънали ли сте плътта с нейните страсти и желания? Възпоменанието на трапезата предоставя повече благодат да живеем в святост.

Привързаност

Йоан 19:26-27

26 А Исус, като видя майка Си и ученика, когото любеше, който стоеше наблизо, каза на майка Си: Жено, ето твоят син!

27 После каза на ученика: Ето твоята майка! И от онзи час ученикът я прибра в своя дом.

Исус свързва две поколения. Той даде живота Си за Своите приятели, но се погрижи за близките Му да бъдат обгрижени след Неговото заминаване. Това е проявлението на любовта „агапе“. Много пастори и вярващи не се интересуват от благосъстоянието на семейството си, след като заминат. Езекия не се интересуваше от състоянието на нацията след неговата смърт. В празника на Обявяването има футуристичен елемент, който ни позволява да използваме мъдрост и благоразумие.

Без отмъщение

Лука 23:33-34

33 И когато стигнаха на мястото, наречено Лобно, там разпънаха Него и злодеите – единият от дясната Му страна, а другият – от лявата.

34 А Исус каза: Татко, прости им, защото не знаят какво правят. И разделиха дрехите Му, като хвърлиха жребий.

Той прости на онези, които нямаха угризения – те никога не поискаха прошка и не показаха признаци на покаяние. Това е основната черта на Неговото смирение. При измерването си на трапезата трябва да проверите дали сте способни да прощавате като Него. За някои монетата е остъргана и стойността ѝ е по-малка от оригиналния и истинския продукт. Не можете да получите божествена прошка, ако не простите на онези, които са престъпили срещу вас (Матей 6:14-15). На трапезата Той се съпротивлява на гордите и дава благодат на смирените.

Агония от изоставянето

Марк 15:34

34 И в деветия час Исус извика със силен глас: Елои, Елои, лама савахтани?, което значи: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?

Този, Който не знаеше грях, стана грях за нас и претърпя Божия съд. Той вкуси смърт за всеки човек. Мрак покри земята за 3 часа. Чувствали ли сте се някога изоставени в името на служението?

Доверие

Лука 23:44-47

44 И беше вече около шестия час и тъмнина покриваше цялата земя до деветия час {от пладне до около 3 ч. следобед},

45 когато слънцето потъмня; и завесата на храма се раздра през средата.

46 И Исус извика със силен глас и каза: Татко, в Твоите ръце предавам духа Си. И като каза това, издъхна.

47 А стотникът, като видя станалото, прослави Бога, като каза: Наистина този Човек беше праведен.

Исус се постави в ръцете на Татко, след като беше изоставен. Можете ли да Му се доверите, ако сте диагностицирани с рак? Можете ли да Му се доверите, когато фондовите пазари се сринат?

Подчинение

Йоан 19:30

30 А Исус, като прие оцета, каза: Свърши се! И като наведе глава, предаде дух.

Послушанието е завършване на работата, която ви е дадена да свършите. Исус беше послушен до смърт (Филипяни 2:8). Задачата беше много предизвикателна, но Той беше готов да изпълни волята на Татко (Лука 22:42). Трябва да останем послушни и верни на цялото откровение, което Той ни е дал през този сезон.

Йоан 4:34

34 Исус им каза: Моята храна е да върша волята на Онзи, който Ме е пратил, и да извърша Неговото дело.

Съчувствие и Милосърдие

Лука 23:39-43

39 И един от увисналите злодеи Го хулеше, казвайки: Ако си Ти Христос, избави Себе Си и нас!

40 А другият в отговор го смъмри, като каза: Дори от Бога ли не се боиш, ти, който си под същото осъждане?

41 И ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото за това, което сме направили; а Този не е направил нищо лошо.

42 И каза: (Господи) Исусе, спомни си за мен, когато дойдеш в Царството Си!

43 А (Исус) му каза: Истина ти казвам: днес ще бъдеш с Мен в рая.

Крадецът влезе в рая, без да обяви покаянието си. Той не поиска прошка. Вместо това той поиска „безплатно пътуване“ и го получи. Милостиви ли сте? *Изпитът* има дневен ред, който ви помага да израснете в Него във всичко. Проверете се с точност, за да измерите дали растете, за да отговаряте на Неговото тегло. Различните везни са омразни за Господа (Притчи 20:23). Всички единици за тегло трябва да присъстват в живота ви. Вавилонското царство беше претеглено:

Данаил 5:25

25 И това е писанието, което е било написано: Мене, мене, текел, уфарсин.

26 Това е значението на това нещо: Мене: Бог е преброил дните на царството ти и ги е свършил.

27 Текел: Претеглен си на везните и си намерен недостатъчен.

Практикуващите в Царството трябва да са „тежки“. Те трябва да могат да се справят със славата – тежестта на Бог. На трапезата само истинското се свързва с истинското. Бездна призовава бездна (Псалм 42:7). Ако откриете, че не сте достигнали Неговия ръст, тогава трябва да получите достъп до благодатта, за да пораснете в Него. Вътрешният човек се обновява ден след ден (2 Коринтяни 4:16-17).

Глава 9

Съдене на трапезата

1 Коринтяни 11:29-34

29 защото, който яде и пие, без да разпознава Господното тяло, той яде и пие осъждане за себе си.

30 По тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и починали.

31 Защото, ако съдехме сами себе си, нямаше да бъдем съдени.

32 Но когато биваме съдени, биваме наказвани от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със света.

33 Затова, братя мои, когато се събирате да ядете, чакайте се един друг.

34 А ако някой е гладен, нека яде у дома си, за да не се събирате за осъждане. А останалите работи ще наредя, когато дойда.

Има поразителна прогресия в писмото на Павел до Коринтската църква относно тяхното участие в трапезата; те са призовани първо да си спомнят за Него, след това да се изследват и накрая да се съдят. Трапезата е не само взна за определяне на теглото ви, както се подразбира от думата „прегледайте“ в предишната глава, но и място за съдене.

Думата „съдя“ се появява пет пъти по-горе в различни форми:

Крима

(СИ)

29 Защото, който яде и пие недостойно, той яде и пие своето осъждане, понеже не различава тялото Господне.

Думата „осъждане“ произлиза от гръцката дума *крима* (G2917) и според гръцкия лексикон на Тайер означава:

1. постановление, присъди

2. преценка

а. осъждане на грешка, решението (независимо дали е тежко или леко), което се прехвърля върху грешките на другите

б. в криминалистичен смисъл

- присъдата на съдия

- наказанието, с което е осъден някой
- осъдителна присъда, наказателна присъда, наказание

3. присъда дело за съдебно решение, дело, дело в съда

Крима е „временна присъда“, която е следствие от недостойно участие и се проявява като слабост, болест и смърт. Следователно „вечното проклятие“ *не* се подразбира. Трябва да разпознаваме спасението на Господа, изобразено в символите. Временното наказание е резултат от липса на достъп до благодат.

Диакрино

31 *Защото, ако съдехме сами себе си, нямаше да бъдем съдени.* Думата „съдя“ произлиза от гръцката дума *диакрино* (G1252) и според гръцкия лексикон на Тайер означава:

1. да отделя, да направя разлика, да разграничавам, да предпочитам
2. да уча чрез дискриминация, да опитвам, да реша, да определя, да дам присъда, да реша спор
3. да се оттегля от някого, да дезертирам
4. да се отделя във враждебен дух, да се противопоставя, да се боря със спор, да се боря
5. да се разминавам с някого, да се колебая, да се съмнявам

Диакрино означава, че разпознавате, за да правите разлика. Ние трябва да *съдим* себе си, което означава да различаваме, разграничаваме и отделяме от нашите неточности. Ако не успеем да направим това, ние сме наказвани от Господ. Това съответства на „Празника на безквасните хлябове“, практикуван по време на Пасхата. Бащата стратегически скривал квас на различни места в къщата и след това, заедно със семейството си, търсели скрития квас, изваждали го от къщата и го изгаряли. Именно в този контекст Павел увещава Църквата в Коринт да очисти стария квас (1 Коринтяни 5:6-9). Това съдене включва прилагането на внимателна оценка и самоанализа, за да разпознаете кваса във вашето имение. Вие сте имението – храмът на Святия Дух, и тежестта е върху вас да разпознаете нечистотата и нечестията във вас и да се отделите от тях. Това е личен преглед, от който никой не може да избяга. „Изследвайте себе си“ означава да проверите теглото си, за да измерите колко от Христос има във вас, но „съдете себе си“ означава да разпознаете и изкорените всичко, което не е от Христос. Правейки това, ние се лишаваме от греха, който ни тежи (Евреи 12:1). Ваша отговорност е да *съдите* себе си, защото ако не успеете да го

направите, Той ще ви съди. Тази трапеза на благодатта трябва да бъде балансирана с реалността, че тя също е трапеза на съда.

Крино

31 Защото, ако съдехме сами себе си, нямаше да бъдем съдени.

32 Но когато биваме съдени,

Тук думата „съдени“ произлиза от гръцката дума *крино* (G2919) и според гръцкия лексикон на Тайер означава:

1. отделям, разделям, подбирам, селектирам, избирам
2. одобрявам, оценявам, предпочитам
3. да съм на мнение, да смятам, да мисля
4. определям, разрешавам, постановявам
5. да съдя
 - а. да произнеса мнение относно правилното и грешното, да бъде съден, тоест призован на съд, за да може делото да бъде разгледано и да се постанови присъда
 - б. да произнаса присъда, да подложи на порицание, използвано от онези, които действат като съдии или арбитри по въпроси от обикновения живот, или да отсъждат делата и думите на другите
6. да ръководя, да управлявам, да ръководя с властта да давам съдебни решения, защото е прерогатив на царете и владетелите да издават присъди
7. да се бият заедно, за воини и бойци
 - а. да оспорвам
 - б. в съдебномедицински смисъл; да се съдя, да имам дело

Крино се отнася до наказанието в резултат на неуспех да съдите себе си. Към трапезата се пристъпва с необходимия страх и трепет, тъй като неуспехът да съдите себе си би довел до наказанието от Господа.

Пайдеуо

32 Но когато биваме съдени, биваме наказвани от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със света.

Тук думата „наказан“ произлиза от гръцката дума *пайдеуо* (G3811) и според гръцкия лексикон на Тайер означава:

1. да обучаващ деца
 - а. да бъдеш инструктиран, да бъдеш научен или да се научиш
 - б. да накараш човек да се научи
2. да наказваш

- а. да наказваш или поправяш с думи, да коригираш; използва се от онези, които формират характера на другите чрез укоряване и увещание
 - б. използвана от Бог; да се наказва чрез страданието на злините и бедствията
 - в. да наказвам с удари, да бичувам
3. използва се от баща, който наказва сина си
4. използва се от съдия, който разпорежда някой да бъде бичуван

Да бъдеш *наказан* се отнася до дисциплиниращото действие на Бог чрез изобличение, увещание, страдание от злини и бедствия. Принципът на трапезата е, че ако не успеете да го направите, Той ще го направи вместо вас. Ако не се справите с неточностите си, това води до наказанието на Господ. Трапезата на благодатта се превръща в *трапеца на наказанието*. Феноменалното нещо на *благодатта* е, че може да те благослови или да те накаже. Независимо от това, Неговото *наказание* е действие на любов от Негова страна, защото предотвратява вечния съд.

Катакрино

32 Но когато биваме съдени, биваме наказвани от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със света.

Тук думата „осъден“ произлиза от гръцката дума *катакрино*, която е по-тежка форма на крино. Същата дума се използва в Римляни 8:3 – „Той *осъди* греха в плътта“, което означава *вечен съд*.

Има забележителен прогрес при Господната трапеца, където интензивността на съда значително се увеличава, тъй като, ако не съдите себе си, Бог ще ви посети в съд с удари и страдания, които са по-тежки от слабост, болест и преждевременна смърт.

Съдете себе си

Писанието предоставя прекрасни примери за това как да *съдим* себе си. Йосия, например, нямаше пример за подражание. Той произхождаше от престъпно семейство, където поколенията преди него тъжно се проваляха. В живота му нямаше „баща“ или „пророчески глас“. Да имаш страхотен „баща“ или „пастор“, който говори в живота ти, не те освобождава от лична инвентаризация и *отсъждане*. Йосия не беше оформен от отвратителната си среда. Той трябваше сам да направи разграниченията, когато различи и събори

всички високи места, идоли и олтари на Юда. Той притежаваше способността да премахва всички неточности на нациите, защото беше в състояние да *съди* себе си (4 Царе 22-23; 2 Летописи 34-35).

Езекия също успя да направи точно лично *съдене*, което доведе до национална реформа. Той поправи и очисти храма, очисти идолите му и реформира свещеничеството. Той разпозна и премахна нелегалния наемател, бронзовата змия „Нехушан“, направена от Мойсей, която беше станала обект на идолопоклонническо поклонение в Ерусалимския храм и обърна сърцата на хората обратно към поклонение на Бог. Той възобнови пасхалното поклонение и покани разпръснатите племена на Израел да участват в празника Пасха, който е велик символ на „повторното възпоменаване“ на Тялото на Христос на Неговата трапеза (4 Царе 18). Езекия не се нуждаеше от пророк, който да посочи неточностите на нацията. За нас това означава, че можете да надраснете всеки пророк в живота си, ако сте в състояние точно да *съдите* себе си.

Когато стигнете до това място на *самоосъждане*, вече няма да търсите лични пророчества, защото сте стъпили в областта на Йосия и Езекия, които можеха да разпознават своите неточности. Девора беше такава жена. Нацията беше в разгара на хаос и без никаква форма на водачество, докато Девора не разпозна и не се издигна като майка в Израел (Съдии 12). 5% от изгнаниците, завърнали се от Вавилон, се *осъдиха* след публичното изложение на Словото от Ездра (Неемия 8:1-12). Закхей разбра собствените си неточности. С посещението на Исус той беше провокиран да се отдели от личното си богатство и да раздаде половината от имуществото си (Лука 18:18-23). Това е отличителна черта на истински новороден вярващ. Блудният син направи свое собствено *отсъждане*, след като беше „обработен“ в кочината. Той разпознава и се отдели от своята неточност (Лука 15:11-14). Давид, от друга страна, имаше сериозен недостатък, че не успя да се *осъди*. Той използва властта си, за да превърне порнографската сцена от своята тераса в реалност. Той беше свидетел на пълния срок на бременността на Витсавее, но не успя да разбере своята неточност (2 Царе 11). Неуспехът му да разпознае собствения си грях доведе до пророчески епизод (2 Царе 12).

Действието на „*съдене на себе си*“ изкарва от употреба пророческото движение. Постоянния копнеж за пророческия глас в живота ни означава, че сме изгубили способността си да *разпознаваме*. Израел не успя да разпознае Месията, Който беше сред тях три години и половина и *осъждането* за това беше разрушаването на храма през

70-та г. сл. Хр. (Матей 24). Йона не можа да разпознае бурята — той спеше в кораба и трябваше да бъде предупреден от *невярващите* (Йона 1:4-17). *Осъждането* на Йона се случи бързо. По-добре е да бодеш *осъден бързо*, понеже *съденето* на вярващите е *наказанието* от Бог, а не вечно осъждане.

Всички трябва да се съгласим, че има някои неща, които не можем да видим и чуем, защото сърцата ни са притъпени (Матей 13:14-15). На трапезата ще получите „зрение“, за да идентифицирате това. В резултат на това, участието в Евхаристията може да ви благослови или накаже. Ако сте наказани, това означава, че в живота ви има нерешени проблеми и Бог ви *наказва*, защото сте Негов син. Везната ще разкрие теглото ви и трябва да определите дали е „мускулна маса“ или „мастна маса“. Ако е мазнина, трябва да я премахнете и това винаги е предизвикателство. Ако не я премахнете сами, вашият любящ Баща ще ви изпрати в Неговата „гимнастическа зала“, за да я премахнете. Открих, че животът на някои хора тръгва назад след достъп до трапезата. Някои семейства, участващи в Евхаристията, внезапно претърпяват сериозни брачни проблеми. Това е *наказание* от Господ, че не се справяте с вашите недостатъци. Вашият партньор може да е горд и неуважителен или може би да има връзка. След участие в Евхаристията тези неща ще бъдат разкрити. Трябва да има бърза *присъда* на трапезата, преди Божият „чук“ да падне. Това не е моментът да съдите другите – *съдете себе си* и се покайте бързо, ако не, очакват ви още бедствия.

Трапезата е балансирана от четири крака, които могат да осигурят благодат за влизане в четири различни нива на просперитет. Тя обаче не използва „магия“. Невъзможно е тази трапеца да ви благослови, ако упорствате в греха си — четирите крака на благословение бързо ще ви „ритнат“ във вашето страдание.

Кога Бог наказва?

Трапеца в присъствието на нашите врагове

Господ е приготвил трапеца за нас в присъствието на враговете ни (Псалм 23:5). Важно е сега да идентифицираме враговете си. Нашият враг не е дяволът, който вече е победен (Евреи 2:14) или друго човешко същество. Ние сме инструктирани да обичаме всички (Марк 12:31).

Думата „врагове“ произлиза от еврейската дума *царар* (H6887) и според старозаветния еврейски лексикон означава *да обвързва, да вържа, да бъде утеснен, да бъде в беда, да стесня, да причиня страдание, да обсадя, да досадя.*

Вашите врагове са всичко, което ви поставя в робство. Тези неща ви обвързват, стискат ви, затварят ви, връзват ви, притесняват ви и ви притискат силно. Враговете ви са враждебни към вас, дразнят ви, тормозят ви и ви обсаждат. Вашите врагове са *делата на плътта*. Те притежават възкресенска сила – те сякаш възкресяват самия дявол, когото Исус победи. Всеки път, когато практикувате делата на плътта, вие „съживявате“ врага, който Той вече победи.

Подобно на Давид, ние трябва да управляваме сред нашите врагове (2 Царе 8). Всеки враг, победен от Давид, символизира делата на плътта. *Филистимеците*, например, олицетворяват похотливостта или плътсткото. *Филистимец* означава „търкаляне“. Друг враг, който Давид победи, беше *моавците*, което означава „какъв баща“ и символизира духа на независимост или липсата на отчетност. *Ададезер* означава „шумен помощник“ и представлява борби и раздори. Побеждаването на този враг означава, че преодолявате причините за раздора в живота си, като оплакване, клеветене, откриване на грешки и т.н. *Сирийците* символизират гордостта, *едомците* символизират гнева, *амаличаните* представят депресия и безнадеждност, *амонците* представляват разделяне на племена, което води до дискриминация, расизъм и всякакви предразсъдъци. *Той* означава живот на нестабилност и липса на посвещение.

Давид представлява триумфална Църква, която управлява сред враговете си. От първостепенно значение е да разпознаваме враговете си на Господната трапеза. Чрез Неговото наказание вие можете да обезоръжите всичките си врагове и да направите публичен спектакъл от тях.

Разпознайте враговете

Когато има определени условия в живота ни, които не можем да различим и от които не можем да се отделим, Бог ще ни съди и ще ни накаже съответно. Това са нашите врагове на трапезата. Нека сега да разгледаме някои от враговете, които трябва да разпознаем на Господната вечеря.

Противопоставянето е грехът да се действа в противовес на Бога. Подобно на Йона, ако Бог ви каже да вървите в една посока, но вие

вървите в друга, Той ще приготви една голяма риба, която да ви погълне! (Йона 1:17). Той поразил Савел със слепота, за да го поправи за преследването на учениците (Деяния 9). Псалмистът изпита Божия гняв по време на противопоставянето.

Псалм 119:67

67 Преди да бъда наскърбен, аз се бях заблудил, но сега пазя Твоето слово.

Откровената и безразлична съпротива срещу Божията воля се характеризира с упорито непокорство. Вие печелите увереност и вяра в своето непокорство, тъй като Господ ви прощава всеки път, когато съгрешите. В крайна сметка съвестта ви е „жигосана с нагорещено желязо“ (1 Тимотей 4:2). Израилтяните се противопоставиха на Божията воля чрез своето неверие (Евреи 3:19). Тези, чиито сърца бяха закоравени, не влязоха в обещаната земя. Бог позволи язви да посетят Египет като следствие от закоравеното сърце на фараона (Изход 8:15-16, Псалм 78:31-34).

Притчи 28:14

14 Блажен онзи човек, който винаги се бои, а който закоравява сърцето си, ще падне в бедствие.

Псалм 95:8

8 не закоравявайте сърцата си както при Мерива, както в деня на Маса в пустинята,

Евреи 3:15

15 докато се казва: „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението.“

Когато изоставяме Бог и Неговите заповеди, ние ходим в отстъпничество и приканваме Неговата дисциплина и наказание.

Псалм 89:30-32

*30 Ако синовете му оставят закона Ми и не ходят в правилата Ми,
31 ако нарушат наредбите Ми и не пазят заповедите Ми,
32 тогава ще накажа с тояга престъпленията им и с бич — беззаконията им,*

Когато отхвърлите Божието Слово, можете да очаквате светски плен. Бог наказва израелския народ чрез плен от езичниците. Книгата Съдии е пълна с примери за отстъпничеството на Израел и последващо наказание от зъл владетел (Съдии 2:11-12, 3:6-8).

Съдии 2:19

19 А когато съдията умираше, те се връщаха и се покваряваха още повече от бащите си, като следваха други богове, за да им служат и да им се покланят; не оставяха делата си, нито упоритите си пътища.

Народът на Израел се влоши до ниво, при което на Бог бяха принесени дефектни жертви. Тази небрежност доведе до тяхното унижение (Малахия 2:9). Когато Бог ги благослови и им даде мандат да построят храма, те пренебрегнаха строителния проект и продължиха със собствените си обковани с дъски къщи. Пренебрегването на храма доведе до това, че Господ ги „биеше“ с оскъдност и тежки условия. Пренебрегването на Неговия дом носи определени тежки икономически последици:

Агей 1:4-6

4 Време ли е за самите вас да живеете в своите обковани с дъски къщи, докато този дом пустее?

5 И сега, така казва ГОСПОД на Войнствата: Внимавайте в пътищата си!

6 Посяхте много, но събрахте малко; ядете, но не се насищате; пиете, но не се напивате; обличате се, но не се стопляте; и надничарят получава надницата си в пробита кесия.

Ако сте небрежни с вашите десетъци и приноси, които се дължат на Бог, или като Анания и Сапфира, задържите Божията част, Той ще ви накаже за *духовно пренебрежение*. Целта ви да имате работа или кариера е да осигурите ресурси за напредъка на Царството, а не да се обогатявате. Изградете Неговия дом и Той ще построи къща за вас. Анания и Сапфира изкушиха Бог.

Деяния 5:9

9 А Петър каза: Защо се съгласихте да изкушите Господния Дух? Ето, краката на тези, които погребяха мъжа ти, са при вратата и ще изнесат и теб.

10 И тя начаса падна до краката му и издъхна. И когато младежите влязоха, я намериха мъртва; изнесоха я и я погребяха до мъжа ѝ.

11 И голям страх обзе цялата църква и всички, които чуха това.

Смъртта на Анания и Сапфира доведе до благоговейния страх от Бога сред хората. Писанието ни предупреждава, че ако изкушаваме Христос, ще бъдем унищожени от демони (1 Коринтяни 10:9).

Явното пренебрегване на Божиите закони ще предизвика тежко и умишлено наказание от Бога. Беззаконието включва и неправда, която е да не стоите правилно пред Бога или хората. Беззаконието на Офни и Финеес, които не бяха дисциплинирани от Илий, техния баща, доведе до божествено наказание на нацията от Бога (1 Царе 2:12-36).

2 Царе 7:14

14 Аз ще му бъда Баща и той ще Ми бъде син. Ако извърши неправда, Аз ще го накажа с тоягата на мъжете и с ударите на човешките синове {т.е. ще го накажа по човешки},

Езекиил 4:16-17

16 И ми каза: Сине човешки, ето, Аз ще строша подпорката от хляба в Ерусалим; и ще ядат хляб под тегло и със страх, и ще пият вода с мярка и в ужас —

17 за да им липсват хляб и вода и да се ужасяват всички заедно, и да изгният в беззаконието си.

Когато се издигате над другите, вие се подлагате на някаква сурова дисциплина от Господ. Бог се съпротивлява на тези, които се гордеят (Еремия 4:6). Като се издигате, вие вече сте се настроили за дисциплинарни действия от Бог.

Матей 23:12

12 И всеки, който възвишава себе си, ще се смири; и който смири себе си, ще се възвиси.

Притчи 16:5

5 Всеки, който има горделиво сърце, е мерзост за ГОСПОДА; ръка с ръка да се съедини, той няма да остане ненаказан.

Когато откажете да растете в неподправеното Божие Слово, което е хлябът от небето, но изберете да живеете върху забавление, което е угодно на плътта; Бог ще ви дисциплинира, за да растете. Страшно е, когато сме наказвани от Господ, но когато искрено прегърнем Неговата дисциплина, ние израстваме в Него. Неговото наказание е неопровержимо доказателство, че ние сме Негови законни синове (Евреи 12:7-8)

Притчи 3:11

11 Сине мой, не отхвърляй наказанието от ГОСПОДА и да не ти дотяга Неговото изобличение,

Псалм 118:18

18 Строго ме наказва ГОСПОД, но на смърт не ме предаде.

Защо Бог наказва?

Евреи 12:5-10

5 и сте забравили увещанието, което ви съветва като синове: „Сине мой, не презирай наказанието на Господа и не отслабвай, когато те изобличава Той,

6 защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема.“

7 Ако търпите наказание, Бог постъпва с вас като със синове, защото кой е този син, когото баща му не наказва?

8 Но ако сте без наказание, в което всички участват, тогава сте незаконородени деца, а не синове.

9 Освен това, имали сме бащи по плът, които са ни наказвали, и ние сме ги почитали; не трябва ли много повече да се покоряваме на Бащата на духовете и да живеем?

10 Защото те са ни наказвали за кратко време, както са смятали за добре; а Той – за наша полза, за да бъдем участници в Неговата святост.

Господ наказва и бие онези, които обича. Бог прилага наказание, за да докаже вашето синовство. Покажете ми наказания син и аз ще ви покажа този, когото Господ обича.

Господното намерение е вие да управлявате над всяка неправда. Неразкаяният грях и повтарящата се неправда в живота ни произвеждат жътва от страдания. Въпреки това, крайният резултат от наказанието на Господ винаги е мирният плод на правдата. Той ще ви „бие“ и ще ви посетят всякакви бедствия, докато плодът се прояви.

Подобно на блудния син в Лука 15, сърцата ни ще се обърнат обратно към Господ, защото Неговата дисциплина ще ни доведе до покаяние. Блудният син дойде на себе си след изпитанието му в кочината на прасетата. Той се покая и след това се помири с баща си.

Откровение 3:19

19 Онези, които любя, Аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен и се покай!

Неизбежно е благотворните последици от Неговото наказание към нас да последват. Божията дисциплина ни провокира да търсим и да

се подчиняваме на Неговото Слово. Господ желае доброволно и искрено подчинение на Неговото Слово. Подобно на Петър и Йоан, ние трябва смело да Му се подчиняваме.

Псалм 119:67

67 Преди да бъда наскърбен, аз се бях заблудил, но сега пазя Твоето слово.

Божие „подрязване“ премахва лошите елементи и ни подсилва да даваме повече плодове (Йоан 15:2). Неговото наказание ни „усъвършенства“, като премахва всички зли човешки желания. Когато участваме в Неговото страдание, ние се научаваме да мислим като Него и се отучваме от греховните си навици (1 Петрово 4:1).

Исаия 48:10

10 Ето, очистих те, но не като сребро, изпитах те в пещта на скръбта.

1 Петрово 1:6-7

6 в което вие се радвате, макар и за малко време да поскърбите сега, ако е необходимо, в различни изкушения,

7 така че изпитването на вашата вяра – по-скъпоценна от златото, което е преходно, но пак се изпитва чрез огън – да излезе за хвала и почест, и слава, когато се яви Исус Христос,

Нашите изпитания ни карат да оценим истинността на нашата вяра. Това произвежда постоянство, характер и надежда (Римляни 5:3-4).

Яков 1:2-3

2 Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изкушения,

3 като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда търпение.

Считайте за чиста привилегия, когато върхлитат изпитания от всички страни, защото това развива самообладание посредством бурята.

Божии методи за наказание

Бог разкрива Своя характер чрез божествено наказание. Истинският вярващ, чрез познаване на Божия характер, разкрит чрез наказание, се доближава до Бога.

Тогава можем, като изследваме Неговите методи за наказание, да открием и Неговия божествен характер:

Пленничество

Разкрита черта на характера: Йехова Канна – Господ, Който е ревнив

Всеки път, когато нацията на Израел се заблуждаваше, тя беше поставена в плен на езичниците. Това е известно като „времената на езичниците“. През този период децата на Израел бяха „опашката“, а не „главата“ (Второзаконие 28). Целта на тяхното пленничество беше да научи Израел какво означава да бъдеш под властта на чужди богове и да ги провокира да се върнат при Бога с подновена ревност и плам.

Има много водачи в тази категория. Тяхната застояла незрялост е накарала Господ да ги накара да служат на други богове — боговете от дърво и камък.

Второзаконие 28:36

36 ГОСПОД ще заведе теб и царя, когато си поставил над себе си, при народ, който нито ти, нито бащите ти са познавали; и там ще служиш на други богове, на дърво и камък.

В днешно време дървото и камъкът са строителните проекти на незрелите пастори. Сградите са съвременните идоли, на които служат пасторите. Трябва да бъдем мъдри майстори-строители, а не строителни предприемачи. Бог ще ви накара да повярвате в лъжата и поради вашата постоянна незрялост ще ви унижи и ще разкрие голотата ви.

Второзаконие 28:47-48

47 Понеже не си служил на ГОСПОДА, своя Бог, с радост и веселие на сърцето заради изобилието на всичко,

48 затова ще слугуваш на враговете си, които ГОСПОД ще изпрати против теб, в глад, в жажда, в голоота и в лишение от всичко; и Той ще сложи железен ярем на шията ти, докато те изтреби.

В няколко други случая виждаме как гневът на Господ беше *запален срещу Израел* и как Господ ги предаде в ръцете на грабители и техните врагове (Съдии 2:14; Съдии 3:8). Всеки път, когато това се случваше, беше резултат от тяхното идолопоклонство. Идолопоклонството провокира нашия Бог. Когато Бог наказва чрез плен и робство, Той разкрива Своя божествен характер: „Господ, Който е ревнив“.

Изход 20:5

5 да не им се покланяш, нито да им служиш, защото Аз, ГОСПОД, твоят Бог, съм Бог ревнив, който въздавам вината на бащите върху синовете до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят,

Унижение

Разкрита черта на характера: Йехова Нисий – Господ е моето знаме

Бог може да използва унижението, за да ви накаже, като разобличи голотата ви. Например, вашите сексуални грехове биват „извикани от покривите“, когато бъде обявено незаконното ви потомство. Бог предупреди Израел, че ще вдигне „полите“ му и ще разкрие голотата му, защото е забравил своя Бог.

Еремия 13:24-26

*24 И ще ги разпръсна като плява, разнасяна от пустинния вятър.
25 Това е жребият ти, отмереният ти от Мен дял, заявява ГОСПОД, понеже Ме забрави и се упова на лъжа.
26 И Аз също ще вдигна полите ти до лицето ти и срамът ти ще се види.*

Еремия 23:40

40 и ще наложа върху вас вечен позор и вечен срам, който няма да се забрави.

Когато Бог ни наказва чрез унижение, Той разкрива нашата слабост и пълна зависимост от Него – Той разкрива Своя божествен характер: „Господ е моето знаме“. Чрез Господ нашето „Знаме“ ние придобиваме своето достойнство.

Изход 17:15-16

15 И Моисей издигна там олтар, който нарече Йахве Нисий {ГОСПОД е мое знаме}.

16 И каза: ГОСПОД се закле, ГОСПОД ще воюва против Амалик от поколение в поколение.

Отлагане на благословенията

Разкрита черта на характера: Йехова Шафат – Господ е съдия.

Наследяването на обещаната земя се забави с четиридесет години (Числа 14:33-34). Всеки път, когато Бог ни наказва, като отлага нашето благословение, Той се разкрива като „Господ е Съдия“ – Той е праведен съдия и е верен във всичките Си присъди.

Съдии 11:27

27 И не аз съм съгрешил против теб, а ти ми правиш зло, като воюваш срещу мен. Нека ГОСПОД, Съдията, да отсъди днес между израилевите синове и синовете на Амон!

Болест

Разкрита черта на характера: Йехова Рафа – Господ, Който изцелява.

Мириам беше поразена от проказа, защото говореше против Мойсей (Числа 12). Савел беше поразен от слепота по пътя за Дамаск за преследване на християните (Деяния 9). Захария беше поразен от онемяване заради своето неверие (Лука 1:20). Винаги, когато Господ ни наказва с болести и немощи, Той ни се разкрива като „Господ, Който изцелява“.

Изход 15:26

26 Ако усърдно слушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог, и вършиш онова, което е правилно пред Него, и слушаш заповедите Му, и пазиш всичките Му наредби, няма да ти нанесе нито една от болестите, които нанесох върху египтяните; защото Аз съм ГОСПОД, който те изцелявам.

Мъчения

Разкрита черта на характера: Йехова Шалом – Господ е нашият мир.

Книгата на Съдии е пълна с примери за израилтяните, попадащи под управлението на зли езичници поради греховете си (Съдии 3:8, 12;

4:2). Ако ходите в раздори и непощение, Господ ще ви предаде на дългове и мъчители.

Матей 18:34-35

34 И господарят му се разгневи и го предаде на мъчителите, докато изплати целия дълг.

35 Така и Моят небесен Баща ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брат си.

Всеки път, когато Господ ни наказва чрез мъчение и агония, Той се разкрива като „Господ нашия мир“, за да търсим мира, който идва от Него.

Съдии 6:24

24 Тогавя Геден издигна там олтар на ГОСПОДА и го нарече ГОСПОД е мир {евр.: Йахве шалом}. И той е в Офра на авиезерците и до днес.

Нестабилност в правителството

Разкрита черта на характера: Йехова Елион – Всевишният Господ.

Бог е Този, който назначава управлението на една нация (Римляни 13:1) Господ може да съди Църквата за това, че не се вслушва в Божието Слово, като я поставя под лоши режими. Израилтяните, поради насилствено правителство, гледаха на Бог като на Всевишния и се покаяваха, когато Той се разкриваше като „Всевишният“ Господ.

Псалм 7:17

17 Аз ще хваля ГОСПОДА според правдата Му и ще възпявам Името на ГОСПОДА, Всевишния.

Недостиг

Разкрита черта на характера: Йехова Ире – Господ, нашият Снабдител

Бог често наказва Своите хора чрез глад, когато те станат зли и се отвърнат от Него в неверие.

Езекиил 4:16-17

16 И ми каза: Сине човешки, ето, аз ще строша подпорката от хляба в Ерусалим; и ще ядат хляб под тегло и със страх, и ще пият вода с мярка и в ужас —

17 за да им липсват хляб и вода и да се ужасяват всички заедно, и да изгният в беззаконието си.

Езекиил 6:11-12

11 Така казва Господ БОГ: Плесни с ръката си и тропни с крака си, и кажи: Горко заради всичките зли гнусоти на израилевия дом, защото ще паднат от меч, от глад и от мор.

12 Който е далеч, ще умре от мор, а който е близо, ще падне от меч, а който остане и бъде обсаден, ще умре от глад; и ще изпълня яростта Си над тях.

Вярата на Авраам беше изпитана, когато Той трябваше да положи Исаак на олтара. Когато вярата ни е изпитана чрез глад и липса, Бог ни се разкрива като „Господ ще промисли“.

Битие 22:14

14 И Авраам нарече това място: ГОСПОД ще предвиди {Йахве-ире}. И според това се казва и до днес: На хълма ГОСПОД ще предвиди.

Зли духове

Разкрита черта на характера: Йехова Мекаддескум – Господ, Който освещава.

Духът на Господа се отдалечава от нас, когато ходим напук на изискванията на Бог. Ихавод беше син на Финеес, злобен свещеник в светилището на Сило, и който се роди в деня, в който Божият ковчег на израилтяните беше отведен във филистимски плен. Офни и Финеес загинаха в битката. Името „Ихавод“ означава, че *славата си е отишла*. Ихавод е резултат от злонамереното и предизвикателно поведение на баща му Финеес. Когато действаме злобно и предизвикателно, ще имаме „Ихавод“ – Божията слава ще напусне живота ни. Бог наказва Саул, като изпрати зъл дух да го притеснява.

1 Царе 16:14

14 И ГОСПОДНИЯТ Дух се оттегли от Саул и зъл дух от ГОСПОДА го мъчеше.

Освещението предполага отделяне за Господа. Присъствието на зли духове означава, че не сте отделени за Господа. Господ ви наказва, за да ви се разкрие като „Господ, Който освещава“.

Изход 31:13

13 Говори и ти на израилевите синове и кажи: Непременно да пазите съботите Ми, защото това е знак между Мен и вас в поколенията ви, за да знаете, че Аз съм ГОСПОД, който ви освещавам.

Не трябва да презираме наказанието на Господа. Божественото наказание е доказателство за Божията любов и нашето синовство. Неговото намерение е да ни направи участници в Неговата святост. Не позволявайте на наказанието да ви попречи да дойдете на трапезата. Тези, които не са наказвани, се наричат „копелета“. Очаква ги далеч по-тежки последици – *вечно проклятие*.

***Господната трапеза е идеалната среда за
самоотговорност,
за да прецените точно себе си.***

Глава 10

Корпоративно съдене

1 Коринтяни 11:31-32

31 Защото, ако съдехме сами себе си, нямаше да бъдем съдени.

32 Но когато биваме съдени, биваме наказвани от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със света.

Следващото ниво на съдене на трапезата на Господа е корпоративното съдене.

В стихове 31 и 32 думата „ние“ се появява пет пъти. (В българския превод не присъства буквално, но се вижда от контекста.) Това подсказва изискването за *корпоративно съдене*. В предишните раздели се занимавахме с личното съдене. Сега трябва да видим колко е важно да се премине от индивидуалистично мислене към корпоративно мислене. Повечето писания в посланията подкрепят корпоративната (ние) група. Ние четем, че „ние имаме Христовия ум“, а не „Аз имам Христовия ум“ (1 Коринтяни 2:16). Четем, че „както е Той, така сме и ние в този свят“, а не „така съм и аз в този свят“ (1 Йоан 4:17). Освен това трябва да преминем от местната църква към „корпоративния човек“ – *Църквата в града*. Павел се обръщаше към особен народ – *Църквата в град Коринт*, когато ги инструктира за *корпоративно съдене*. Корпоративното събрание трябва да може да съди себе си. Неуспехът да се отсъди целостта на корпоративното събрание води до *корпоративно съдене*. Може да се събираме за по-добро, но когато не успеем да съдим себе си, се събираме за по-лошо.

1 Коринтяни 11:33-34

33 Затова, братя мои, когато се събирате да ядете, чакайте се един друг.

34 А ако някой е гладен, нека яде у дома си, за да не се събирате за осъждане. А останалите работи ще наредя, когато дойда.

След като използва думата „ние“ пет пъти в стихове 31 и 32, Павел пристъпва към думата „вие“ в стих 33. Павел се застъпва за това

никога да не участваме като отделни единици, а като едно тяло. На Господната трапеза има изискване за миграция от *множествено число* към *единствено число*; от отделни персонални единици към едно тяло. Не можем да дойдем на трапезата в корпоративно събиране като неорганизирана и безпорядъчна група, а като едно обединено тяло.

Контекстът на обръщението на Павел се занимава с разделенията в събранието в Коринт. Обичайната практика била те да се събират заедно, за да ядат общата трапеза, която след това е последвана от причастието. Общата трапеза се наричала трапеза на общение – по-късно е наречена празник на Агапе. Заради безредие, празникът Агапе е премахнат на Съвета в Картаген (397 г. сл. Хр.). Проблемът бил, че някои не изчаквали другите да участват в общата храна, а егоистично продължавали без никакво отношение към другите. По този начин те загубили същността на „общението“, тъй като вече не ядели заедно. Тези, които са яли рано, свършвали храната, което води до гладуване на другите. Някои дори си угаждали и се напивали.

1 Коринтяни 11:21

20 И когато така се събирате на едно място, това не е да ядете Господната вечеря,

21 защото на яденето всеки бърза да вземе своята вечеря преди другите и така един остава гладен, а друг се напива.

Павел заявява, че това не е „трапезата на Господа“, а по-скоро „трапезата на Коринт“. Всички бяха на едно място, но не в единомушие. Инструкцията беше да се чакаме един друг (1 Коринтяни 11:33). Павел не се застъпва за премахването на общото хранене. Той просто иска вярващите *да се чакат един друг* и ако не се дочакат един друг, ще бъдат съдени. Вече знаем за тези, които „чакат Господа“:

Исаия 40:31

31 но онези, които чакат ГОСПОДА, ще подновят силата си, ще се издигат като орли. Ще тичат и няма да отслабнат, ще ходят и няма да се уморят.

Следващата стъпка, както Павел се застъпва тук, е да чакаме нашите братя; неизпълнението на това ще доведе до наказанието на Господ. Павел показва, че вашите братя са толкова важна част от трапезата, че не можете да продължите без тях. Там, където няма внимание към брат ви, винаги има съдене въз основа на липса на единство. Когато се събираме на трапезата, трябва да различаваме проблемите, които ни карат да се дистанцираме един от друг. Неуспехът да се направи

това разграничение на корпоративната трапеза води до наказанието на Господ. Господ ще накаже местната църква, че не е точно представяне на Христос на корпоративната трапеза.

Очистване на кваса

Старозаветни преобрази

На Господната трапеза има кулминация на празника Пасха, празника на безквасните хлябове и снопа на първите плодове. Тези три празника бяха възстановени на Господната трапеза. Винаги когато идвате на трапезата (празника на безквасните хлябове), вие възвестявате смъртта на Господа (пасхата), докато Той дойде (снопа на първите плодове). Пасхата се отнася до закланото агне, което е Христос. Празникът на безквасните хлябове се отнася до нашето осветение в Христос, за което ни се напомня на трапезата. Снопът на първия плод, както поучавах по-рано, се отнася до възкресението и по този начин също и до идването на Господ. Всеки път, когато участваме в трапезата, тези три празника трябва да ни идват наум.

Павел увещава Коринтската църква и обяснява тяхното очистване в контекста на празника на безквасните хлябове.

1 Коринтяни 5:6-8

6 Вашата хвалба не е добра. Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?

7 Затова изметете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като вие сте безквасни. Защото и нашата Пасха, Христос, беше заклан (за нас).

8 Затова нека празнуваме не със стар квас, нито с квас от злоба и злина, а с безквасни хлябове от искреност и истина.

Празникът на безквасните хлябове

Изход 12:15-20

15 Седем дни да ядете безквасен хляб. Още на първия ден да махнете кваса от къщите си, защото всеки, който яде квасно от първия ден до седмия ден, тази душа ще се изтреби от Израил.

16 На първия ден ще имате свято събрание и на седмия ден -- свято събрание. Никаква работа да не се върши в тях освен онова, което е нужно за ядене на всекиго; само това може да вършите.

17 И така, да пазите празника на безквасните хлябове, защото в същия този ден изведох войнствата ви от египетската земя. Затова ще ви бъде вечна наредба да пазите този ден във всичките си поколения.

18 От вечерта на четирнадесетия ден на първия месец до вечерта на двадесет и първия ден от месеца да ядете безквасни хлябове.

19 Седем дни да не се намира квас в къщите ви, защото всеки, който яде квасно, онази душа ще се изтреби от обществото на Израил, бил той пришълец, или местен жител.

20 Нищо квасно да не ядете; във всичките си жилища да ядете безквасни хлябове.

Исторически, празникът се празнувал по следния начин: съпругата нарочно пускала десет малки парчета хляб (квас) из къщата. Бащата включвал децата и те заедно със свещ, дървена лъжица, перце и парче ленен плат издирвали десетте парчета квас. В навечерието на Пасха се правело последно и изчерпателно търсене. Този път къщата била напълно тъмна, с изключение на запалените свещи. След като бащата намерел кваса, той оставял свещта и поставял дървената лъжица до кваса. След това използвал перата, за да измете кваса върху лъжицата. Без да докосва кваса, той вземал перата, лъжицата и кваса, увивал ги в ленения плат и ги изхвърлял през вратата на къщата. На следващата сутрин той влизал в синагогата и хвърлял лененото платно и съдържанието му в огън, за да го изгори.

Днес този *ежегоден празник* все още се спазва от евреите по целия свят. Но за нас той е изпълнен в Христос и е *ежедневна дейност*.

Духовно, церемонията сочи към жената на Христос, която е Църквата (Корпоративният храм или Божият дом), която е заразена с грях (квас). Пастирите (съпрузите) трябва да премахнат греха (кваса), като позволят на Божието Слово (свещта) да го разкрие и на Святия Дух (перото) да го премахне чрез изкупителното дело на Христос на кръста (лъжицата). Нашият грях е пометен върху Христос (2 Коринтяни 5:21). Христос (квасът) умря за нас (увит в лен и изхвърлен от Църквата Си) и победи ада (пещта) (Лука 16:19-24).

Квасът трябвало да се изнесе от къщата. Къщата е както физическо лице, така и юридическо лице. *Тестото* може да бъде вашата домашна единица, която е вашето биологично семейство, вашата местна църква, Църквата в града или Църквата в нацията. Корпоративната къща трябва да бъде прочистена от неточности.

Квасът е символ на упадъчно влияние и неточности. Когато маята се смеси с брашно и се постави на огън, маята взаимодейства с

въглехидратите (захарта) и произвежда въглероден диоксид и алкохол. Както въглеродният диоксид се покачва, така и хлябът се издига. След това алкохолът и маята се унищожават от топлината, което води до втасване на целия хляб. Изводът е по този начин, когато има малко квас в живота ви, той има способността да ви повлияе напълно, когато сте изправени пред горещината на вашето изпитание.

Ето защо е жизненоважно да премахнете кваса веднага щом го идентифицирате. Всички ние притежаваме малко количество квас. Отговорността за премахването на кваса е на човека. Господ не премахва кваса, но ви дава благодат да разпознаете кваса и да го премахнете.

Доктрината на изкореняването

Има основни принципи, които трябва да бъдат установени, за да сте сигурни, че ходите правилно. Като малко момче си спомням, че когато закопчаеш ризата си и сбъркаш горното копче, разбираш, че цялата яка е изкривена едва когато стигнеш до долу. След това трябва да разкопчаеш цялата риза, за да подравниш правилно яката.

Фалшивата доктрина за изкореняването е установена от добри хора, които обичат Господ и са загрижени за святостта. Джон Уесли, който се счита за „баща“ на Движението на святостта, представя доктрината за изкореняването. В теологията на Уесли цялото осветение е дело на благодат, получена чрез вяра и напълно премахваща старата и грешна природа, позволявайки на християнина да влезе в състояние на свършена любов. Тази доктрина е погрешна, защото старата ви природа никога не е била премахната. Всички ние притежаваме *две природи*. Чрез *естественото раждане* ние сме наследили старата „адамова“ природа, която има склонност към грях.

Римляни 7:15-20

15 Защото не зная какво правя; понеже не върша това, което искам, а онова, което мразя, него върша.

16 Но ако върша това, което не искам, съм съгласен със закона, че е добър.

17 И така, сега вече не аз върша това, а грехът, който живее в мен.

18 Защото зная, че в мен, тоест в моята плът, не живее нищо добро; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го върша.

19 Защото доброто, което желая, не върша; а злото, което не желая, него върша.

20 Но ако върша това, което не желая, то вече не го върша аз, а грехът, който живее в мен.

Също така притежаваме и новата „божествена“ природа, получена чрез *духовното раждане*. Когато сме новородени, ние сме участници в Неговата божествена природа“ (2 Петрово 1:4). Имаме две природи. Човешката природа участва в божествената природа, но човешката природа е покварена поради принципа на греха. Плъттa жадува против духа и духът против плътта (Галатяни 5:17). Валидното спасение се характеризира с вътрешен конфликт между тези две противоположни една на друга природи. Природата, която най-често подхранваме, обикновено ежедневно, ще придобие сила и ще надделее. Ако храним божествената природа чрез молитва, поклонение, покаяние, послушание, жертви, изучаване на Словото, общуване със светиите и т.н., тогава новата природа ще става по-силна и ще поразии адамовата природа. Никога не трябва да разчитаме на вчерашните победи. Ето защо Павел нарича себе си „окаян човек“. Той разбираше и осъзнаваше ежедневните битки срещу греха. Тези ежедневни битки срещу греха са основна част от прогресивното осветение. В пътуването си към зрялост, докато изработвате собственото си спасение със страх и трепет (Филипяни 2:12) и се учите да покорявате старата природа, делата на плътта ще намалее и плодът на Духа ще се проявява все повече. Следващата стъпка е окончателното осветение при буквалното завръщане на Исус. В момента на Неговото завръщане (Деяния 1:11), когато светиите бъдат прославени, старата природа ще бъде изкоренена. В писмото си до солунците Павел споменава това като „уловени“ заедно с Него (1 Солунци 4:17). На коринтяните той пише: „Всички ще се изменим в един миг, в мигване на око“ (1 Коринтяни 15:51-52). В този момент греховната природа ще бъде напълно премахната, когато получим нашите „прославени“ тела. Това е нашата блажена надежда и увереност! В този контекст всеки вярващ трябва да поеме отговорността да се изследва и съди.

Трябва да имаме пълноценен живот на земята. Не ни е писано да умрем преждевременно. Причината да изпитваме ранна смърт е, че сме нарушили определени природни закони. Ако продължаваме да седем в страстите на плътта, ще пожънем поквара, което всъщност означава „разорение“ (Галатяни 6:8).

Бащата трябва да открие злото в къщата, което се разширява и влияе върху цялото тесто. Като местна църква, вие може да имате най-добрите конференции и гост говорители, но ако не се справите със скрития квас в домакинството си, Бог ще ви порицае и Той ще

постави църквата ви под тежка дисциплина. Заветната група трябва да може да изчисти корпоративните неточности. Докато проверката е индивидуална, преценката е корпоративна. В корпоративния дом има седем символа на греховни практики, които трябва да бъдат прочистени.

- Квасът на Ирод
- Квасът на фарисеите
- Квасът на садукееите
- Квасът на Коринт
- Квасът на Галатия
- Старият квас
- Квасът на злобата и нечестието

Всяко събрание трябва да включва този празник, защото винаги, когато си спомняме, оповестяваме заместителната смърт на Христос!

Глава 11

Квасът на Ирод

Марк 8:14-15

¹⁴ А учениците Му забравиха да вземат хляб и нямаха при себе си в кораба повече от един хляб.

¹⁵ И Той им заръча, като каза: Внимавайте! Пазете се от кваса на фарисеите и от кваса на Ирод.

Името „Ирод“ означава герой и е фамилното име на четирима еврейски царе, Ирод Велики, Ирод Антипа, Ирод Агрипа I и Ирод Агрипа II. По време на управлението на юдейския цар Ирод Агрипа I и по време на празника на безквасните хлябове Яков е екзекутиран (Деяния 12:1-2).

Ирод Велики

Матей 2:1-20

¹ А когато се роди Исус във Витлеем Юдейски в дните на цар Ирод, ето, мъдреци от изток пристигнаха в Ерусалим.

² И казаха: Къде е родилият се Цар на юдеите? Защото видяхме звездата Му на изток и дойдохме да Му се поклоним.

³ Като чу това, цар Ирод се смути, и цял Ерусалим с него.

⁴ Затова събра всички народни главни свещеници {действащият в момента първосвещеник, бившите първосвещеници и всички мъже от първосвещеническите семейства} и книжници и ги разпитваше къде трябваше да се роди Христос.

⁵ А те му казаха: Във Витлеем Юдейски, защото така е писано чрез пророка:

⁶ „И ти, Витлееме, земьо юдова, никак не си най-малък между юдовите началства, защото от теб ще произлезе Вожд, който ще пасе Моя народ Израил.“

⁷ Тогава Ирод повика тайно мъдреците и внимателно научи от тях времето, когато се е явила звездата.

⁸ И като ги изпрати във Витлеем, каза: Идете, разпитайте внимателно за Детето; и като Го намерите, известете ми, за да отида и аз да Му се поклоня.

⁹ А те, като изслушаха царя, си тръгнаха; и ето, звездата, която бяха видели на изток, вървеше пред тях, докато дойде и спря над мястото, където беше Детето.

¹⁰ А като видяха звездата, се зарадваха с много голяма радост.

¹¹ И като влязоха в къщата, видяха Детето с майка Му Мария, паднаха и Му се поклониха; и като отвориха съкровищата си, Му принесоха дарове – злато, тамян и мирна.

¹² А понеже бяха предупредени от Бога насън да не се връщат при Ирод, те си отидоха през друг път в своята страна.

¹³ А след като си отидоха, ето, Господен ангел се яви насън на Йосиф и каза: Стани, вземи Детето и майка Му и бягай в Египет, и остане там, докато ти кажа, защото Ирод ще потърси Детето, за да Го погуби.

¹⁴ И тъй, той стана, взе Детето и майка Му през нощта и отиде в Египет,

¹⁵ където остана до смъртта на Ирод, за да се сбъдне реченото от Господа чрез пророка, който казва: „От Египет повиках Сина Си.“

¹⁶ Тогаваша Ирод, като видя, че беше подигран от мъдреците, твърде много се разяри и прати да убият всичките момченца във Витлеем и във всичките му околности, на две години и по-малко, според времето, което внимателно беше изучил от мъдреците.

¹⁷ Тогаваша се изпълни реченото от пророк Еремия, който казва:

¹⁸ „Глас се чу в Рама, плач и голямо ридание; Рахил оплакваше децата си и не искаше да се утеши, защото ги няма.“

¹⁹ А като умря Ирод, ето, Господен ангел се яви насън на Йосиф в Египет и каза:

²⁰ Стани, вземи Детето и майка Му и иди в израилевата земя; защото измряха онези, които искаха живота на Детето.

Характеристики на операционна система на Ирод

При четене на тези пасажии се появяват някои характеристики на кваса на Ирод.

Ирод представлява дух на контрол. Когато той беше смутен, целият Ерусалим беше смутен с него (Матей 2:3). Начин на мислене на Ирод определя мисленето на хората, като по този начин се отразява на мисленето на целия Ерусалим. Той обичаше силата, която беше застрашена от появяващата се благодат. Той действаше с лъжи, измама и хитрост. Ирод инструктира слугите си да потърсят детето, за да може и той да Му се поклони (Матей 2:8), но знаем, че

истинското му намерение е било да убие детето. Духът на Ирод е дух на геноцид. Той се стреми да открадне, убие и унищожи семето на Христос (Матей 2:16) и поражда страх в една нация. Той има за цел да премахне духа на свидетелството или пророческия глас, като убие пророческото семе. По-късно Исус нарече неговия наследник Ирод Антипа лисица, тъй като се обръщаше към духа на лукавството и измамата.

Лука 13:32

32 И Той им каза: Идете, кажете на тази лисица: ето, изгонвам демони и изцелявам днес и утре, и на третия ден ще свърша.

Характеристиките на системата на Ирод са точно като характеристиките на Езавел, Фараон, Готолия, Диотреф и николаитите. Въпреки че името може да се е променило, операционната система е същата — *квасът на контрола*. Фараонът, например, заповядва да бъдат екзекутирани всички бебета от мъжки пол, които бяха заплаха за собствената му система (Изход 1:22).

Като баща на вашия дом на вярата, вие трябва да проучите дали *квасът на контрола* съществува във вашата сфера.

Контрол означава упражняване на ограничаване. Всеки вярващ, включително пастирът, трябва да бъде воден от Божия Дух, ако те наистина са Божии синове (Римляни 8:14). Не трябва да контролираме нито един от нашите духовни синове или членове. Те винаги трябва да имат свободен достъп до водачество и ресурси, когато е необходимо. Открих, че мнозина не могат да се справят с този тип свобода. Някои са били контролирани от много години и се борят да се справят с тази новооткрита свобода. Някои се отделиха от нас, защото не успяхме да им кажем какво да правят. Синовете не трябва да бъдат контролирани от водача. Въпреки това, не всеки контрол е зло. Благодетелите водачи трябва да позволят гласът на Бог да надделее и да разпространява напредъка на Царството. Пример за това е, когато Йоав трябваше да възпре Ахимаас, който искаше да изпълни позицията на „пратеник“ преждевременно. Йоав разбра, че не е готов за призиването, но Ахимаас настоя и след два отказа Йоав се съгласи с молбата на Ахимаас. Експедицията се оказа пълна катастрофа (2 Царе 18). Бихме могли да наречем Йосия и Езекия контролиращи мании, но те се занимаваха с промяна на културите, за да може Бог да се движи. Дори Мойсей осъзнава необходимостта от съдържаност.

Изход 32:24-26

²⁴ И аз им казах: Кой има злато? Нека си го извади. И така, те ми го дадоха, и го хвърлих в огъня, и излезе това теле.

²⁵ И Мойсей видя, че народът беше разюздан, защото Аарон ги беше допуснал да станат разюздани за срам между неприятелите им.

²⁶ И Мойсей застана при входа на стана и каза: Който е откъм ГОСПОДА, нека дойде при мен! И всичките Левиеви синове се събраха при него.

Изход 32:25 (NAS)

²⁵ И Мойсей видя, че народът беше неконтролируем, защото Аарон ги беше довел до това да станат неконтролируеми за срам между неприятелите им.

Изход 32:25 (NIV)

²⁵ И Мойсей видя, че народът беше подивял, защото Аарон ги беше довел до това да станат неконтролируеми за срам между неприятелите им.

В Новия завет инцидентите, при които водачеството се упражнява чрез „контрол“, са много минимални. Моделът е „хранене при поискване“. След преживяването на новородението, вярващият трябва да влезе под покривалото на Божието Слово. Водачът храни своя ученик със Словото и вярващият в крайна сметка напредва до позиция на синовство, където той/тя се води от Словото и Божия Дух. Ние не предоставяме на никого списък със „прави това“ и „неправи онова“, но се доверяваме на Святия Дух да ги води. На блудния син му беше дадено наследството без никакъв контрол прикрепен към него. Освен това бащата не отиде да го търси (Лука 15). Много апостоли и пророци се борят с духа на контрол. Никога не трябва да проклинаме онези, които отказват да ни следват. Това са едни от многото „рани“, понесени от водачите. Ние водим тихо и тези, които искат да ни следват, ще следват. Ако решат да се откажат от нас, ние все още сме длъжни да ги обичаме като „братя“. Моите духовни синове също са мои братя, защото има само един Баща на небето. Това е просто Неговата „бащинска благодат“, която действа чрез мен. Като духовни бащи трябва да внимаваме, че докато действаме с „бащинска благодат“, ние не поемаме собствеността върху нашите „синове“. Ако квасът на Ирод е във вас, вие никога няма да можете да се радвате с брат си, освен ако не го притежавате. Не сме получили господство над човека. Нашите „синове“ не са наша собственост. Да „контролираш“ някого е проява на психично заболяване. Духовният контрол е форма на магьосничество.

Често, когато присъствам на определени конференции, други водачи ме питат: „Колко пастори имаш под пояса си?“ Ние нямаме пастори „под пояса си“. Най-великото нещо, което можете да направите, е да екипирате другите да бъдат по-големи от вас. Ето как ще разберете дали строите правилно и без кваса на Ирод. Пасторите могат лесно да мутират, за да станат господари на контрола, защото мнозина са готови и желаят да ни се подчиняват. Духът на контрол е признание за липсата на вяра. Това е неопровержимо доказателство, че не сме водени от Святия Дух. Нашата несигурност ще ни принуди да „движим“, а не да „водим“. Когато сме несигурни, ние създаваме системи за контрол, включително формуляри за членство, клетви и т.н. Ние искаме да контролираме съдбата на нашите синове, въпреки че техните съдби са в Него. Ние искаме да контролираме съдбата на Църквата, въпреки че Господ каза, че ще изгради Църквата.

Упражняването на контрол над другите е *демонично*. Нашата функция като водачи е да храним хората с Божието Слово и да вярваме, че те ще вземат правилните решения. Не можем да заместяваме и никога не трябва да се опитваме да узурпираме функцията на Святия Дух.

Винаги трябва да бъдем нащрек за духа на Ирод, който може да действа в нас във всеки един момент. Размерът на институцията няма да ви предпази от този квас. Вашата духовна радарна система трябва да бъде добре развита, за да локализира този „вирус“, оттук и неотложността на самоизследването и преценката на Господната трапеза. Изследвайте нивото на Христос във вас, защото *христоподобността* е единствената антивирусна система, която е 100% ефективна при откриването на тези чужди духове.

Системи за контрол

Пасторът на местния дом винаги трябва да остава автономен. Пасторът също трябва да се стреми да определи дали самият той е контролиран от духа на Ирод. Това са системи за контрол, които трябва да бъдат изчистени от тестото на местната църква:

Епископална система

Епископалната система се характеризира с йерархия на водачество. Тук водачът е под контрола на бюрократична власт отвън. В рамките на тази структура, ако Бог иска да комуникира с местна църква, Той

първо трябва да говори с водача, който е на върха на структурата. Следователно гласът на Бог е изключен чрез бюрократична бюрокрация. Пасторът не е в състояние да взема важни решения независимо и никога не може да действа своевременно под ръководството на Святия Дух, защото всички основни решения, отнасящи се до доктрината и служението, се вземат на ниво главен офис. Пасторът може да е преживял поредица от изпитания и трудности, когато е започнал местната църква. Въпреки че е имал финансов недостиг, той може да е правил много жертви, за да достигне до изгубените и да служи на общността в продължение на много години. Изведнъж „централният офис“ решава да го премахне или да го замени с някой друг. Това е кваса на Ирод, който се разширява в дома, който бащата не успява да различи до деня, в който се проявява.

В тази система има разграничение на духовенството и миряните. Духовенството властва и управлява над миряните. Това е система на николаитанизъм. „Нико“ означава да *завладявам*, а „лаитанизъм“ идва от думата „миряни“, *което означава хората*. Исус изрази омразата си към този квас.

Откровение 2:6

6 Но имаш това, че мразиш делата на николаитите, които и Аз мразя.

Откровение 2:15

15 Така също и ти имаш някои, които държат учението на николаитите, което мразя.

Презвитерианска система

В тази система водачът на църквата се контролира от съвет, състоящ се от старейшини или дякони. Ръководителят не е свободен да упражнява волята на Бог без предварителното одобрение на тези старейшини или дякони. В крайна сметка водачът се превръща в „марионетка“ на борда. Познавам един пастор, който спаси един алкохолик от улиците и го доведе до пълно възстановяване. Той израсна в Словото и стана много ангажиран в служението до позицията, че стана един от членовете на борда на църквата. Няколко години по-късно същият пастор трябваше да чака извън заседателната зала, докато бившият бездомен, бивш алкохолик вземаше решения относно заплатата на пастора. В тази система старейшините решават волята на Бог чрез гласуване. Това работи за фарисеите и книжниците, защото религиозните хора искат

„Синедрион“. Когато старейшините на Израел се събраха срещу Самуил, те отхвърлиха теокрацията за сметка на „човешко“ управление (1 Царе 8:1-7).

Конгрешанска система

В тази система събранието е това, което контролира водача на църквата. Това е система, която прегръща демокрацията. Тук преобладава манталитетът на „тълпата“ и знаем, че „тълпата“ винаги избира Варава пред Христос (Матей 27:21). Църквата в Лаодикия изглежда има конгрешански манталитет. Лаодикия означава „правата на хората“ и по ирония на съдбата Исус стои извън църквата и чука на вратата в очакване да влезе. Изглежда, сякаш хората, упражнявайки правата си, гласуваха за това Исус да излезе от църквата (Откровение 3:20).

Независима система

Това е система, характеризираща се с „управление на един човек“. Водачът отхвърля всякаква отговорност пред когото и да е. Той доминира и контролира Божиите хора. Той изгражда своето собствено царство за своя собствена слава. Това е подобно на системата на „фараона“. Фараонът не би позволил на Божия народ да отиде в пустинята, за да Му се поклони. Тази система произвежда „роби“, а не „синове“. Водачът има чертите на Диотреф – той обича превъзходството сред Божия народ и отхвърля апостолската доктрина (3 Йоан).

Тези четири системи са системи на Ирод, които се стремят да контролират водача и Божия народ. На корпоративното събиране водачите трябва да преминат отвъд Пасхата и да дойдат на празника на безквасните хлябове, където трябва да премахнат всякакъв квас на контрол. Това означава, че трябва да се отделите от системите на Ирод и да градите правилно според Божието Слово.

Библейската система на църковно управление е система, характеризираща се с автономия на водача. Църквата се управлява от множество старейшини. Сред старейшините има признаване на един главен старейшина – първият сред равните, който отговаря за видението и посоката на църквата. Църквата е самоуправляваща се, самоиздържаща се и саморазпространяваща се. Няма контрол, който да се упражнява отвън. Църквата е изцяло отдадена на екипирането на вярващите за работата на служението, екипното служение и

близостта с Христос. Църквата действа от гледна точка на царството и е чувствителна към ръководството на Святия Дух (Деяния 13). Църквата в Антиохия е модел на такава църква, където Варнава беше главен старейшина (Деяния 11:22).

Квасът на Ирод пречи на напредването на Словото.

Деяния 12:21-24

21 И в един определен ден Ирод, облечен в царска одежда, седна на престола и държа реч пред тях.

22 А народът извика: Глас божии, а не човешки!

23 И веднага един Господен ангел го порази, понеже не въздаде слава на Бога; и той беше изяден от червеи и умря.

24 А Божието Слово растеше и се умножаваше.

Когато квасът на Ирод бъде заличен, Божието Слово расте и се умножава. Когато не успеете да прочистите този квас, вие толерирате жената (системата), наречена Езавел – система, която контролира чрез манипулация. Това ще доведе до Божия съд.

Откровение 2:20-23

20 Но имам против теб това, че търпиш жената Езавел, която нарича себе си пророчица и учи и прилъгва Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено.

21 И аз ѝ дадох време да се покае за блудството си, но тя не се покая.

22 Ето, аз скоро ще я тръшна на легло; и онези, които прелюбодействат с нея, ще хвърля в голяма скръб, освен ако не се покаят от нейните дела;

23 и децата ѝ ще убия с мор. И всичките църкви ще познаят, че аз съм Този, който изпитвам вътрешностите и сърцата; и ще дам на всеки от вас според делата му.

Исторически пример

За да се запознаем с разрушителната природа на кваса на Ирод, можем да се обърнем към един срамен и позорен период от историята на човечеството, когато Църквата в една нация се провали тъжно.

Когато Германия капитулирала през Първата световна война и Версайският договор е подписан през 1919 г., част от Договора изисквал Германия да поеме пълната отговорност за Първата световна война, което включвало Германия да предаде огромна част от европейската територия на съюзниците и да направи

възстановяване като плати 132 милиарда златни марки (33 милиарда щатски долара) за обезщетение за покриване на цивилни щети, причинени по време на войната. Тази първа световна нация претърпяла голямо унижение поради загубата и в резултат на това нивото на морала в Германия спаднал. През 1929 г. американският фондов пазар се срива и германците се озовават в разгара на „Голямата депресия“ с икономиката ѝ в разпад. През това време следвоенното временно правителство на Германия, Ваймарската република, контролира Църквата в Германия и те вече не поддържат църквите, както предишното правителство. Германия била унижена политически и финансово и цялото население на нацията изпаднало в състояние на депресия. Гражданите се надявали за спасител и Адолф Хитлер отговарял на техния профил на спасител. Наред с всичките си обещания за работа и просперитет за всички, Хитлер обещавал и отмъщение за унижението на Германия, възстановяване на закона и реда, смъртта на социализма и комунизма, строги насоки, които диктуват морала и че Германия ще бъде неоспорима християнска държава. По-голямата част от Църквата в Германия през 1933 г. приема Хитлер като благословение от Бог. Петдесятното движение навлиза в Германия през 1910 г. след великата лутеранска реформация, която засяга църквите в Германия. Духовно Германия била много съзнателна, но все пак възприема Хитлер като „благословение“. Трима от най-големите християнски водачи, а именно Герхард Кител, Пол Алтхаус и Емануел Хирш, били откровени поддръжници на Хитлер. Пол Алтхаус казал, че Хитлер е „дар“ и „Божие чудо“. Емануел Хирш казал, че 1933 г. е „изгрев на божествената доброта“. Герхард Кител, редактор на стандартния справочник за еврейския произход на Новия завет, започва да работи за нацистите, за да намери морална обосновка за унищожаването на европейските евреи. Всички подкрепяли Хитлер и нацистката партия по време на възхода на Третия райх. Той събрал 28-те протестантски регионални църкви, за да се съберат като едно тяло и назначил първия епископ Лудвиг Мюлер. Хитлер веднага започва да налага ограничения върху духовенството. Те трябвало да приемат превъзходството на арийската раса. На еврейските християни е наредено да бъдат изгонени от служението. Църквата била принудена да приеме нацисткия пуритански принцип. Това издигнало Хитлер до позицията на „поставен човек“ на Германската църква. Църквата трябвало да го приеме като непогрешимият и единственият, който може да разкрие Божията воля на човека и то по-добре от всяка Библия. Марксизмът, социализмът, пасивизмът, евреите и чернокожите и всички неарийци трябвало да бъдат отхвърлени. Хиляди отстъпили християнски водачи сляпо се заклели във вярност на Хитлер. Свастиката, по същество, счупен кръст и други

нацистки символи изпълнили църквите в Германия. На едно събрание от 20 000 германски християни нацистите решават еврейските елементи на християнството да бъдат изхвърлени, Старият завет да бъде премахнат и Библията да бъде прочистена от всички еврейски влияния. От 20 000 германски християни 19 999 приели тази резолюция, като един християнин дал отрицателен вот. Само един християнин дал отрицателен вот. Днес това ни служи като урок, че не трябва да бягаме след мега църкви или институции. Ние търсим неизвестните малцина, които могат да разпознаят кваса на Ирод. Впоследствие само малък брой пастори осъзнали антихристката природа на Хитлер и разпознали кваса. Мартин Нимцлер, германският протестантски проповедник, изпратил писмо до всички германски пастори, като ги кани да се присъединят на едно спешно събрание за пастори и да се обвържат с Христос като Господ, да проповядват Евангелието на Писанията и историческите изповеди на Църквата и да отхвърлят Арианството, доктрина за расовото превъзходство, като антихристиянска. През април 1934 г. лигата създава Изповядваща църква, която включва служители от реформирана, лутеранска и обединена църкви, както и други църковни групи, които се ангажират да утвърждават историческите изповедания на Църквата. Това довело до „Барменската изповед“, съставена от теолозите Карл Барт и Ханс Урс фон Балтазар заедно с приноса на други богослови. В нея се казвало: „Само Христос е Божието Слово, на което трябва да се доверяваме и да се подчиняваме в живота и смъртта“ и че „само Христос е източникът на Божието откровение“. Декларацията на Бармен освен това отхвърля фалшивите доктрини, че Църквата трябва да има разрешение да предава формата на своето послание и на своя ред, както желае и предвид превратностите на преобладаващите идеологически и политически убеждения на деня и извън нейната специална поръчка, Църквата трябва и би могла да поеме естеството, задачите и достойнството, които принадлежат на държавата и по този начин сама да се превърне в орган на държавата. Тя отхвърлила всяко предложение, че извън своята специална задача държавата трябва и може да стане единствен и пълен пазител (или настойник) на човешкия живот и по този начин да изпълнява призванието на Църквата. Тя също така отхвърлила фалшивата доктрина, че с човешко тщеславие Църквата може да постави Словото и делото на Господа в служба на самоизбрани желаниа, цели и планове.

Декларацията на Бармен обаче съдържала няколко слабости. Тя твърдяла, че първоначалният принос на видни теолози по време на възхода на Хитлер се счита за твърде минимален. Аргументът бил, че те са теолози, а не политици и основната им функция е да запазят

чистотата на доктрината на Църквата. Те също не се занимавали с изключването на вярващите евреи. Така те пренебрегнали факта, че Библията ни увещава да се обичаме един друг (1 Йоан 3:18). Въпреки че представили своите възражения, те не напуснали държавната църква, а избрали да останат под управлението на Хитлер. Тази група е създадена специално за прочистване на кваса, но не се отделя от Хитлер, който носи духа на Ирод. „Ирод“ не само нахлува в Църквата, но също така се интересува от контролиране на управлението. Фараонът, Езавел и всички други контролиращи духове също желаят да контролират управлението на една нация. Пасторите в Германия не можели да напуснат системата, защото били финансово зависими от нея. Днес тази срамна история обезкуражава много мислещи хора да се присъединят към Църквата. Те смятат, че много пастори могат да бъдат и биват купени!

Като апостолска група ние сме декларирали, че отказваме да бъдем контролирани от каквато и да е система. Отказваме да бъдем манипулирани с хапка хляб от „щаба“. Ние предпочитаме да страдаме, отколкото да приемем каквото и да е доходоносно възнаграждение от институции, които компрометират Господството на Христос и автентичността на Божието Слово. Институционалната църква на цялата германска нация се провали. Тя не успя да признае, че господството на Христос се простира върху всички сфери, включително политиката. Исус не е само Глава на Църквата; Той е Господ над всичко! В Декларацията на Бармен не се споменава заместителната смърт на Христос. Освен това, зависимостта на Църквата от държавата потвърждава държавата като цар, а Църквата като свещеник. Това пренебрегва финансовото господство и царското свещенство на Църквата. Настоящото апостолско послание е ясно относно принципите на икономическото овластяване и автономията на пасторите. Никога не трябва да зависим от държавата и не трябва да се облягаме на ръката на плътта! Бог иска Неговите служители да бъдат овластени за работата на служението. Националната гордост на поддръжниците на Декларацията на Бармен изместила тяхната вярност към Божието Царство. Те се виждали първо като германци, после като християни.

Всичко това са нарушения на Евхаристията. Всички тези слабости позволили на кваса на Ирод да се засили и да се разпространи бързо. Това засегнало капацитета на Църквата като „сол и светлина“ и застрашило господството на всички вярващи. Холокостът можеше да бъде предотвратен, ако църквата се беше противопоставила твърдо на Хитлер. Той продължил с плана си, защото се сблъскал с минимална съпротива. Църквата била посредствена в изпълнението

на своя мандат и се провалила като пазители на Истината в нацията. Като царе и свещеници, ние имаме силата да променяме съдбите на нациите. Нашето тълкуване на писанието трябва да информира националната политика. Тъканта на една нация е изтъкана от силата на нейната система от вярвания. Представила се е възможността след въвеждането на петдесетната реформация в Германия, но крайният белег на кръщението в Святия Дух, който е „свободата“ никога не се проявил в Църквата на Германия. В старозаветната Петдесетница робите били освобождавани, но тук те все още били в робство под контрола на държавата.

Холокостът излезе от дяволски план, защото Църквата в нацията не успя да идентифицира и премахне кваса на Ирод.

Пречистване на кваса на Ирод

Всеки път, когато квасът на Ирод бъде идентифициран, трябва да се справим с него чрез бързо отделяне. Когато квасът на Ирод се надигна, Йосиф и Мария избягаха с Исус. Израел напусна Египет, когато бяха роби при фараона. Само 5% от израилтяните се върнаха от Вавилонски плен. В Германия нито един от пасторите не е напуснал тираничната, потисническа и фанатизирана система под управлението на Хитлер. Ключът към придобиването на свобода е бързото излизане от системата на контрол.

Второ, за да се прочисти кваса на Ирод, човек трябва да се изправи срещу него. Апостол Йоан щеше да се изправи срещу Диотреф, защото той пречеше на тяхното назначение, тъй като обичаше да има превъзходство сред братята (3 Йоан 9-14). Ииуй се изправи срещу Езавел (4 Царе 9:32-33). Неправилните структури на управление трябва да се променят. Това изисква разпознаване на благодат за ръководене върху един човек, когото Бог е изпратил в църквата. Такъв човек се нарича „поставен човек“, защото е поставен от Бог над събранието (Числа 27:16). Поставеният човек не трябва да бъде контролиран от някакъв щаб или старейшини (въпреки че от време на време той ще търси техния съвет), дяконите или събранието. Той трябва да бъде свободен да изрази ума на Бог в местния дом, бивайки законният пратеник, изпратен до този местен дом. Ииуй беше помазан от пратеник на Елисей (4 Царе 9:1-3). Той напълно разбираше как да служи под законната бащинска благодат. Неговото подчинение на тази бащинска благодат го подготви да се справи с

този, който отказва да се подчини – Езавел. Трябва също да се разбере, че системите за контрол оставят семена за следващото поколение. След смъртта на Охозия, дъщерята на Езавел узурпира престола и царува седем години. Готолия изби всички членове на царския дом на Юда, с изключение на Йоас (4 Царе 11:1-3). Тя обаче беше свалена от хората. Това е достатъчно доказателство, че теокрацията води до здрава демокрация.

И накрая, квасът на Ирод е заличен от „христоподобие“ . Исус разруши делата на дявола (1 Йоан 3:8; Евреи 2:14). Той също така ни остави пример да следваме Неговите стъпки (1 Петрово 2:21). Духът на Ирод или Езавел никога не се деактивира чрез пост, молитва или „връзване и развързване“. Системата се деактивира от христоподобие, което е проявление на истинското ученичество. Членовете на ранната Църква са наречени ученици (Деяния 6:1). Истинското ученичество се поучава подробно в писанията. Ученик е този, който се отрича от себе си, взема кръста си и следва Христос (Матей 16:24). По време на служението на Исус беше общоизвестно, че всеки, който носи кръста си, е осъден на смърт. Истинското ученичество е пълно подчинение в следване на Исус, категорично и последователно отхвърляне на собствените желания и воля и пълно подчинение на Божиата воля (Лука 14:27). Истинският ученик е подражател на Христос (1 Петрово 2:21). Има възпроизвеждане на начина на живот на Христос в Неговите ученици, които след това стават живи примери на Христос – „Послания, четени от хората“. Ученикът на Христос е слуга (Йоан 13:13-17, Матей 20:28). Света свързва служенето със срам и слабост. Христос обаче разкри, че служенето е преобладаващата тема в културата на Божието Царство. Той установи служенето като модел за Своите ученици. Истинското ученичество изисква сърце, което е трансформирано от лична и интимна връзка с Бог. Съответствието (покорство, подчинение) е външен израз на вътрешна промяна. Ученика се подчинява на заповедите на Исус Христос – това послушание е мотивирано от любов към Христос (Йоан 14:15). Когато един ученик се подчинява на Божиата воля, той проявява Божието царство на земята. Едно от действията на такова съответствие е правенето на други ученици (Матей 28:19-20). Ученика обича и пребъдва в Божието Слово (Йоан 8:31). Това включва четене, изучаване, размишляване, подчинение, поучаване и проповядване на Божието Слово. Плодотворността е белег на ученичеството, който прославя Татко (Йоан 15:8). Личното, интимно (постоянно) взаимоотношение с Христос ще доведе до продуктивност (Йоан 15:4-5). Учениците се познават по любовта си един към друг (Йоан 13:35). Ние трябва да обичаме като Него (1 Йоан

3:16). Последният белег на ученика е изключителната преданост — да обича Христос над всичко или всеки друг (Лука 14:26, 33).

Ползите от прочистването на кваса на Ирод

Откровение 2:26-28

²⁶ *А на този, който победи и който пази Моите дела докрай, ще дам власт над нациите;*

²⁷ *„и ще ги пасе с желязна тояга и те ще се строшат като грънчарски съдове“, както и Аз получих от Своя Баща.*

²⁸ *И ще му дам зорницата.*

Църквата в Тиатир е призвана да победи контролиращия дух на Езавел. Към това са приложени две ползи: „Власт над народите“ и получаването на „Зорницата“. На такава църква ще ѝ бъде дадено значително влияние да прави ученици от народите. Бог няма да даде тази сила на църква с „езавелска“ операционна система. В началото на пасажа Исус се представи като „ярката и утринна звезда“ (Откровение 22:16). Църквата, която победи този квас, ще получи обещанието за пребъдващото, славно, изявено присъствие на Христос. Това е описание на църква, свободна от кваса на Ирод.

Проявата на христоводност е сигурна защита срещу токсичността на всяка контролираща система.

Глава 12

Квасът на фарисеите

Марк 8:14-15

¹⁴ А учениците Му забравиха да вземат хляб и нямаха при себе си в кораба повече от един хляб.

¹⁵ И Той им заръча, като каза: Внимавайте! Пазете се от кваса на фарисеите и от кваса на Ирод.

Матей 16:11-12

¹¹ Как не разбирате, че не заради хляба ви казах да се пазите от кваса на фарисеите и садукееите?

¹² Тогавата те разбраха, че не им заръча да се пазят от хлебния квас, а от учението на фарисеите и садукееите.

Лука 12:1-5

¹ Между това, като се събра едно многохлядно множество, дотолкова, че едни други се тъпчеха, Той започна да говори на учениците Си: Преди всичко се пазете от фарисейския квас, който е лицемерие.

² Няма нищо скрито, което няма да се открие, и тайно, което няма да се узнае.

³ Затова, каквото сте говорили в тъмно, ще се чуе на светло; и каквото сте казали на ухо във вътрешните стаи, ще се разгласи от покрива.

⁴ А на вас, Моите приятели, казвам: Не се бойте от тези, които убиват тялото и след това не могат нищо повече да направят.

⁵ Но ще ви предупредя от кого да се боите: бойте се от Онзи, който, след като е убил, има власт да хвърля в пъкъла. Да! – казвам ви – от Него се бойте.

Следващият квас, който трябва да бъде прочистен, е кваса на фарисеите, който Исус определи като лицемерие (Лука 12:1).

Думата „лицемер“ произлиза от гръцката дума хупокритес (G5273) и според новозаветния гръцки лексикон означава:

1. някой, който отговаря, преводач
2. актьор, сценограф
3. измамник, самозванец, лицемер

Лицемерът е човек, който носи „маска“. Много хора погрешно вярват, че всички християни, които грешат, са *лицемери* и че църквата е пълна с *лицемери*. Трябва да разберем, че всички вярващи са на път към съвършенство в Христос. Когато християните се събират, това не е защото са съвършени. Те се събират, за да празнуват факта, че Христос ги е избавил от наказанието за греха и да получат благодат за преодоляване на силата и присъствието на греха. Църквата е пълна с грешници, които са изкупени. *Лицемерът* е някой, който се преструва на нещо, което *не* е. Те изповядват мнения, в които самите не вярват, за да скрият истинските си мотиви или цели. Квасът на фарисеите утвърждава упадъчно влияние.

Матей 23:15

15 Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото обикаляте море и суша, за да направите един прозелит {изповядващ юдейската религия, без да е юдеин по народност}, и когато стане такъв, го правите син на пъкъла два пъти повече от вас.

Тази операционна система уврежда новия вярващ до такава степен, че той или тя става по-лош от фарисея. Има влошаване, което се предава през поколенията. *Лицемерието* е крадец, който погубва (Йоан 10:10). Исус нарече фарисеите „усойници“. Отровата на усойницата е невротоксична. Тя парализира нервната система и задушават до смърт жертвата си. Индивидите под влиянието на този невротоксин губят контрол над всичките си умствени способности. По подобен начин тези, които са под влиянието на фарисеите, не могат да мислят духовно. Когато се достигне до тази точка, те са извън реформиране и всякакви опити за спасяването им са безнадеждни.

Характеристики на лицемерието

Осъждане на другите без лично прозрение и убеждение.

Откровение 2:1-6

1 Затова ти си без извинение, о, човече, който и да си ти, който съдиш, защото в каквото съдиш другия, себе си осъждаш, понеже ти, който съдиш, вършиш същото.

2 А знаем, че Божият съд е според истината върху тези, които вършат такива работи.

3 И ти, човече, който съдиш онези, които вършат такива работи, мислиш ли, че ще избегнеш Божия съд, като вършиш и ти същото?

4 Или презираш богатството на Неговата благодет, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благодет те води към покаяние?

5 Но с упорството си и непокаяното си сърце трупаши на себе си гняв за деня на гнева, когато ще се открие справедливият съд на Бога,

6 който ще отплати на всекиго според делата му:

Не осъждането, а добротата ни води към покаяние. Преди да коригирате или накажете някого за престъпленията му, трябва да сте сигурни, че вие сами не сте виновни за същото престъпление. Практикуваме ли това, което проповядваме? (Римляни 2:21-24). Трябва да съдим само себе си на трапезата – освен ако, разбира се, не искаме и ние да попаднем под същата мярка на съдене. *Лицемерът* се опитва да извади съчицата от окоето на брат си, докато в собственото му око има дъска (Матей 7:1-5). Давид осъди човека в историята на Натан, но самият той беше виновен за същия грях (2 Царе 12:5-7).

Църквата осъди хомосексуалността и сексуалната неморалност, но откри същите практики в много водачи на Църквата. Църквата осъди развода, но сега има едно от най-високите нива на разводи в сравнение с други религии и глобални образувания.

Говорене без „вършене“.

Матей 23:3

3 Затова всичко, което ви кажат да правите, правете и пазете, но не постъпвайте според делата им, понеже говорят, а не вършат.

Лицемерът е изпълнен с благочестиви изтъркани фрази. Те обичат да проповядват Божието Слово, но не са в състояние да практикуват това, което проповядват. Те не могат да моделират Словото в своя начин на живот. Написаното Слово не успява да се превърне в Живото Слово за тях. Нека разгледаме свещеника и левита от притчата за добрия самарянин. Те отказаха да проявят милост, въпреки че непрекъснато се молеха: „Господи, смили се“ (Лука 10:25-37). Всичко, което сме говорили в тайно, ще бъде открито (Лука 12:2-3). Следователно, каквото и да проповядвате, трябва да сте сигурни, че го практикувате, преди несъответствието да бъде разкрито. Исус се изправи срещу *лицемерите*, които поискаха Той да не изцелява никого в съботния ден. Те бяха загрижени за собствените си животни в събота, но не и за своите събрата, които отчаяно се нуждаеха от изцеление (Лука 13:14-15). *Лицемерите* ласкаят и очароват Божия

народ с красиви и красноречиви думи. Гласът на проповедника се превръща в красива песен, напомняща на този, който има приятен глас с умел инструментален съпровод. Въпреки това хората се влюбват в гласа, вместо да чуят и правят това, което той казва (Езекиил 33:30-33). Лицемерът се заблуждава и е подобен на човек, който гледа лицето си в огледалото на Словото и след това веднага забравя какъв човек е (Яков 1:22-25). Павел каза на Църквата в Солун, че той и другите апостоли не са дошли при тях с красноречиви и ласкателни думи, а по-скоро с кротост и искреност (1 Солунци 2:3-7).

Трябва да внимаваме с *корпоративното лицемерие*. Например, можем да проповядваме за грижата за бедните, но да игнорираме тежкото положение на бедните. Можем да проповядваме мощни послания относно „единството“, но да не присъстваме на корпоративни или градски събирания. Можем да обявим корпоративен пост, но да откажем да променим начина си на живот. Може да говорим много за любовта, но животът ни да е изпълнен с борби. Може да сме църква, която насърчава десятъка, но да не даваме десятък. Може да сме църква, която се моли Бог да се движи и когато Той се движи, както е в настоящата апостолска реформация, ние да го отхвърляме. Петър се връща в непоколебимата си вяроност към Христос, но се отрече от Него пред една слугиня (Матей 26:34-36).

Външно поклонение без вътрешно посвещение.

Матей 15:7-9

7 Лицемери! Добре е пророкувал Исаия за вас, като е казал:

8 „Този народ (се приближава при Мен с устата си и) Ме почита с устните си, но сърцето им се намира далеч от Мен.

9 Но напразно Ме почитат, като преподават за поучение човешки заповеди.“

Лицемерът се покланя на Бог и Го обявява в събранието, но той също се покланя и на други богове, като музиката и спорта. Музиката за поклонение може да се превърне в просто забавление с пеене на хваления с устните, но сърцето да е далеч от Бога.

Взаимоотношение без интимност.

Матей 6:5-6

5 И когато се молиш, не бъди като лицемерите; защото те обичат да се молят стоящи по синагогите и по ъглите на улиците, за да

ги виждат хората. Истина ви казвам: те са получили своята награда.

6 А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и като си затвориш вратата, се помоли на своя Баща, който е в тайно; и твоят Баща, който вижда в тайно, ще те възнагради.

Лицемерът не може да бъде интимен с Бог, защото не се радва на взаимоотношение с Него. Лицемерът е публичен изпълнител и неговият успех зависи от показността, която получава от рекламирането на своите умения или духовни дарби.

Избирателно приложение на писанията.

Лицемерите се ядосваха на учениците, че не си мият ръцете, но самите те пренебрегваха по-важната заповед да почитат родителите си (Матей 15:2-4). Те бяха готови да убият с камъни прелюбодейката, но не и да накажат непокорните си деца. Те възприемаха изцелението като работа, но не успяха да видят, че воденето на животно до водата е работа (Лука 13:15-16).

Външен вид без съдържание.

Матей 23:5-7

5 но вършат всичките си дела, за да ги виждат хората. Защото разширяват филиактериите {кожени кутийки с думи от закона, превързани на челата и ръцете} си и правят големи полите на дрехите си,

6 и обичат първите места при угощенията и първите столове в синагогите,

7 и поздравите по пазарите, и да се наричат от хората: „Равви, Равви“ {евр.: Учителю}.

Фарисеите бяха по-загрижени за външния вид, отколкото за съдържанието. Лицемерът изглежда има правилния размер, но не и съответстващото тегло. Те са като облаци без вода (Юда 1:12). Външният им вид изглежда красив и свят, но вътрешно те са тотални измамници – пълни с преструвки и беззаконие (Матей 23:27-28). Те са лъжепророци, които идват при вас в овчи дрехи, но всъщност са вълци грабители (Матей 7:15-16).

Лицемерите са показни в своята доброжелателност, но егоистични в действителност. Фарисеите представяха фасада на необикновена благотворителност, като тръбяха, когато даваха на бедните. Те даваха

милостиня със скрити цели (Матей 6:2-4). Те никога не са давали, за да облекчат бедността, а по-скоро за да спечелят лична слава. Те търсеха възможности на обществени платформи като синагогата и улиците, за да покажат своята благотворителност. И все пак те отказаха почитта, дължима на собствените си родители, когато пренебрегнаха финансовата отговорност към тях, като твърдяха, че богатството им е посветено на съкровищницата на храма (Матей 15:4-7). Вместо да следват Бога, фарисеите следват традицията на старейшините, които диктуват богатството им, след като са се погрижили за себе си и децата си, да бъде посветено на съкровищницата на храма. Такава „отдаденост“ направи всичките им дарби като „специални“ и те се почувстваха освободени от грижата за нуждите на родителите си, колкото и спешни да са били тези нужди. Това може да е изглеждало много „свято“, но в крайна сметка именно фарисеите са били истинските облагодетелствани от даровете за храма.

Петър действа като лицемер с претенциозната си асоциация. В едно събрание Петър накара езичниците да се почувстват като част от Тялото, а след това отрече включването им чрез поведението си.

Галатяни 2:11-14

11 Но когато Кифа дойде в Антиохия, аз му се противопоставих в очи, защото беше виновен.

12 Понеже, преди да дойдат някои от Яков, той ядеше заедно с езичниците, а когато те дойдоха, той се оттегли и странеше от тях, защото се боеше от обрязаните.

13 И заедно с него лицемереха и другите юдеи, така че и Варнава се увлече от лицемерието им.

14 Но като видях, че не постъпват правилно според истината на благовестието, казах на Кифа пред всички: Ако ти, който си юдеин, живееш като езичниците, а не като юдеите, защо принуждаваш езичниците да живеят като юдеите?

Петър беше първият, който проповядва на езичниците. Той получи видение от Бог за приемането на езичниците. Петър посети дома на Корнилий и стана свидетел как Корнилий и неговият дом получават кръщението със Святия Дух (Деяния 10:46-48). Той остана в къщата на Корнилий и е сигурно, че той също е ял с тях. Сега ще си спомните, че Яков каза, че езичниците не трябва да се подчиняват на еврейските закони, за да се считат за християни (Деяния 15:19-20). Въпреки това, на традициите на хората беше позволено да надминат божествената заповед на покрива. Когато някои мъже дойдоха от Яков, дух на страх обхвана Петър и той се отдели от трапезата на езичниците.

Останалите евреи, включително Варнава, който отиде в Антиохия и остана с езичниците и ги поучаваше и ядеше с тях, действаша като лицемери с него. Те също бяха уловени от този квас. Квасът е заразен. Юдаизмът изискваше разделяне на евреите и езичниците. Поведението на Петър беше фина принуда за езичниците да приемат принципите на юдаизма. Той изглеждаше, че е отдаден на свободата на езичниците, но под натиск реалността на неговата непоколебима отдаденост към юдаизма беше предадена. Павел идентифицира този квас и заявява, че това никога не е било част от Евангелието (Галатяни 2:14). Нямаше лична среща. Квасът трябваше да бъде публично премахнат. Петър се покая и по-късно похвали Павел.

Ахан претенциозно участва в битката при Гай с нечисти неща в негово притежание. Той открадна и скри предметите, които Бог обяви за нечисти след битката им при Ерихон. Ахан знаеше, че води загубена битка, защото неговото идолопоклонство дисквалифицира целия народ в борбата им срещу Гай (Исус Навин 7:19-26). Юда беше най-големият *лицемер*. Той се свързваше с Исус и се преструваше на апостол. Реалността обаче беше доказана на Господната трапеза.

Като прокле смокинята, Исус демонстрира Своето неодобрение към онези, които изглеждат истински, но нямат съдържание (Матей 21:19). Тази смокиня имаше листа, но без плод. Листата на дървото са за изцеление на народите – символизируют дарбите на Духа. Има много вярващи, които действат в тези дарби, но нямат съдържание. Вярващите ще бъдат познати по плодовете си (Матей 13:23) и избраните ще дават много плод (Йоан 15:16-17). Вярващите без съдържание никога нямат реален авторитет. Подобно на фарисеите, те седят на седалището на Мойсей, но не упражняват същата власт като Мойсей (Матей 23:2). Те са като облаци без вода.

Юда 1:12

¹² Тези са петна на вашите трапези на любовта, като без страх се гощават с вас и угояват себе си; безводни облаци, отнесени от ветровете; есенни дървета, безплодни, два пъти умрели, изкоренени;

За да определите същността на нещо, трябва да го претеглите. Трябва да сте достатъчно близо, за да го докоснете и да чуете звука, който се издава, когато го ударите. Така например можете да определите дали стълбът е украшение или истински стълб. Исус беше истинското нещо. Учениците Го докосваха и Го удряха с тежки въпроси.

1 Йоан 1:1

¹ *Пишем ви за това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което гледахме и ръцете ни попипаха за Словото на живота,*

Настоящата система на Църквата насърчава изолацията – място за размножаване на лицемерие. Пасторите имат телохранители около тях и вярващите не могат да се доближат до тях или техните представители. Освен това хората не са достъпни заради различните им ежедневни дейности като бизнес срещи, извънреден труд, домакинска работа, пазаруване, грижи за деца, фитнес програми и развлекателни дейности, семейни функции, празници и т.н. По този начин не можете да ги „докоснете“ или чуйте техния „звук“, за да определите тяхната същност. Господната трапеза е инструмент, използван за „сканиране“ и „претегляне“ на вярващите. Трябва да определим истинската си същност, като оценим нашите „тайни действия на праведност“. Трапезата е скенерът и скалата, за да определите колко „истински“ сте. Молите ли се в събранието и у дома? Какво е качеството на говорене в събранието и у дома? Какво е вашето отношение в църквата и у дома? Давате ли показно в събранието, но вие самият сте с дългове? Нежни ли сте в църквата, но сте агресивни в къщи? Проповедник на „святост“ с неморален живот ли сте? За да разпознаете ефективно вашата същност, трябва да се приближите. Същността е нещо повече от просто тегло. Спомням си един приятел, който си купи едно радио от уличен продавач, само за да открие, че е тухла, когато се прибра. Трябва да отворите опаковката, за да го претеглите. Успехът на нещо никога не се определя от външния му вид. Бог никога не гледа на външния вид, но гледа на сърцето (1 Царе 16:7). Пасторите трябва да изследват „сърцето“ на своите църкви. Вярващите трябва да съдят себе си, като изследват собствените си сърца. Много вярващи не успяват да съдят себе си, защото не вярват в свещеничеството на всички вярващи. Не се нуждаете от служещ свещеник или бокал, за да участвате в Евхаристията.

Яков се яви пред баща си със собствения си глас, но с кожата на Исав. Той измами баща си, за да получи наследството му (Битие 27:15-23). Нееман искаше Елисей да потвърди лицемерието му (4 Царе 5:17-19). Лицемерът знае, че е виновен, но мотивите му го тласкат неумолимо в желанието му за признанията на хората. Трябва да „сканирате“ себе си на Господната трапеза, за да определите дали страдате от „фантомна бременност“ или Христос наистина живее във вас. Открих, че има много имитации на Брус Лий, като Брус Ли, Брус Ле и Брус Лиу. Ако не успеете да различите истинското, няма да

разпознаете фалшификата. Ако не сте запознати с оригинала, ще продължите да се наслаждавате на фалшификата.

Ноевият ковчег беше измазан отвътре и отвън (Битие 6:14). Градът в Откровение е Църквата, която е прозрачна и проявява светлина и истина (Откровение 21:21). Чували ли сте за ченгето, което е било толкова дълбоко под прикритие, че е идеално да бъде престъпник? По същия начин фарисеят е толкова „дълбок“, че претенциите му стават реални за него. Фарисеят е фалшив водач, който не може да служи, или фалшив вярващ, който не може да се подчинява. Той може да има вид на Бог, но той е *човекът на греха*. В посланието на Павел до Солунците той описва фалшивото измерение като *човека на греха* и като човек, който се противопоставя и се издига над всичко, което се нарича Бог или което се почита. Той седи като Бог в Божия храм, показвайки себе си, че е Бог (*2 Солунци 2:3-4*). *Човекът на греха* е фалшивият корпоративен син. Фарисеите са неразделна част от този фалшив син. Те издигат своите традиции над Бога и представят фасада на благочестие в Църквата, Божия храм. Това фалшиво измерение винаги се разкрива, когато Словото се проявява и Христос се издига посред събранието.

Човекът на греха

2 Солунци 2:1-7

¹ А въз основа {или: колкото за} на пришествието на нашия Господ Исус Христос и нашето събиране при Него, молим ви, братя,

² да не се разколебавате лесно от здравия разум, нито да се смущавате – било от дух, било от слово, било от писмо, уж от нас изпратено – като че ли вече е настанал Денят на Господа.

³ Никой да не ви подмами по никакъв начин; защото това няма да дойде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта,

⁴ който се противи и се превъздига над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение, така че той като Бог да седне в Божия храм, като представя себе си за Бог.

⁵ Не помнете ли, че ви казах това, когато бях още при вас?

⁶ И сега знаете онова, което го възпира, за да се открие той в своето си време.

⁷ Защото тайната на беззаконието вече действа, но не се открива само докато не се отдръпне Онзи, който сега я възпира;

Характеристики на човека на греха

Фалшивото измерение е *човекът на греха* и винаги се свързва с греха.

Йоан 16:8-9

⁸ *А когато Той дойде, ще изобличи света за грех, за правда и за съд:*

⁹ *за грех, защото не вярват в Мен;*

¹⁰ *за правда, защото отивам при Татко и няма вече да Ме виждате;*

¹¹ *и за съд, защото князът на този свят е осъден.*

Тук грехът е отхвърлянето на Христос. Така *човекът на греха* е против Христос или е „антихрист“. Антихристите са всички онези, които отричат Исус като Христос и които отричат Бащата и Сина (1 Йоан 2:18, 22-23). Всеки дух, който отказва да изповяда, че Исус Христос е дошъл в плът, е измамник и носи духа на антихрист. В света вече има много антихристи (1 Йоан 4:2-3; 2 Йоан 1:7). *Човекът на греха* се нарича още „беззаконник“ и се свързва с беззаконие, нечестие и противопоставяне на Божието Слово. Той е „синът на погибелта“ (2 Солунци 2:3). Това измерение винаги е свързвано с разруха, загуба или разхищение. Това всъщност е духът на „Юда“. *Човекът на греха* се противопоставя на Бога – той е противоположен или противен на Бога (2 Солунци 2:4). Това е религиозният дух, който поучава като доктрина човешките традиции и твърдо се противопоставя на тези, които са изпратени от Бог. *Човекът на греха* се издига над Бога. Той има дух на амбиция. Авесалом, Адония и Езавел са примери за амбициозни личности в Писанията. Вавилонската кула беше проект, създаден от чиста амбиция и беззаконие за издигане над Бога (Битие 11:2-4; Исаия 14:13-18). *Човекът на греха* претендира за равенство с Бога. Той представя себе си като Бог (2 Солунци 2:4). Това е операционната система на „Корей“. *Човекът на греха* не може да бъде видян поради въздържанието от Бога. Бог е скрил това фалшиво измерение от нечестивите като форма на присъда за тяхното беззаконие. Бог им позволява да изберат това фалшиво измерение, защото чувстват, че това е истината (2 Солунци 2:6). Исус посочи как този квас заслепява фарисеите (Йоан 9:39-41). *Човекът на греха* е зареден с енергия от сатана и се проявява със сила, знамения и лъжливи чудеса (2 Солунци 2:9). Те мамят хората с голямата си сила като Симон и Елима, магьосниците. (Деяния 8:9-10; 13:8-11). *Човекът на греха* действа в несправедна измама, защото не обича истината. Те са в силна заблуда да вярват в лъжа (2 Солунци 2:10-11). *Човекът на греха* е осъден (2 Солунци 2:2-12). „Пришествието на Господ“ се отнася до Неговото телесно завръщане (2 Солунци 2:1). Това фалшиво измерение, което

също са „плевелите“, засадени от сатана, изглеждат като „жито“ и ще бъдат унищожени при окончателното пришествие на Господ (2 Солунци 2:8). Самият Бог е поглъщащият огън, който ще изгори всичката плява.

Разкриването на Човека на греха

Храмът

Човекът на греха седи в Божия храм (2 Солунци 2:4). Думата „храм“ произлиза от гръцката дума *наос* (G3485) и според Обяснителния речник на библейските думи на Вайн, тя е била използвана:

1. сред езичниците, за обозначаване на светилището, съдържащо идола, (Деяния 17:24; 19:24) (в късните, миниатюри);
2. при евреите, светилището в „Храма“, в което само свещениците могат да влизат законно, напр. (Лука 1:9, 21-22); Христос, тъй като е от племето на Юда и по този начин не е бил свещеник, докато е бил на земята (Евреи 7:13-14; 8:4), не е влязъл в *наоса*; за 2 Солунци 2:4.
3. от Христос метафорично, за Неговото собствено физическо тяло, (Йоан 2:19, 21);
4. в апостолското учение, метафорично,
 - а. за църквата, мистичното тяло на Христос, (Ефесяни 2:21);
 - б. за местна църква, (1 Коринтяни 3:16-17; 2 Коринтяни 6:16);
 - в. за настоящото тяло на отделния вярващ, (1 Коринтяни 6:19);
 - г. за „Храма“, видян във видения в Апокалипсиса, (Откровение 3:12; 7:15; 11:19; 14:15, 17; 15:5-6, 8; 16:1, 17);
 - д. за Господ Бог Всемогъщият и Агнето, като „Храм“ на новия и небесен Ерусалим, Откровение 21:22.

В следващите писания „наос“ се използва като препратка към Тялото на Христос, а не като физически храм.

1 Коринтяни 3:16

16 Не знаете ли, че сте храм на Бога и че Божият Дух живее във вас?

1 Коринтяни 6:19

19 Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, който е във вас, когото имате от Бога, и вие не принадлежите на себе си?

Друга гръцка дума за „храм“, използвана в писанията, е *хиерон* (G2411) и според Обяснителния речник на библейските думи на Вайн означава „свещено място, храм“ като на Артемида (Диана), (Деяния 19:27); като в Ерусалим (Марк 11:11), което означава цялата сграда с нейните околности или част от нея, за разлика от наоса, „вътрешното светилище“; освен в Евангелията и в Деянията, се споменава само в 1

Коринтяни 9:13. Христос поучаваше в един от дворовете, до които всички хора имаха достъп. *Хиерон* никога не се използва в преносен смисъл. Храмът, споменат в Евангелията и Деянията, създаден от Ирод през 20 г. пр. н. е. и разрушен от римляните през 70 г. сл. Хр.

Да бъде отстранен от пътя (2 Солунци 2:7, пр. от англ.)

Думата „отстранен“ произлиза от гръцката дума *гиномай* (G1096) и според Обяснителния речник на библейските думи на Вайн означава:

1. да стане, т. е. да дойде в съществуване, да започне да бъде, да получи битие
2. да стане, тоест да се случи, да се сбъдне; използвана е за събития
3. да се надигне, да се появи в историята, да излезе на сцената; използвана е за хора, които се появяват на публично място
4. да се направи, да бъде завършено; използвана е за чудеса, да се извърши, да се завърши
5. да стане, да се направи

Следователно „отстранен“ означава да се *появи*.

Думата „от“ произлиза от гръцката дума *ек* или *екс* (G1537) и означава из, от, чрез, далеч от.

Думата „пътя“ произлиза от гръцката дума *месос* (G3319), която означава:

1. среден
2. средата
3. посред, между

Да бъде отстранен = Той ще се появи

От пътя = от посред.

Така, Той ще се появи от посред.

Възпирането на човека на греха се премахва, когато Той дойде или се появи от посред. Това не е човекът на греха, който се появява от посред, а по-скоро Христос се явява в Тялото Си! Където двама или трима са събрани заедно в Неговото Име, Христос се проявява посред тях (Матей 18:20). „В Неговото име“ означава, че Божието Слово се излага правилно. Когато Словото се излага правилно, Неговото идване от посред разкрива фалшивото измерение. Той възпира, докато не се появи отсред. Следователно Христос е „възпиращият“. Той възпира, докато не се появи от посред. Беззаконното измерение тогава се разкрива от присъствието на Неговото Слово (2 Солунци 2:8), но се унищожава едва при Неговото буквално идване, което е контекстът на целия пасаж. В този пасаж има две „идвания“: Неговото идване от посред нас, което е Неговото изявено присъствие

и Неговото идване в корпоративната Църква, което е Неговото физическо завръщане.

2 Солунци 2:8-17

⁸ и тогава ще се открие беззаконният, когото Господ Исус ще премахне с дъха на устата Си и ще унищожи с явлението на пришествието Си,

⁹ този, чието идване е според действието на сатана, съпроводено с всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса

¹⁰ и с всичката измама на неправдата, за онези, които погиват, защото не приеха любовта на истината, за да се спасят.

¹¹ И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват на лъжата,

¹² та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение в неправдата.

¹³ А ние сме длъжни винаги да благодарим на Бога за вас, възлюбени от Господа братя, затова че Бог отначало ви е избрал за спасение чрез освещение на Духа и вяра в истината,

¹⁴ за което спасение ви призовава чрез нашето благовестие, за да получите славата на нашия Господ Исус Христос.

¹⁵ И така, братя, стойте твърдо и дръжте преданията, които сте научили – било чрез слово, или чрез наше писмо.

¹⁶ А Сам нашият Господ Исус Христос и нашият Бог и Баща, който ни възлюби и по благодат ни даде вечна утеха и добра надежда,

¹⁷ да утеша сърцата ви и да ги утвърди във всяко добро дело и слово.

Човекът на греха, наричан още сина на погибелта или беззаконникът, е корпоративен човек – фалшивата църква. Истинската църква е корпоративният човек, за който Павел говори на ефесяните (Ефесяни 4:12-13). Истинското и фалшивото измерения са съвместно съществуващи реалности. Житото и плевелите винаги растат заедно. Фалшивото измерение е корпоративната общност от лъжепророци, лъжеапостоли, лъжеучители, лъжебратя и т.н. Това фалшиво измерение се смесва с истинското измерение. Тази фалшива общност обаче винаги е разобличена, когато Господ се издига, появява или проявява сред нас. Това проявление на Неговото присъствие се случва, когато хлябът се разчупи – когато Божието Слово се излага правилно. Следователно истинското измерение се разкрива. Същият принцип се наблюдава и по пътя за Емаус. Очите на двамата пътници бяха въздържани, тъй като те не познаха Христос, но това въздържане (духовна слепота) беше премахнато, когато хлябът беше разчупен. В този момент изгря откровение и *те Го познаха* (Лука 24:16-31). Юда, сина на погибелта, който е картина на фалшивото измерение и фалшивата общност се разкрива на този,

който е най-близо до Исус, след като хлябът е разчупен (Йоан 13:21-32). След разчупването и изяждането на хляба на Юда се случиха три неща: сатана влезе в него, той веднага излезе и излезе в нощта. Точното тълкуване на този пасаж би разкрило три характеристики за онези, които са от фалшивото измерение: Те са агенти на сатана, не са в състояние да седят и да общуват с истинското измерение и винаги действат в тъмнина. Синовеите на погибелта ще си отидат от нас, защото не са част от нас (1 Йоан 2:19). Сега, когато Юда се обеси (Матей 27:5), коремът му се спуска и всичките му вътрешности изтекоха (Деяния 1:18-20). Това метафорично означава, че той не е могъл да усвои хляба от храносмилателната си система – хляба, който яде на Господната трапеза. Това е потвърждение, че фалшивото измерение никога няма да бъде част от истинското измерение.

Ако искаме да управляваме, трябва да разпознаем фалшивото измерение и да управляваме над него, както управляваха Авраам и Исаак. Исаак се радваше на стократна реколта във филистимска територия. Данаил и трите еврейски момчета управляваха във Вавилон. Йосиф управляваше в Египет. Ние седим с Него в небесни мяста – ние ще и трябва да управляваме! Библейският модел демонстрира управление, а не бягство. Ной премина през потопа без възможност да избяга. Яков понесе болката в къщата на вуйчо си Лаван. Йосиф премина през ямата и затвора, без да избяга. Седрах, Мисах и Авденаго преминаха през огъня. Данаил мина през рова с лъвовете. Всички нечестиви бяха убити, но Данаил оцеля. Йов премина през много изпитания, без да избяга. Израел претърпя десетте язви, без да бъде грабнат. Павел премина през много изпитания, без да бъде грабнат. Исус не избяга от кръста, въпреки че беше в Неговата власт да го направи. Ние също трябва да влезем в Божието Царство през страданията от много изпитания и скърби (Деяния 14:22).

Пречистване на кваса на фарисеите

Човек трябва да разпознае и да се отдели от този квас. Бягайте, както Давид бягаше от Саул (1 Царе 20:37-42). Бягайте от стария пророк (3 Царе 13:11-18). Бягайте в планините, когато видите „мерзостта на запустението“ (Марк 13:14-19). Планините символизират Божието Царство, чистото и истинско измерение. Кризата в Ефес настъпи, защото църквата се беше отдалечила от първата си любов и беше застрашена от затваряне. Въпреки че имаха точен външен вид, основният недостатък се криеше в същността на църквата

(Откровение 2:1-7). Лекът за лицемерието е да се върнем към любовта към Христос.

Ние трябва да бъдем принуждавани от нашата любов към Христос, а не от наградите от хората.

Глава 13

Квасът на садукееите

Матей 16:6-12

6 И Исус им каза: Внимавайте и се пазете от кваса на фарисеите и садукееите!

7 А те разискваха помежду си, като говореха: Това е, защото не сме взели хляб.

8 Исус, като разбра това, каза: МалOVERци, защо разисквате помежду си, че нямате хляб?

9 Още ли не разбирате и не си ли спомняте петте хляба на петте хиляди души и колко коша събрахте;

10 нито седемте хляба на четирите хиляди души и колко кошници събрахте?

11 Как не разбирате, че не заради хляба ви казах да се пазите от кваса на фарисеите и садукееите?

12 Тогавата те разбраха, че не им заръча да се пазят от хлебния квас, а от учението на фарисеите и садукееите.

Деяния 23:6-8

6 А когато Павел разбра, че една част са садукееи, а другите – фарисеи, извика в Синедриона: Братя, аз съм фарисей, син на фарисеи; съдят ме поради надеждата и възкресението на мъртвите!

7 И когато каза това, възникна разпра между фарисеите и садукееите и събранието се раздели.

8 Защото садукееите казват, че няма възкресение, нито ангел, нито дух, а фарисеите признават и двете.

В тези пасажии Исус разкрива друг квас, който трябва да бъде прочистен – квасът на садукееите. Този квас може да се определи като модернизъм.

Модернизъм

С прости думи модернизмът може да бъде описан като „преувеличена любов към всичко, което е модерно“. Трябва задълбочено да проучим и разберем характеристиките на

модернизма, за да се отделим ефективно от този квас на Господната трапеза.

Христос е централната фигура на християнството, но човекът е в центъра на *модернизма*. Интелектът и способностите на човека са издигнати, за да го превърнат в бог на модернистите. Модернистът се променя неограничено пропорционално на усещаните потребности на човека. В Тъмните векове преобладават робството, невежеството, суеверието, расизмът, културният абсолютизъм и авторитарното управление. Модернистите се разбунтуват срещу тази култура. Викторианците представят ясно разграничение между правилно и грешно и между дивашко и цивилизовано. Модернисткото движение освобождава хората от тези злини и по този начин допринася значително за реформирането на църквата. Човекът обаче получава заслугата за тези промени и модернистът представя човека, а не Бог, като спасител и еманципатор. Всички модернисти са хуманисти.

Някои от характеристиките на модернизма са:

Хуманизъм

Според тази философия човекът се счита за най-висшето същество. Човешките ценности и заповеди се преподават като по-висши от тези на Бога. Хуманизмът е система, която издига човека над Бога, където човекът е мярката за всички неща. Хуманистът набляга на човешката природа на Исус, Неговите социални учения и т.н. *Хуманистичните* принципи като универсално човешко достойнство, индивидуална свобода и първенството на човешкото щастие се считат за съществени и съвместими с учението на Исус.

От библейска гледна точка *хуманистът* страда от „закоравено сърце“. Той е „естествен“ и следователно не може да приема „духовни“ неща (1 Коринтяни 2:14). Свръхестественото не може да му повлияе, нито знаменията и чудесата могат да го раздвижат. Фараонът беше пример за *хуманист*. Той отрече чудотворното, отхвърли Бог и отказа да се подчини на Неговите инструкции. Той закорави сърцето си (Изход 5:2, Изход 8:15). В днешно време нашите църкви са пълни с хуманисти, които отричат силата на Бог и както беше с децата на Израел, колкото повече изпитват свръхестествените действия на Бог, толкова повече сърцата им се отвърщат от Него (Псалм 95:8-11) . Днес сме изправени пред същата дилема. Същата Божия сила, която разтапя сърцето на вярващия, втвърдява сърцето на *хуманиста*. В резултат на това бунтовното му сърце му пречи да

влезе в почивката на Бог. Винаги остава покана за всички да си починат в Христос, но закоравеното сърце не може да „почива“, защото не е „кротко и смирено по сърце“ (Матей 11:28-29). *Хуманистът* никога не може да бъде впрегнат с Христос, защото той е прикован към себе си, където може да чува само собствения си глас. Писанието ни увещава да не се бунтуваме и да не закоравяваме сърцата си, ако чуем гласа Му (Евреи 3:14). *Хуманистът* страда от сърдечно заболяване – сърцето му не е „обрявано“. Той има „каменно“ сърце и не може да бъде идентифициран като „Неговите хора“. Словото не може да проникне в каменно сърце и в резултат на това не може да се вкорени в него (Езекиил 11:19-20). Както в притчата за сеяча, семето, което пада върху каменната земя, не може да се вкорени, защото почвата няма дълбочина (Матей 13:5-6). Офни и Финеес показаха бунтовните си и закоравени сърца, когато продължиха в битка без протокола, необходим за Ковчега на завета и в следствие изживяха Ихавод – заминаването на Божията слава (1 Царе 4:21). Бог не дава славата Си на „закоравено сърце“.

Хуманистът отказва да се подчинява на водачество. *Хуманистът* в църквата отхвърля принципите на „поставения човек“ (Числа 27:16). Ако дава сметка на някого, той неизменно я дава на грешния човек. Той би предпочел пастора да бъде отговорен пред църковния съвет или неговия главен офис, отколкото църквата да бъде отговорна пред пастора. Той няма да признае, че пасторът е назначен от Бог да дава духовен надзор на хората. *Хуманистът* няма да бъде отговорен пред никого, нито ще си позволи да получи някаква корекция. Тази философия отрича значението на бащите. Каин не беше в състояние да даде отчет за местонахождението на брат си (Битие 4:9). Има много хора, които са отишли по пътя на Каин и загиват в бунта на Корей (Юда 1:11) поради невъзможност и нежелание да се подчинят на определеното от Бога ръководство. Точно както Корей беше погълнат от земята, ние имаме поколение млади хора, погълнати от хуманизма (Числа 26:10). Те са насочили умовете си към земните неща. Цяло поколение в пустинята беше погълнато от земята, защото не можаха да влязат в обещаната земя (Числа 16:31-33).

Хуманистът избира да постави вярата си в естествените неща, вместо в духовните неща. Църквата е пълна с „естествени“ християни. Когато са болни, те предпочитат да сложат вярата си в медицината, вместо в Словото, което изцелява. Това е следствие от всички наши естествени структури, които са леснодостъпни и достъпни за задоволяване на нашите нужди. Когато се разболеем, имаме медицинска помощ. Когато сме жадни, просто развиваме кранчето. Когато трябва да купим нещо, просто плъзгаме карта. Толкова сме

свикнали да използваме естествените си структури, че вече не вярваме на свръхестественото. Вярата на много пастори се крие в огромните им аудитории, в техните „съвременни“ технологии или в десетъците и даренията на хората. Вярата на тези пастори се основава на материализма – отдадеността на материалните, а не на духовните обекти и съображения (Уебстър). Фарисеят поне признава свръхестественото, но садукееят напълно отхвърля свръхестественото измерение. Те са присмивачи на възкресението (Деяния 23:8, Деяния 17:18, 32).

Хуманистът няма никакво помазание и в резултат той оперира с николаитанизъм – стремеж към сладострастно удоволствие. Николаитите бяха секта, управлявана от плътта, която побеждава (нико) над хората (лайти – миряните) и съблазнява християните в идолопоклонство и блудство. Когато тази операционна система навлезе в живота ви чрез институционализъм, тя замества Христовото водачество с човешко водачество. Николаитите вярвали, че угаждането на плътта е приемливо, защото се отнася само до тялото и не засяга духа на човека. Исус изрази омразата си към тази система (Откровение 2:6). Бог ни призова да имаме власт над творението, но никога над друго човешко същество. *Хуманистът* процъфтява от независимостта. Той вярва в себе си и мотото му е „Не се нуждая от никой друг“.

Лука 18:9

⁹ Също и на онези, които разчитаха на себе си, че са праведни, и презираха другите, каза и тази притча:

¹⁰ Двама души: единият фарисей, а другият бирник, се изкачиха в храма да се помолят.

¹¹ Фарисеят, като се изправи, се молеше в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора – грабители, неправедни, прелюбодейци, също и като този бирник.

¹² Постя два пъти в седмицата, давам десетък от всичко, което придобия.

¹³ А бирникът, като стоеше надалеч, не искаше дори очите си да повдигне към небето, а се биеше в гърди и казваше: Боже, бъди милостив към мен, грешника.

¹⁴ Казвам ви, че този слезе у дома си оправдан, а не онзи; защото всеки, който възвишава себе си, ще бъде смирен, а който смирява себе си, ще бъде възвисен.

Хуманистът вярва, че е по-велик от всеки друг. Много църкви вярват, че са по-велики от другите.

Софония 2:15

15 Този е веселящият се град, който живееше безгрижно, който казваше в сърцето си: Аз съм, и освен мен няма друг! Как се обърна в пустош, в обиталище на зверове! Всеки, който минава край него, ще подсвирне, ще помахва с ръката си.

Саул вярваше в себе си, когато принасяше жертви от името на Самуил (1 Царе 13:9). Дъщерите на Лот се довериха на себе си, за да запазят потомството си (Битие 19:32). Хуманистът е горд и обича да се издига. Той винаги действа с напомяно самочувствие и непреодолима лична амбиция. Навуходносор страдаше от заблуди за величие.

Данаил 4:30

30 царят проговори и каза: Не е ли велик този Вавилон, който аз съградих за седалище на царството с мощната си сила и за славата на великолепието си!

Вавилонската кула е добър пример за хуманистична философия (Битие 11:1-9). Бог се съпротивлява на гордите и следователно се съпротивлява на хуманистите.

Хуманистът също се покланя на „триединен“ бог: плътта, света и сатана. Неговият постоянен стремеж към плътско удоволствие прави плътта негов бог, стремежът му към материализъм прави света негов бог, а стремежът му към тези две прави сатана негов бог. Сатана е богът на този свят.

2 Коринтяни 4:4

4 за невярващите, чиито умове е заслепил богът на този свят, за да не би да ги озари светлината на благовестието на славата на Христос, който е образ на Бога.

Хуманизмът изкривява образа на Бог. Това е квас, който може да бъде пречистен само със светлината на Евангелието на славата на Христос, който е образ на Бог.

Оптимизъм

Модернизмът е сангвинист поради своята непропорционална вяра в човешкия опит и интелигентност. Те не вярват в съществуването на сатана и зли духове. Нито пък вярват в последния съд. Те вярват, че човекът трябва да се радва на възможно най-голямото щастие

(хедонизъм – вярата, че единствената цел на живота е стремежът към удоволствие).

Отричане

Модернистът вярва в божествената иманентност – присъствието на Бог в нас – но отхвърля трансценденталната природа на Бог. Следователно той е атеист. Той отрича божествеността на Исус, възкресението, божествения съд и чудесата. Това е философия, която набляга на разума и научните изследвания. Тя отхвърля свръхестественото и практикува прекратяване – отхвърлянето на настоящото проявление на дарбите на Духа.

Модернистът или хуманистът е антихрист, защото отрича божествеността на Исус Христос – че Той е Бог (2 Йоан 1:7; 1 Йоан 4:3). Докато светът очаква разкриването на „антихриста“ и посочва определени хора, които ги подозират, че са „антихрист“, Словото заявява, че вече има много антихристи в света. Антихрист е това, което е „против“ Христос. „Христос“ означава *Помазаният и Неговото помазание*. Естественият човек е хуманист и отхвърля помазанието, възхвалявайки единствено Исус в плът.

Еволюция

Модернистите са привърженици на еволюцията – философия, която подкопава креационизма (Бог е създал всичко). Той използва науката, за да докаже, че алтернативна сила е създала цялата вселена. Накратко, еволюцията учи, че в началото не е имало разум или цел, а само съществуването на частици и безличните закони на физиката. За еволюционистите нещата са създадени случайно чрез тези частици и безличните закони на физиката. Без тях не е направено нищо от това, което е направено. Тези частици в крайна сметка се свързват, за да образуват сложни форми на живот чрез процес, наречен еволюция. Тази теория предполага, че примитивните хора, които нямат лука на науката да ги информират за случилото се, са измислили създател, когото наричат Бог. Модернизмът подкопава съществуването на Бог и предлага алтернативно обяснение за създаването и съществуването на целия космос. Тази теория за еволюцията също отрича предназначението на човека на земята. Според Дарвин човекът заема последния етап от човешката еволюция, което предполага, че човекът е създаден без реална цел на планетата. Това е великата екзистенциалистка философия, която мнозина се опитват да обяснят. Ако това е вярно, тогава все повече и

повече хора, които не намират цел в съществуването си, биха намерили извършването на самоубийство за приложимо.

Релативизъм

Релативизмът е изоставяне на абсолютната истина. Той отрича съществуването на правилно и грешно. Той потвърждава, че всички възгледи са еднакво валидни. Еволюцията се преподава като факт в нашите образователни системи. Подкупите и измамите се третират снизходително в съдебната система. Релативизмът поставя опита над разкритата Божия воля. Той не приема абсолютен стандарт и в резултат на това всеки винаги е прав и никой никога не греши.

Нео-православието

Доктрината за вдъхновението потвърждава, че оригиналните писания са без грешка — Библията е разкритата Божия воля чрез Божието вдъхновение. Това са думите на Бог в думите на хората.

2 Тимотей 3:16-17

16 Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправка, за наставление в правдата;

17 за да бъде Божият човек усъвършенстван, свършено подготвен за всяко добро дело.

2 Петрово 1:20-21

20 И това да знаете преди всичко, че никое пророчество в Писанието не става от собствено разяснение,

21 защото никога не е идвало пророчество по волята на човека, а (святите) Божии хора са говорили, движени от Святия Дух.

Нео-православието е възгледа, че авторите на Библията представят собствените си мнения. Модернистите държат възгледите на нео-православието и отказват да приемат Библията като непогрешимото Божие Слово.

Интелектуализъм

Модернистът идолизира разума, зависим изключително от интелекта, за да реформира света. Той вярва, че само интелектът на човека ще го информира и насочва кое е правилно и кое не. Модернистът вярва, че човекът притежава толкова добре развит

интелект, че е в състояние да определи кои части от Библията са верни и кои не.

Самоизкупление

Модернизмът вярва, че човекът е свой собствен изкупител. Така модернизмът не вярва в кръвта на Исус. Модернизмът отхвърля изкуплението, което е централната част на християнската вяра.

Материализъм

Модернизмът преследва хедонизма. Както бе споменато по-рано, това е вярата, че стремежът към удоволствие е единствената цел на живота. Физическото благополучие и светските притежания и удобства са най-висшите идеали на модерниста. Модернизмът отхвърля всички духовни неща.

Прекратяване

Садукееите са една от основните еврейски политически и религиозни групи от периода на втория храм. Новата енциклопедия на света (2019 г.) посочва, че садукееите се споменават в християнския Нов завет на няколко места. Евангелието на Матей, например, показва, че садукееите не са вярвали във възкресението на мъртвите. В Деянията на апостолите се твърди, че садукееите твърдят, че няма възкресение, така че Новият завет контрастира възгледите на садукееите с тези на фарисеите. Наппа (2019 г.) твърди, че садукееите са вярвали в необузданата свободна воля, което означава, че Бог няма роля в личния живот на хората. Всеки е господар на собствената си съдба. Те също така напълно отхвърляли свръхестественото, опровергавайки вярата в ангели, демони, небето, ада и възкресението.

Духът на садукееите все още е вилнеещ във видимата Църква. Въпреки че се проявява като модернизъм, ще се видят и елементи на легализъм и лицемерие. Този дух се забелязва в движението на прекратяването.

Прекратяването, протестантска доктрина, изложена от Джон Калвин, е вярата, че всички духовни дарби са престанали в края на първи век със смъртта на 12-те апостоли на Агнето. Няма библейска основа за това твърдение. Писанията, използвани от поддръжниците на прекратяването, са неясни. Всъщност няма писание, което да

гласи, че дарбите са престанали. Според мен повечето поддръжници на прекратяването имат интелектуално удовлетворяващо послание, но са студени и резервирани. Нещо определено липсва в живота им. Доктрината на прекратяването наскърбява Духа, отгук и студената, отчужденост на поддръжниците на прекратяването. Веднъж чух един проповедник да пита: „Защо наричате садукееите, садукееите?“ Отговорът му беше: „Те са тъжни – вие – виждате“. (На англ. това е игра на думи. Садукееи на английски е “sadducees”, а те са тъжни — вие — виждате е “they are sad — you — see”.)

Бог не се разкрива на тези, които не вярват. Има изключения, разбира се.

Няма да преживеете това, което презирате в сърцето си. Ако презирате дарбите, дарбите няма да се проявят. Святият Дух ще отлети, оставяйки след себе си гордостта на интелектуализма.

Като доказателство, че дарбите не са преустановени, се представят следните причини:

Дарбите прославят Бога.

Изявяването на дарбите в Църквата прославя Бога. Святият Дух беше изпратен да прослави Христос.

Йоан 16:13-14

¹³ А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води в цялата истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща.

¹⁴ Той Мен ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява.

Деяния 4:21-22

²¹ А те, като ги заплашиха още повече, ги пуснаха, понеже не знаеха как да ги накажат заради народа, защото всички славеха Бога за станалото.

²² Защото човекът, върху когото се извърши това знамение на изцеление, беше на повече от четиридесет години.

Деяния 11:15-18

¹⁵ И когато започнах да говоря, Святият Дух слезе на тях, както и на нас отначало.

¹⁶ Тогава си спомних словото на Господа, как каза: Йоан е кръщавал с вода, но вие ще бъдете кръстени със Святия Дух.

17 И така, ако Бог даде същия дар и на тях, когато повярваха в Господ Исус Христос, както и на нас, кой бях аз, че да можех да се противопоставя на Бога?

18 Като чува това, те се успокоиха и славеха Бога, като казваха: И така, Бог и на езичниците даде покаяние за живот.

Да се каже, че дарбите са престанали, е равносилно на заявяването, че Бог вече не трябва да се прославя.

Дарбите илюстрират Божието царство

1 Коринтяни 4:20

20 Защото Божието царство не се състои в думи, а в сила.

Деяния 1:8

8 Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух, и ще бъдете свидетели за Мен както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.

Деяния 4:33

33 И апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господ Исус и голяма благодат беше върху всички тях.

Деяния 6:8

8 А Стефан, пълен с благодат и сила, вършеше големи чудеса и знамения сред народа.

Римляни 15:19

19 със силата на знамения и чудеса, със силата на Божия Дух, така че от Ерусалим и около него, чак до Илирик, аз изцяло съм проповядвал благовестието на Христос.

1 Коринтяни 2:4

4 И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, а с доказателство от Духа и от сила,

Дарбите на Духа демонстрират силата на Божието царство. Силата на Духа е от съществено значение за „насилственото“ изразяване на Божието царство.

Матей 11:12 (NIV)

12 От дните на Йоан Кръстител досега небесното царство напредва насилствено и насилници го грабват.

Матей 11:12 (НКЖ)

12 А от дните на Йоан Кръстител досега небесното царство страда от насилие и насилниците го вземат със сила.

Дарбите са от съществено значение

Павел сравнява дарбите с различни части на тялото, не само за да покаже разнообразието, но и за да покаже необходимостта от съществуването им.

1 Коринтяни 12:14-16

14 Защото тялото не е съставено от една част, а от много.

15 Ако каже кракът: Понеже не съм ръка, не съм от тялото, това прави ли го да не е от тялото?

16 И ако каже ухото: Понеже не съм око, не съм от тялото, това прави ли го да не е от тялото?

1 Коринтяни 12:28-31

28 И Бог е поставил някои в църквата — първо апостоли, второ пророци, трето учители, после чудеса, после дарби на изцеление, помагания, управлявания, разни езици.

29 Всички апостоли ли са? Всички пророци ли са? Всички учители ли са? Всички вършат ли чудеса?

30 Всички имат ли изцелителни дарби? Всички говорят ли езици? Всички тълкуват ли?

31 Копнейте за по-големите дарби. Но аз ви показвам един още по-превъзходен път.

В НКЖ се казва, че Бог „поставя“ тези дарби – а не „поставил“.

1 Коринтяни 1:7-8

7 така че не ви липсва нито една дарба, като чакате явяването на нашия Господ Исус Христос,

8 който и до края ще ви утвърждава, за да бъдете безупречни в Деня на нашия Господ Исус Христос.

Тук Павел намеква, че дарбите на Духа не са по избор. Той свързва безупречността с пълното изразяване на дарбите на Духа в Църквата. Онези, които се застъпват за прекратяване на дарбите, ще „отпаднат“ и следователно ще бъдат обвинени.

Дарбите трябва да бъдат желани, а не игнорирани или обявени за отсъстващи.

1 Коринтяни 12:31

31 Копнейте за по-големите дарби. Но аз ви показвам един още по-превъзходен път.

1 Коринтяни 14:39

39 Затова, братя мои, копнейте да пророкувате и не забранявайте да се говори на езици.

Не трябва да се забраняват езиците.

1 Коринтяни 14:39

39 Затова, братя мои, копнейте да пророкувате и не забранявайте да се говори на езици.

Дарбите свидетелстват за качествата на Бог.

Проявата на дарбата изцеление демонстрира състраданието на Бог.

Матей 20:34

34 А Исус ги съжали, допря се до очите им и те веднага прогледнаха и Го последваха.

Марк 1:41-42

41 А Исус го съжали, простря ръка и се допря до него, и му каза: Искам, бъди очистен.

42 И веднага проказата го остави и той се очисти.

Словото на знание демонстрира Божието всезнание.

Деяния 5:1-4

*1 А един човек на име Анания, с жена си Сапфира, продаде имот
2 и задържа от полученото със знанието на жена си; и донесе една част и я сложи пред краката на апостолите.*

3 А Петър каза: Анание, защо сатана изпълни сърцето ти, за да излъжеш Святия Дух и да задържиш от стойността на нивата?

4 Докато стоеше непродадена, не беше ли твоя? И след като се продаде, не бяха ли парите в твоята власт? Защо намисли това нещо в сърцето си? Ти излъга не хора, а Бога.

Дарбата разпознаване на духовете също демонстрира всезнанието на Бог.

Деяния 16:16-18

16 И като отивахме на молитва, ни срещна една слугиня, която имаше предсказвателен дух и докарваше голяма печалба на господарите си чрез предсказването си.

17 Тя вървеше след Павел и нас и викаше, като казваше: Тези хора са слуги на Всевишния Бог, които ви проповядват път за спасение.

18 И тя правеше това много дни. Но понеже много дотегна на Павел, той се обърна и каза на духа: Заповядвам ти в Името на Исус Христос да излезеш от нея. И той излезе в същия час.

Дарбите укрепват Църквата

Дарбите на Духа са проявления на Духа за полза на Църквата.

1 Коринтяни 12:7-11

7 А на всеки се дава пропяването на Духа за обща полза.

8 Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг – да говори със знание чрез същия Дух,

9 на друг – вяра чрез същия Дух, а пък на друг – изцелителни дарби чрез единия Дух;

10 на друг – да върши велики дела, а на друг – да пророкува; на друг – да разпознава духовете; на друг – да говори разни езици; а пък на друг – да тълкува езици.

11 А всичко това се върши от един и същи Дух, Който разделя на всеки поотделно, както иска.

Дарбата пророчество, например, изгражда църквата. Да се каже, че дарбите са престанали, означава да се намеква, че църквата повече не се нуждае от изграждане.

1 Коринтяни 14:3-4

3 А който пророкува, той говори на човеци за назидание, за увещание и за утеха.

4 Който говори на непознат език, називава себе си; а който пророкува, називава църквата.

Петкратното служение е дадено за екипиране на светиите и за назидание или изграждане. Отново, да се каже, че това служение е престанало, означава да се каже, че светиите вече не се нуждаят от назидание и екипиране.

Ефесяни 4:11-13

11 И Той даде едни да бъдат апостоли, други – пророци, други – благовестители, а други – пастири и учители

12 с цел да се усъвършенстват светиите за делото на служението, за изграждането на Христовото тяло,

13 докато ние всички достигнем в единството на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота,

Петкратното служение е дадено „докато ние всички достигнем“ до „пълнолетно мъжество“ (или до зрялост). Тъй като пълнолетното мъжество (зрялата Църква) все още не се вижда, това служение все още се изисква и все още присъства.

Вярвам, че този квас трябва да бъде изчистен от църквата **чрез ясна екзегетика – правилно излагане на истината**. Всеки ученик трябва да развие ясна антитеза от писанията, за да се изправи срещу духа на садукееите във видимата Църква.

Глава 14

Квасът на Коринт

Матей 6:6-12

1 Коринтяни 5:1-13

¹ Отвсякъде се чува, че между вас има блудство, и то такава блудство, каквото и между езичниците не се споменава, а именно, че един от вас има бащината си жена.

² И вие сте се възгордели, вместо да скърбите, така че този, който е извършил това дело, да бъде отлъчен от вас.

³ Защото аз, макар и да не съм телесно при вас, но с духа си съм, и осъдих вече в Името на нашия Господ Исус Христос този, който е извършил това, като че съм там —

⁴ като сте събрани вие и моят дух със силата на нашия Господ Исус —

⁵ да се предаде такъв човек на сатана за погубване на плътта му, за да се спаси духът му в Деня на Господ Исус.

⁶ Вашата хвалба не е добра. Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?

⁷ Затова изметете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като вие сте безквасни. Защото и нашата Пасха, Христос, беше заклан (за нас).

⁸ Затова нека празнуваме не със стар квас, нито с квас от злоба и злина, а с безквасни хлябове от искреност и истина.

⁹ В писмото си ви писах да нямате общение с блудници,

¹⁰ и не изобщо с блудниците на този свят или сребролюбците, или грабителите, или идолопоклонниците, тъй като тогава би трябвало да излезете от света.

¹¹ Но сега ви писах да нямате общение с такъв, който се нарича брат, и е блудник или сребролюбец, или идолопоклонник, или грабител, или пияница, или хулител; с такъв даже да не ядете заедно.

¹² Защото каква работа имам да съдя и външните? Вие не съдите ли вътрешните?

¹³ Външните съди Бог. Отлъчете нечестивия от самите вас.

Коринтския квас е *сексуална неморалност* – проявление на плътта. Когато се справяте с плътта, вие автоматично се справяте с всички проявления на плътта, както е изброено по-горе.

Делата на плътта

Галатяни 5:19-21

¹⁹ А делата на плътта са явни. Те са: блудство, нечистота, разпътство,

²⁰ идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнувания, ярости, партизанства, раздори, разцепления,

²¹ зависти, пиянства, пирувания и други подобни; за които ви предупреждавам, както ви и предупредих, че които вършат такива работи, няма да наследят Божието царство.

Думата „плът“ произлиза от гръцката дума *саркс* (G4561) и според Обяснителния речник на библейските думи на Вайн означава:

1. плът (меката субстанция на живото тяло, която покрива костите и е просмукана с кръв); използвана както за хора, така и за животни
2. тялото
 - а. тялото на човек
 - б. използвана за естествен или физически произход, поколение или връзка; родени от естествено поколение
 - в. чувствената природа на човека, „животинската природа“
3. без никакво внушение за разврат
4. животинската природа с жажда, която подбужда към грях
5. физическата природа на човека като обект на страдание
 - а. живо същество (защото притежава тяло от плът), независимо дали е човек или звяр
 - б. плътта, означава просто човешка природа, земната природа на човека, отделена от божественото влияние, и следователно склонна към грях и противопоставена на Бога

Плътта е човешката и адамовата природа, която е склонна към грях. Тя се противопоставя на Бог. Делата на плътта могат да бъдат поставени в следните категории:

Фракционни грехове

Фракционните грехове носят разделение в Тялото на Христос. Те представляват раздори — израз на вражда, която винаги води до кавги и битки; различия, които водят до загуба на хармония, несъгласие и раздор; ереси, които са погрешни мнения, формирани за спечелване на лично предимство или предпочитание и

противоречат на ученията на апостолите; и размирици, които са раздори или бунт, който винаги предизвиква безпокойство.

Похотливи грехове

Похотливите грехове са грехове, характеризиращи се с прекомерно желание или копнеж и са известни също като прекомерна привързаност или зло желание. Включват пиянство, което е обичайно опияняване или възбуда, причинена от наркотици или алкохолна напитка; пиршество, което е неморално пиршество, включващо неморален секс, неморална музика и танци; а похотливостта е непристойност и разпуснато поведение, което включва безсрамно поведение като лековатост, мръсно говорене, глупави шеги и вулгарни шеги. Всички те са лишени от способността да задоволяват и предизвикват желание за повече.

Емоционални грехове

Омраза или силна неприязън към някого; гняв или насилствен гняв; убийство или злонамерено предумишлено убийство на друго човешко същество; завист, която се изразява в недоволство от успеха на друг с желание да притежаваш същото предимство; и подражанието като ревност, насочено с цел превъзходство над другите или равенство с другите за лична изгода, са емоционални грехове.

Сексуални грехове

Сексуалните грехове представляват прелюбодеяние, което представлява полов акт от женен човек с лице, което не е неговия или нейния съпруг (Уебстър); блудство, което е полов акт между лица, които не са женени помежду си (Уебстър); нечистотата, която включва хомосексуализъм, зверство, содомия, педофилия, порнография и суинг – известен също като „размяна на съпруги или партньори“, когато партньорите в обвързана връзка по взаимно съгласие участват в сексуални дейности с други като развлекателна или социална дейност.

Херметични грехове

Херметичните грехове са грехове, отнасящи се до окултизма и представляват магьосничество, което включва магьосничество,

омагьосване, окултизъм, черни изкуства и вуду – те могат да използват отвари, талисмани, амулети или наркотици, за да отблъснат демони или да манипулират другите; и идолопоклонство, което е поклонение на идолите и включва алчност – неумерено желание за пари, дрехи, наркотици и т.н.

Последици от делата на плътта

Има много последствия от Коринтския квас. Отдаването на плътта предизвиква вражда с Бога – вражда между плътта и Духа. Плътският ум е „враг“ на Бог и никога няма да угоди на Бога.

Римляни 8:5-10

5 Защото тези, които са плътски, се стремят към плътското; а тези, които са духовни – към духовното.

6 Понеже стремежът на плътта е смърт; а стремежът на Духа – живот и мир.

7 Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може.

8 И тези, които са в плътта, не могат да угодят на Бога.

9 Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако наистина живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов.

10 Но ако Христос е във вас, тялото наистина е мъртво поради греха, но духът е жив поради правдата.

Участието в делата на плътта приканва Божия гняв.

Ефесяни 5:3-8

3 А блудство и всякаква нечистота или сребролюбие да не се даже споменават между вас, както прилича на светии,

4 нито срамни или празни приказки, нито подигравки, които са неприлични неща, а по-добре благодарете.

5 Защото знайте със сигурност, че нито един блудник или нечист, или сребролюбец – който е идолопоклонник – няма наследство в царството на Христос и на Бога.

6 Никой да не ви мами с празни думи, защото поради тези неща идва Божият гняв върху синовете на непокорството.

7 И така, не ставайте техни съучастници.

8 Защото някога бяхте тъмнина, но сега сте светлина в Господа. Живейте като деца на светлината –

Израел изпитваше Божия гняв, когато се занимаваше с делата на плътта. Те се поддадоха на силни копнежи и в желанието си за

диетата на Египет те презряха своето освобождение (Числа 11:4). Въпреки че Господ даде на хората желанията на сърцата им, те продължиха да стоят будни ден и нощ, за да събират и да се тъпчат с пъдпъдъци. Господ порази хората с *много голяма язва* (Числа 11:18-33). Делата на плътта водят до загуба на господство. Исав загуби своето първородство поради желанието си за храна (Битие 25:30-34). Израел загуби господството си под ръководството на корумпираното свещеничество на Илий и неговите синове (1 Царе 2–4). Сеенето в плътта ражда тление.

Галатяни 6:7-9

7 Не се лъжете, Бог не е за подиграване! Понеже, каквото посееш човек, това и ще пожъне.

8 Защото, който сеете за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сеете за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.

9 Нека не ни дотяга да вършим добро, защото, ако не се уморяваме, своевременно ще пожънем.

Думата „тление“ означава *разпад* или *разруха* както *спонтанно*, така и *причинено* – в *буквален* или *преносен смисъл*. Тя също означава да унищожих или да загинаеш. Обърнете внимание, че Писанието казва, „който сеете за своята плът“ – не казва „своя дух“. Не можем да сеем за нашия дух, а само за Божия Дух. Плътта е по същество егоистична и плътска. Човек не може да се подиграва с Бога, но може да лъже себе си. Ако сеете плевели, няма да пожънете жито. За да пожъне вечен живот, човек трябва да сеете за Духа. (Коментар на Джеймисън, Фаусет и Браун). Тлението включва скръб (Притчи 22:8, Осия 10:13-15), болест (Притчи 3:7-8), демонизиране (2 Петрово 2:19-22) и смърт (2 Петрово 2:12-16). Който е роден от Бога, пази себе си и лукавият не може да го докосне. Следователно делата на плътта разрушават оградата на защитата около вярващия (1 Йоан 5:18). Да имате плътски ум е смърт и ако живеете по плът, ще умрете (Римляни 8:5-15). Нашите тела са части на Христос и ние сме един Дух с Него. *Сексуалната неморалност* е грях срещу собственото ви тяло (1 Коринтяни 6:15-20). Всеки друг грях, било то лакомия, пиянство или дори самоубийство, са сравнително външни за тялото и следователно е грях срещу временната организация на тялото и срещу душата. Въпреки това, блудникът съгрешава срещу постоянната същност на тялото, предназначена „за Господ“ и по този начин отчуждава това тяло, като го прави едно с тялото на блудницата (Коментар на Джеймисън, Фаусет и Браун).

Пречистване на кваса на Коринт

Трябва да се очистим от Коринтския квас на Господната трапеза. Ако не успеем да съдим себе си, тогава ще бъдем съдени със загуба на господство. Филистимеца (търкалящата се плът) ще владее над нас.

Ние побеждаваме плътта чрез вяра. Вярата е утвърдително действие. Това означава да вярваме в Бог и да действваме според тази вяра. Трябва да вярваме, че плътският човек е разпнат с Христос и е мъртъв (Галатяни 2:20; Римляни 6:6-7; Галатяни 5:24). Мъртвите хора не могат да съгрешават. Тогава трябва да действваме според това вярване, като спрем да грешим (Римляни 6:2; Колосяни 3:9; Римляни 6:6-7), като облечем новия човек, който е Христос (Римляни 13:14; Ефесяни 4:24; Колосяни 3:10) и като живеем живота си в Христос (Римляни 6:11; 2 Коринтяни 5:17; Деяния 17:28).

Страхът от Бога е да се мрази всяко зло (Притчи 8:13) и е значително възпиране на делата на плътта. Страхът от Господ усъвършенства святостта (2 Коринтяни 7:1), предотвратява идолопоклонството (Исус Навин 24:14) и вдъхновява вярващия да се отклонява от злото (Притчи 3:7). Страхът от Господа е божествена инсталация, подхранвана от молитва (Притчи 8:13; Псалм 86:11).

Нашата любов към Бога ни дава възможност да победим делата на плътта. Ако Го обичаме, ще се приближаваме към Него. Любовта ни провокира да очистим ръцете си и да пречистим сърцата си (Яков 4:8). Нашата любов към Бога се проявява чрез нашето общение един с друг. Има безопасност в множеството съветници (Притчи 11:14). Ние изповядваме грешките си един на друг (Яков 5:16). Когато общуваме заедно, има взаимна помощ (Еклесиаст 4:9-10) и взаимно стимулиране (Притчи 27:17). Нашата любов към Бога се проявява чрез добродетелно размишление (Филипяни 4:8), което помага за „сваляне на въображенията и всяко високо нещо, което се издига срещу познаването за Бога, и пленяване на всяка мисъл за послушанието на Христос“ (2 Коринтяни 10:5). Нашата любов към Бога се проявява чрез нашето подчинение на Христовите заповеди. Подчинението на думите на Исус в Йоан 14:15: „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“ ще доведе до изпълнение на всички изисквания за победа над плътта. Любовта е връзката на съвършенството (Колосяни 3:14) и тя е усъвършенствана сред нас, защото както е Той, така сме и ние в този свят (1 Йоан 4:17).

Ние побеждаваме плътта, като се съсредоточаваме върху Христос, авторът и завършителят на нашата вяра (Евреи 12:2). Павел се

съсредоточи върху Исус, за да победи плътта (Римляни 7:24-25; Евреи 12:1-2). Христос е надежден Първосвещеник, Който ще ни помогне да победим плътта (Евреи 4:15-16).

Когато използваме Божието Слово, за да изследваме себе си (2 Коринтяни 13:5, Йоан 17:17), ние се позиционираме да побеждаваме делата на плътта. Словото е нашето огледало, което е подобно на Медния умивалник в Скинията на Мойсей. Медният умивалник едновременно показваше външния вид на свещениците и осигуряваше очистване. Словото разкрива нашия грях (Псалм 119:11) и в същото време очиства (Йоан 15:3; Ефесяни 5:26).

Молитвата и молбата са важни инструменти за преодоляване на плътта (Филипяни 4:6; Псалм 19:12). Святият Дух е инструмент, който ни помага да победим плътта. Ако ходим в Духа, няма да изпълняваме похотта на плътта (Галатяни 5:16). Нашата надежда в Него ни дава способността да побеждаваме, защото всеки, който има тази надежда, се очиства, както Той е чист. (1 Йоан 3:3). Надеждата за второто пришествие също има пречистващ ефект върху Църквата.

Побеждаване чрез самоконтрол

Въздържаността, плод на Духа, е от съществено значение за преодоляване на делата на плътта (Галатяни 5:22-23).

Думата „въздържаност“ произлиза от гръцката дума *εγκρατες* (*G1468*) и според гръцкия лексикон на Тайер означава:

1. силен, здрав
2. притежавам власт над, притежавам (нещо)
3. овладяване, контролиране, въздържане, ограничаване, контролиране на себе си, въздържаност, сдържаност

Да упражнявате въздържаност или самоконтрол означава да упражнявате господство над себе си. Липсата на самоконтрол отваря вратата към сатана (1 Коринтяни 7:5). Човек трябва да поеме лична отговорност, за да добави това измерение към живота си.

2 Петрово 1:5-8

5 точно затова, като положите всяко старание, прибавете на вратата си добродетел, на добродетелта – познание,

6 на познанието – себеобуздание, на себеобузданиято – търпение, на търпението – благочестие,

7 на благочестието – братолюбие и на братолюбиято – любов.

***8** Защото, ако тези добродетели се намират у вас и се умножават, те ви правят да не сте безделни, нито неплодни в познаването на нашия Господ Исус Христос.*

За контрол и промяна на човешкото поведение непрекъснато се създават и прилагат закони, като определяне на ограничения на скоростта, кодове за облекло, закони, регулиращи нашето сексуално поведение, закони, които покриват всички дългове, които имаме, и т.н. Поради липсата на строги закони за храненето и неограничена консумация на калории в нашата храна, затлъстяването вече е световна пандемия. За да ограничи това, държавата се намесва на ниво производител и търговец на дребно, за да промени състоянието на една нация. Мнозина страдат от хранителни разстройства. Младото поколение си „копае гробовете“ с вилици и ножове. Честотата на метаболитния синдром, разстройство, произтичащо от културата на диетична злоупотреба и заседнал начин на живот, нараства. Метаболитният синдром удвоява риска от сърдечен удар или инсулт. Според Световната здравна организация (СЗО) се изчислява, че повече от 75% от всички жени на възраст над тридесет години са с наднормено тегло и живеят в толкова различни страни като Барбадос, Египет, Малта, Мексико, Южна Африка, Турция и Съединените щати. Изчисленията са сходни за всички мъже, с над 75% наднормено тегло и живеят в страни като Аржентина, Германия, Гърция, Кувейт, Нова Зеландия, Самоа и Обединеното кралство. Островите Науру и Тонга в Западния Тихи океан имат най-високото разпространение в световен мащаб на граждани с наднормено тегло, като девет от десет възрастни се считат с наднормено тегло. В световен мащаб повече от 300 милиона възрастни се считат за затлъстели и от които около 115 милиона живеят в така наречените развити страни. Затлъстяването е неразривно свързано с лошото здраве и увеличаването на смъртността. В САЩ, които се считат за „най-дебелата нация на земята“, това води до 300 000 смъртни случая всяка година. Всъщност зловещото вярване е, че затлъстяването скоро ще замени тютюнопушенето като най-мощния предотвратим рисков фактор. (август 2003 г., том 93, бр. 8 SAMJ).

Отчаяно трябва да поемем господство над телата си, за да преодолеем тези страдания. Диабетът, хипертонията, затлъстяването и дислипидемията са разпространени в Църквата. Вместо да постим, трябва да живеем „живот на пост“. Мнозина погрешно вярват, че могат да ядат „всичко“, без да знаят, че съкращават живота си. Хората с наднормено тегло са по-склонни да проявяват признаци на инсулинова резистентност, отколкото хората с нормално тегло. Заседналият начин на живот, съчетан с диета, богата на захари и

мазнини, насърчава инсулиновата резистентност, която може да се появи дори при тези, които нямат наднормено тегло. Щетите, понесени от черния дроб от рафинирана захар и нездравословни мазнини в диетата, са същите като вредите, причинени от този, който злоупотребява с алкохол. При мастно чернодробно заболяване мазнините възпаляват черния дроб, причинявайки хепатит, водещ до цироза, вероятно чернодробен карцином и чернодробна недостатъчност. Молитвата няма да ви помогне, ако страдате от метаболитен синдром. Това изисква реформиран начин на живот на въздържаност и самоконтрол. Дори Павел разпозна собствения си присъщ недостатък – той каза: „Окаян аз човек!“ (Римляни 7:24). Всички имаме присъщи дефекти и затова трябва да се развиваме в областта на въздържаността или самоконтрола.

Да имате самоконтрол означава да се въздържате и да упражнявате власт над собствените си действия – това означава да живеете „живот на пост“. Да се практикува самоконтрол като начин на живот е мощно от гладуването чрез въздържане от храна за дълъг период от време.

Подобно на Йосиф, който, знаейки резултата, избяга от жената на Петефрий (Битие 39:10-14), така и ние трябва да бягаме от всички незрели угаждания и да бягаме след Бога. Можете да се избавите като елен от ловеца и като птица от мрежата (Притчи 6:5).

2 Тимотей 2:22

²² Избягвай младежките страсти и заедно с тези, които призовават Господа от чисто сърце, се стреми към правдата, вярата, любовта, мира.

1 Тимотей 6:10-11

10 Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което, като се стремяха някои, се отклониха от вярата и пронизаха себе си с много болки.

11 Но ти, Божии човече, бягай от тези неща и се стреми към правдата, благочестието, вярата, любовта, търпението, кротостта.

1 Коринтяни 6:18

¹⁸ Бягайте от блудството. Всеки друг грях, който би извършил човек, е вън от тялото, но който блудства, съгрешава против своето си тяло.

Ако искаме да владеем над плътта, не трябва да участваме в нещата от света, а по-скоро да се въздържаме от тях (2 Коринтяни 6:17; Ефесяни 5:2-7). Подобно на Данаил, който реши в сърцето си да не се осквернява с царското вино и деликатеси (Данаил 1:3-8), ние също трябва да се въздържаме от делата на плътта.

1 Солунци 4:3-7

3 Понеже това е Божията воля – вашето осветение; да се въздържате от блудство;

4 всеки от вас да знае как да спечели своя съсъд {израз, използван преносно за човешкото тяло или за жената} в святост и почит,

5 не в страстна похот, както езичниците, които не познават Бога;

6 и никой да не претъпва и да не ощетява брат си в това нещо, защото за всичко това ще отмъсти Господ, както и предварително ви предупредихме и уверихме.

7 Защото Бог не ни е призовал за нечистота, а за осветение.

1 Петрово 2:11

11 Възлюбени, умолявам ви, като пришълци и чужденци на света да се въздържате от плътски страсти, които воюват против душата,

Когато Навуходоносор поиска поклонение във Вавилон, трите еврейски момчета отказаха да се поклонят на друг бог (Данаил 3:28). За да имаме власт над плътта, ние трябва да се покорим на Бога (Яков 4:7). Това означава да представим телата си пред Него като инструменти на правдата (Римляни 6:13) и да не се грижим за плътта.

Римляни 13:14

14 а се облечете с Господ Исус Христос и не се грижете за страстите на плътта.

Знайте кога да изключите телевизора или кои места не трябва да посещавате. Никога не се приближавайте до вашите „проблемни места“. Бъдете разумни да се дистанцирате от връзки, които ви погубват. Обучете се да се отървявате от изкушението. Дисциплинирайте тялото си, за да го покорите (1 Коринтяни 9:27). Исус ни заповяда, че ако окото ни предизвиква похот, по-скоро да го извадим и да го изхвърлим, тъй като би било по-добре да загубим една част от тялото си, отколкото цялото ни тяло да бъде хвърлено в ада (Матей 5:29).

Римляни 12:1-2

1 И така, братя, аз ви умолявам, чрез Божиите милости, да представите телата си за жертва жива, свята, благоугодна на Бога, което е вашето разумно служение.

2 И не бъдете съобразни с този свят, а се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля – това, което е добро, благоугодно и свършено.

2 Коринтяни 10:3-6

3 Защото, макар и да живеем в плът, ние не воюваме по плът.

4 Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, а са силни пред Бога за събаряне на крепости.

5 Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос.

6 И сме готови да наказем всяко непослушание, щом стане пълно вашето послушание.

Бъдете готови да наказете всяко непокорство и да представите телата си като роби на правдата, а не като роби на греха. Когато практикуваме самоконтрол, ние се поробваме за Него.

Римляни 6:19-23

19 По човешки говоряхте поради слабостта на вашата плът. Защото, както предавахте частите на тялото си за слуги на нечистотата и на беззаконието за беззаконие, така сега предайте частите си за слуги на правдата за святост.

20 Защото, когато бяхте слуги на греха, не бяхте подчинени на правдата.

21 Какъв плод имахте тогава? Неща, за които сега се срамувате, защото краят им е смърт.

22 Но сега, освободени от греха и станали слуги на Бога, имате плода си за святост, а за край – вечен живот.

23 Защото заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ.

Самсон, макар и помазан, се провали в областта на самоконтрола. Когато Божият Дух дойде върху него, той успя да победи хиляда мъже само с челюстта на магаре. Веднага след това той се забавлява с една блудница (Съдии 16:1) и се свърза с Далила (Съдии 16:4). Името „Далила“ означава *отслабване* – неуспехът да се справите с този квас със сигурност ще ви отслаби. Както беше при Самсон, когато този квас не бъде идентифициран и прочистен, това води до сексуално и морално влошаване.

В Ситим целият народ на Израел изгуби самоконтрола си. През това време хората блудстваха с моавските жени. Сексуалната им неморалност доведе до идолопоклонство и Израел се присъедини към Ваал-Фегор, когато се поклониха на техните богове и ядоха храна, принесена в жертва на техните богове. Това предизвика Божия гняв и Той заповяда на Мойсей да унищожи нарушителите. 24 000 души загинаха в тази язва. Вместо да се разкае, Зимрий, водач на бащин дом, се сдружи с Хазвия, мадиамска жена пред очите на Мойсей и цялото събрание. Финеес, който беше свидетел на всичко, заби копие през двамата. Неговата ревност спря язвата (Числа 25). Комбинацията Зимрий-Хазвия е „язва“, съществуваща в много църкви днес, където онези, които са призвани според целите на Бог, прегръщат смес и се поддават на похотливите желания на плътта. Бог търси ревностна „група на Финеес“, която е готова да хване „копието“ – Божието Слово и която няма да се поколебае да го използва, за да доведе до разделение между Духа и плътта, за да сложи край на проклятието.

Преодоляване чрез точно представяне

Исус точно представяше Татко. Той беше точен образ на Неговата личност.

Евреи 1:3

з който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините

Изискването за „точно представяне“ е библейско. Намерението на Бог е подобие на Христос да се види във всички вярващи. Ние трябва да следваме стъпките Му (1 Петрово 2:21; Псалм 85:13). Той ни даде пример, който да следваме (Йоан 13:15). Ако пребъдваме в Него, трябва да ходим, както Той е ходил (1 Йоан 2:6).

Евреи 4:15

15 Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да ни съчувства в нашите слабости, а имаме Един, който е бил във всичко изкушен по същия начин като нас, но пак е без грях.

Точното представяне е само по отношение на Неговите морални качества, а не Неговите съществени качества. Неговото вездесъщество, всемогъщество и всезнание са уникалните и непрехвърлими качества на Бог.

Как да стигнете до точното представяне

Миграцията към точното представяне има позиционно и практическо изискване. Позиционната реалност е Неговата вменена праведност (Филипяни 3:9). Целта на вменяването на Неговата праведност е за проявление на точното представяне. Практическата реалност е, че трябва да „съблечем стария човек“ и „да се облечем в Христос“ (Римляни 13:14; Ефесяни 4:22). Позиционално ние вече сме като Него на земята, но на практика трябва да израснем във всичко в Него (Ефесяни 4:15). Христос трябва да се оформи в нас (Галатяни 4:19). Целта на съвършенството е да се стигне до точното представяне. Времената на освежаване се използват, за да ни доведат до позицията да можем точно да Го представяме на земята. Ние трябва да притежаваме Неговото интелигентно подобие (Филипяни 2:5), Неговото морално подобие (Ефесяни 5:2), Неговото авторитетно подобие (Йоан 20:21), Неговото славно подобие (Колосяни 1:27; 2 Коринтяни 3:18) и Неговото духовно подобие (Галатяни 2:20).

1 Йоан 4:17

17 В това се усъвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят.

Когато водачите ходят в морален провал, жертвите са много. Дяволът не ви атакува, докато все още сте в неизвестност. Той атакува, след като сте популярни, защото когато паднете, мнозина ще паднат с вас. Падането на Джими Суагарт и Ърл Полк засегна милиони вярващи в техните кръгове. Фактът, че мнозина са изпаднали в сексуална неморалност, показва, че плътта не е отстранена. Трябва да има лична отговорност за напредъка към освещението и съвършенството.

Римляни 6:19-22

19 По човешки говоря поради слабостта на вашата плът. Защото, както предавахте частите на тялото си за слуги на нечистотата и на беззаконието за беззаконие, така сега предайте частите си за слуги на правдата за святост.

20 Защото, когато бяхте слуги на греха, не бяхте подчинени на правдата.

21 Какъв плод имахте тогава? Неща, за които сега се срамувате, защото крайт им е смърт.

22 Но сега, освободени от греха и станали слуги на Бога, имате плода си за святост, а за край – вечен живот.

Да станеш назорей

Назорей е някой, който е дал обет за святост (Числа 6:2-13). Да станеш „назорей“ означава да станеш свят или подобен на Христос. Йоан Кръстител беше назорей. Неговият обет на отделяне демонстрира неговата преданост към Бога. Имаше три изисквания, които трябваше да бъдат изпълнени, за да станеш назорей. Първото беше, че назорейт се заклева да не консумира нищо, произведено от лозата. Виното беше символ на опиянение, объркване и небрежно ходене. Назорейт се заклевал с ясен ум. Трябва да внимаваме със „смесено вино“. Смесеното вино ще подкопае вярата ни. Като не яде или пие плода на лозата, назорейт декларира вярата Си в Христос (Римляни 10:10). Второ, назорейт се заклевал да се въздържа от бръснене или подстригване на косата си. Косата е символ на сила. Това въздържане е декларация, че надеждата му е в Христос (1 Солунци 5:8). Третият обет на назорей беше да не се приближава до мъртво тяло. Това символизира бдителността му в отделянето от светското. Нещата от света водят до смърт. Това също демонстрира любовта му към Бога (1 Йоан 2:15). Назорейт беше жив пример за доброволен роб. Ние изпълняваме назорейския обет чрез нашия посветен начин на живот на вяра, надежда и любов.

1 Коринтяни 13:13

13 И така, остават тези трите: вяра, надежда и любов; но най-голямата от тях е любовта.

Назорейският обет е обет за себеотрицание. Той изисква да се въздържа от делата на плътта (Колосяни 3:5-11). Обетът изисква от нас да се отречем от нечестията и светските похоти (Тит 2:12). Да бъдем назорей изисква, подобно на Павел, да умираме всеки ден (1 Коринтяни 15:31). Плътта е разпъната с Христос (Галатяни 2:20) и ние винаги носим в телата си смъртта на Исус (2 Коринтяни 4:10-12). Всичко това изисква самоотговорност и способност да се обучаваме и дисциплинираме. Можете да докажете приемливата Божия воля, като обновявате ума си (Римляни 12:2). Обновеният ум преследва правдата и Господ никога няма да откаже нищо добро на праведните (Псалм 84). Праведността е вътрешна чистота и предполага чисто сърце. В Писанието сме увещани да пазим сърцата си с цялото си усърдие, защото от тях произлиза всичко свързано с живота (Притчи 4:23). Това „сърце“ е вашият ум, мисли, воля и емоции. Бедността, престъпността и насието не са резултат от социално-икономическия статус, а по-скоро резултат от състоянието на сърцето.

Матей 12:34-35

*34 Рожби на усойница! Как можете да говорите добро, като сте зли? Защото от онова, което препълва сърцето, говорят устата.
35 Добрият човек от доброто си съкровище изважда добри неща, а злият човек от злото си съкровище изважда зли неща.*

Марк 7:21-23

*21 Защото отвътре, от сърцето на хората, излизат лоши мисли, блудства, кражби, убийства,
22 прелюбодеяния, користолюбие, злина, коварство, сладострастие, лукавство, богохулство, гордост, безумство.
23 Всички тези зли неща излизат отвътре и оскверняват човека.*

Чистото сърце предполага, че човек има „чист“ ум. Божието слово е инструмент за обновяването на нашия ум. Като Негов заветен народ, Неговото Слово трябва да бъде инсталирано и записано в умовете ни (Еврей 8:10). Господ използва Своите изпратени, за да инсталира Словото Си в умовете ни (2 Коринтяни 3:1-7). Без Божието Слово, инсталирано в нас, ние никога няма да можем да живеем праведно.

Псалм 119:11

11 В сърцето си съхраних словото Ти, за да не съгрешавам против Теб.

Глава 15

Квасът на Галатия

Галатяни 5:1-11

¹ *И така, стойте твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго.*

² *Ето, аз, Павел, ви казвам, че ако се обрязвате, Христос никак няма да ви ползва.*

³ *Да! Повторно заявявам на всеки човек, който се обрязва, че е длъжен да изпълни целия закон.*

⁴ *Вие, които искате да се оправдаете чрез закона, сте се отлъчили от Христос, отпаднали сте от благодатта.*

⁵ *Защото ние чрез Духа очакваме изпълнението на надеждата за правдата чрез вяра.*

⁶ *Понеже в Христос Исус нито обрязването има някаква сила, нито необрязването, а вярата, която действа чрез любовта.*

⁷ *Вие вървяхте добре; кой ви попречи, че да не бъдете послушни на истината?*

⁸ *Това убеждение не е от Онзи, който ви призовава.*

⁹ *Малко квас заквасва цялото тесто.*

¹⁰ *Аз ви имам доверие в Господа, че няма да помислите другояче; а който ви смуцава, той ще понесе своята присъда, който и да бил той.*

¹¹ *И аз, братя, ако продължавах да проповядвам обрязване, защо да бъда гонен? Защото тогава спънката на кръста би се махнала.*

Квасът на Галатия беше легализъм. Вярващият се колебае между закона и благодатта. Действията на легалиста и истинския вярващ са еднакви с единствената разлика в мотива.

Характерни черти на легализма

Законови критерии за спасение

Легалистът търси оправдание чрез дела. Фарисеят също е легалист и се опитва да спечели своето спасение – той има законови критерии за спасение. Той вярва, че спасението се получава чрез собствените дела, а не чрез делото на Христос на кръста. По този начин, за да бъде

спасен, човек трябва да вярва и да спазва Закона на Мойсей, да вярва и да бъде обрязан, да вярва и да бъде кръстен, да вярва и да стане член на неговата църква или да вярва и да изповядва греховете си. Делата винаги се добавят в преследването на нечие спасение. Трябва да повярвате и да се откажете от лошите си навици или да направите публична демонстрация на голяма скръб или демонстрация на сълзи. Евангелието е да вярваш плюс нищо! Легалистът е мотивиран от „дела“, за да се спаси, докато автентичният вярващ работи, защото е спасен. Например, легалистът вярва, че е спасен чрез вяра в Евангелието и молитва. И така, той се моли, за да спечели спасението си. Той ще прекара много часове в молитва, за да спечели благодат и ако не се моли, губи радостта си и се разочарова. Освен това той критикува другите, които не се молят като него. Автентичният вярващ, от друга страна, се моли, *защото е спасен*. Той е овластен да се моли и се наслаждава на молитвата. Той никога не осъжда другите, че не се молят. Легалистът е мотивиран от наградата. Той живее на принципа „това за онова“. Очаква награди за делата си. Ако тези награди не успеят да се материализират, неговият свят се срива, причинявайки разочарование и загуба на радост. За разлика от тях, истинският вярващ е мотивиран да работи от любов към Христос. Делата изтичат от „спасеното“ състояние – любов към Христос. Легалистът преследва взаимоотношения за награди. Когато след определен период от време не се получават награди, той изоставя тези взаимоотношения и се стреми да установи нови. Заветът на легалиста е за награда, включително духовни награди. За истинския вярващ наградата е взаимоотношението.

Противоположността на легализма е либертинизмът, който е начин на живот, характеризиращ се със самоугаждане, липса на съдържаност, разврат, упадък, дегенерация и поквара.

Римляни 4:4-6

4 А на този, който върши дела, наградата му не се счита като милост, а като дълг;

5 а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, който оправдава безбожния, неговата вяра му се счита за правда.

6 Както и Давид говори за блаженството на човека, на когото Бог зачита правда независимо от дела:

Външна загриженост

Галатяни 4:9-11

9 а сега, като познахте Бога, или по-скоро като бяхте познати от Бога, как се връщате отново назад към слабите и безпомощни първоначални неща, на които отново желаете да робувате?

10 *Вие наблюдавате дните, месеците, времената и годините.*

11 *Боя се за вас, да не би да съм се трудил сред вас напразно.*

Легалистът е обсебено зает с външни неща като дрескодове, полови кодове, расови кодове и т.н. Той е увлечен от религиозното спазване на дни и месеци. Легалистът използва външни фактори, за да преценява мотивите. По този начин той опознава другите по плът. Той почиства външната страна на чашата, но чашата остава пълна с грабеж и жестокост. Исус увещава фарисеите първо да почистят вътрешността на чашата и чинията (Матей 23:25-26). Легалистът е измъчван от негативизъм заради всичките „злини“, които вижда – той е професионален търсач на грешки. Когато види Божий човек в бедна общност да кара скъпа кола, той го възприема като безбожен и материалистичен. Той ще помисли за всички бедни хора в Индия и ще осъди този човек въз основа на опита му в Индия. Когато види Божий човек да вечеря в луксозен ресторант, той отново ще го приеме като безбожен и материалистичен. Неговата референтна рамка може да са гладуващите деца в Северна Африка и Индия. В резултат на възприятието си той ще задържи десетъка и приносите си. Той гледа на приносите като на измама, която незаслужено просперира Божия човек. Той не е в състояние да го види като акт на поклонение, който е оставен само на Бог да съди. Така той никога не би могъл да се радва на просперитета на Божия човек. Той съди Божия човек, без да знае пътя на врата на човека от бедността.

Водени от закона

Деяния 15:1-2

1 *А някои слязоха от Юдея и учеха братята: Ако не се обрежете според Мойсеевия обред, не можете да се спасите.*

2 *И когато се получи доста голямо разногласие и спор между тях и Павел и Варнава, наредиха Павел и Варнава, и някои други от тях да се изкачат за този въпрос в Ерусалим, при апостолите и старейшините.*

Деяния 15:10-11

10 *И така, сега, защо изкушавате Бога, като налагате на врата на учениците ярем, който нито бащите ни, нито ние можем да носим?*

11 Но ние вярваме, че ще се спасим чрез благодатта на Господ Исус, също както и те.

Легалистът е обвързан от прекомерно спазване на закона. Той не е воден от Духа. Вярата на легалистите е в закона, а не в Христос. Той подчертава стриктното спазване на правилата и разпоредбите за оправдание и духовно израстване. Той не е в състояние да възприеме закона като наш „учител“, който да ни доведе до Христос. Легалистът няма откровение за спасението и растежа по благодат. Този квас лишава легалиста от всякаква интимност с Бога. Легалистът не може да напредне отвъд логоса към ремата и той процъфтява главно върху буквата на Словото.

Аскетизъм

Колосяни 2:18-23

18 Никой да не ви отнема наградата, вършейки собствената си воля в смирение и поклонение на ангели, като се вглъбява в неща, които не е видял, и напразно се надува с плътския си ум,

19 а не държи Главата, Христос, от която цялото тяло, подкрепяно и сглобявано чрез своите стави и връзки, расте с растежа на Бога.

20 И така, ако сте умрели с Христос за първоначалните неща на света, тогава защо, като че ли живеете в света, се подчинявате на постановления като:

21 Не докосвай; не хващай; не вкусвай,

22 които всички се развалят от употреба, според човешки заповеди и учения?

23 Тези неща наистина имат вид на мъдрост в своеволно богослужение и смирение, и в нещадене на тялото, но нямат никаква стойност, а са за угаждането на плътта.

Легалистът се придържа към създадени от човека правила, за да постигне състояние на святост. Той практикува себеотрицание и се наказва, за да впечатли или да угоди на Бога. Например, легалистът често пости, за да угоди на Бог, докато автентичният вярващ пости само когато е воден от Бог. Легалистът смята гледането на телевизия за нечестиво и демонично и се въздържа от това, за да угоди на Бога. Бог беше доволен от Исус, преди да отиде на кръста. Бог е доволен от нас поради Христовата жертва. Святостта е отделяне за Бога, а не отделяне от телевизията. Разбира се, Божият слуга трябва разумно да избира програмите по телевизията. Легалистът смята, че тялото е свято и не трябва да се замърсява от ваксинации и микровълни,

излъчвани от мобилни телефони и микровълнови фурни, но всички ние вече живеем в токсична среда. Вярата му произтича не от позицията да поддържа здравето си, а от чувството, че тялото му ще загуби своята святост чрез излагане на тези замърсители.

Липса на духовно зрение

Йоан 9:16

16 Затова някои от фарисеите казваха: Този Човек не е от Бога, защото не пази съботата. А други казваха: Как може грешен човек да върши такива знамения? И възникна разцепление помежду им.

Легалистът не може да разпознае Бог или изпратените от Бог и е неспособен да се учи от срещи с Бог в корпоративното събрание. Погледът му е замъглен от осъдително, негативно и критично отношение. Подобно на фарисеите, той ще пропусне деня на посещението си. Легалистът е сляп за собственото си дефектно легалистично разположение и следователно никога не търси помощ. Той измерва своята духовност по външни неща и презира другите по своите стандарти.

Неподатливост

Матей 12:1-8

1 По онова време, в една събота, Исус минаваше през посевите, а учениците Му, като огладняха, започнаха да късат класове и да ядат.

2 А фарисеите, като видяха това, Му казаха: Виж, Твоите ученици вършат това, което не е позволено да се върши в събота!

3 А Той им каза: Не сте ли чели какво направи Давид, когато огладня той и мъжете, които бяха с него;

4 как влезе в Божия дом и яде присъствените хлябове, които не беше позволено да яде нито той, нито онези, които бяха с него, а само свещениците?

5 Или, не сте ли чели в закона, че в съботен ден свещениците в храма нарушават съботата и не са виновни?

6 Но казвам ви, че тук има нещо повече от храма.

7 Но ако знаехте какво значи това: „Милост искам, а не жертва“, не бихте осъдили невинните.

8 Защото Човешкият Син е Господар на съботата.

Легалистите налагат своите високи стандарти на другите без подкрепата на ясни библейски принципи. Те процъфтяват в сивите

зони на писанията. Те принуждават хората да правят неща, които не разбират напълно. На легалистите им липсва спонтанност и са съсредоточени върху програми.

Превода на Библията Посланието го казва така:

Матей 12:6-7

6 „Тук има нещо много повече от религия.

7 Ако имахте някаква идея какво означава Писанието: „Предпочитам податливо сърце пред строги ритуали“ не бихте предизвикали спор като този.

Легалистът набляга на несъществените неща и важните върху маловажните. Те не могат да функционират при липса на някакъв правен договор. Исус обсъжда този въпрос в притчата за безпристрастния земевладелец, който плащаше еднаква заплата на всички работници, независимо от часовете, които са работили. Легалистите се оплакват, че получават същите заплати като тези, които са започнали по-късно (Матей 20:1-16). Легалистът познава буквата на закона, но не успява да възприеме духа на закона. Бог търси истински поклонници, които Му се покланят в Дух и Истина (Йоан 4:23-24). Законът е истина – имаме нужда и от буква, и от дух. Буквата е външното действие, демонстрацията, формата или ритуала. Духът е мотивът, намерението, отношението и ума на Законодателя. Буквата изисква да се въздържате от прелюбодеяние (Изх 20:14), но за да се подчинявате както на буквата, така и на духа, не трябва да пожелавате друг в сърцето си (Матей 5:28). За да се подчините на тази заповед, трябва да се справите със скритите идоли на сърцето си. Буквата изисква да се въздържате от убийство (Изх 20:13), но за да се подчинявате както на буквата, така и на духа, не трябва да се гневите на брат си без причина (1 Йоан 3:15).

Законът беше нашият учител, за да ни доведе до Христос (Галатяни 3:24). Той трябва да разкрива Божията милост и доброта. Качествата на Бог като милост и справедливост са по-важни от буквата на закона. В Божията икономика милостта тържествува над съда (Амос 7:9; Яков 2:13). Давид носеше ленения ефод и танцуваше пред Господ, демонстрирайки това (2 Царе 6:14). Лененият ефод не е бил предписан като част от свещеническото облекло, а е дреха, използвана от всеки, който се занимава с религиозна служба и представлява обикновения му живот (Коментар на Еликот). Танцът, който беше обичайният израз на радост по повод на национални благодарности (Изход 15:20-21; Съдии 11:34) и религиозни празници (Псалм 149:3; Псалм 150:4), обикновено се изпълняваше само от

жени. Ентузиазмът на Давид не се страхуваше да престъпи границите на конвенционалното приличие. Същото можем да почерпим и от примера на Езекия, когато той позволи на множествата да ядат пасхалното ястие без осветение. Въпреки това Господ чу Езекия и изцели хората (2 Летописи 30:18-20). Исус порицава книжниците и фарисеите за това, че даваха десятък, но пренебрегваха „по-тежките“ въпроси на закона като съд, милост и вяра (Матей 23:23). Милостта е по-голяма от десятъка и трябва да се демонстрира, без да се пренебрегва буквата на закона. Знаем, че законът е добър и свят, но не е поставен за праведните (Римляни 7:12; 1 Тимотей 1:8-11).

Буквата убива. Тя демонстрира Божията присъда, докато Духът демонстрира Божията милост и свобода (2 Коринтяни 3:6). Господ е Духът и където е Духът на Господа, там е свобода (2 Коринтяни 3:17). Исус илюстрира тази свобода, когато учениците късаха житни класове в събота. Фарисеите бяха недоволни от тях за това, вярвайки, че нарушават съботата. В отговор на тяхното обвинение Исус използва Давид, за да демонстрира, че животът и милостта винаги се почитат над буквата на закона, както когато Давид взе и изяде присъствения хляб в скинията, който беше забранен да се яде от който и да е свещеник (Лука 6:1-5). Гладът на учениците оправда нарушаването на съботата. Освен това те бяха с Христос, който е Господар на съботата. В случая с жената, хваната в прелюбодеяние, Исус илюстрира милостта като висш принцип, който запазва живота. Това се случва, когато книжниците и фарисеите Го разпитаха за наказанието, дължимо на тази жена, както е заповядано в закона на Мойсей – тя да бъде убита с камъни. Исус се съгласи със сентенцията, но само при условието, че този, който е без грях, пръв хвърли камъка (Йоан 8:3-11). Исус не я осъди и също поиска от нея да пази буквата – „отсега не съгрешавай вече“. Исус обикновено изцеляваше в събота, за да демонстрира, че животът е по-важен от буквата на закона. След като посети къщата на един от главните фарисеи в съботен ден, Исус изцели мъж, който имаше воднянка и заглуши протестите им с простия Си въпрос: „Ако падне магарето или волът на някого от вас в кладенц, няма ли той начаса да го извлече в съботен ден? И не можаха да Му отговорят на това“ (Лука 14:1-6).

Церемониалните закони са премахнати и изпълнени в Христос. Службата в подчинение на буквата се състоеше от форми и ритуали, които не успяха да се обърнат към искреността на сърцето.

Римляни 2:25-29

²⁵ Понеже обрязването наистина ползва, ако изпълняваш закона, но ако си нарушител на закона, твоето обрязване става необрязване.

²⁶ И така, ако необрязаният пази наредбите на закона, няма ли неговото необрязване да му се счете за обрязване?

²⁷ И онзи, който е в природното си състояние необрязан, но изпълнява закона, няма ли да осъди теб, който имаш писан закон и обрязване, но си престъпник на закона?

²⁸ Защото не е юдеин онзи, който е външно такъв, нито е обрязване онова, което е външно, на плътта;

²⁹ а юдеин е този, който е вътрешно такъв, и обрязване е това, което е на сърцето, в Духа, а не в буквата, чиято похвала не е от хората, а от Бога.

Обрязването без святост е безполезно. Бог гледа на сърцето. Покорният езичник е по-добър от непокорния юдеин. Следователно от обрязването няма полза. Бог презира плътското доверие в обредите. Сега сме освободени от закона, за да служим в новостта на духа, а не в старостта на буквата (Римляни 7:4-8). Като Божии синове ние трябва да управляваме духа на закона, който е доброта и милост. Това може да се демонстрира по следния начин: Човек, който се движи с 80 км/ч в зона позволяваща 60 км/ч, е спрял от пътен служител и му бъде наложена глоба за превишена скорост. Причината за превишена скорост на човека е, че закъснява за работа. Друг човек, пътуващ с 80 км/ч в същата зона, също е спрял. Той е с превишена скорост, защото жена му ражда. Полицаят не го глобява и също го ескортира до болницата. Този служител демонстрира духа на закона.

Духовни заблуди

Легалистът твърди, че е по-духовен от другите, защото говори на езици, непременно дава десетъци, посещава църквата редовно, прави жертви или пости повече от другите. Исус разглежда тази заблуда в притчата Си за молитвата на фарисея в храма.

Лука 18:11-12

¹¹ Фарисеят, като се изправи, се молеше в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора – грабители, неправедни, прелюбодейци, също и като този бирник.

¹² Постя два пъти в седмицата, давам десетък от всичко, което придобия.

¹³ А бирникът, като стоеше надалеч, не искаше дори очите си да повдигне към небето, а се биеше в гърди и казваше: Боже, бъди милостив към мен, грешника.

¹⁴ Казвам ви, че този слезе у дома си оправдан, а не онзи; защото всеки, който възвишава себе си, ще бъде смирен, а който смирява себе си, ще бъде възвисен.

Духовните заблуди са квас, който пречи на достъпа до благодатта на Господната трапеза.

Традиционни и ритуални

Легалистът процъфтява от потапяне в религиозни дейности, ритуали и традиции на хората. Те Му се покланят напразно и учат за учение на човешките заповеди (Марк 7:7). Квасът е този, който пречи на вярващия да изпита силата на живото Божие Слово (Марк 7:13). Легалистът е фокусиран върху миналото, отхвърляйки настоящата истина, поради обсебеното си придържане към традициите и в резултат на това никога не може да приеме ново движение на Бог.

Последици от легализма

Галатяни 5:19-20

¹⁹ А делата на плътта са явни. Те са: блудство, нечистота, разпътство,

²⁰ идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнувания, ярости, партизанства, раздори, разцепления (англ. пр.: „ереси“),

Думата „ереси“ произлиза от гръцката дума *хайресис* (G0139) γεν. *хайресеос*, фем. съществително от *хайрео* (G0138), което означава да избира, избирам. Ерес, форма на религиозно поклонение, дисциплина или мнение (Деяния 5:17) (CWS речник).

Ереста е форма на религиозно поклонение или мнение. *Легализмът* е ерес — фалшиви учения, които се отклоняват от истината на библейското откровение. Легализмът се счита за квас, защото води до схизми в църквата и отделя човек от Бога.

Легализмът сее в плътта и ще пожъне поквара.

Галатяни 6:7-8

7 Не се лъжете, Бог не е за подиграване! Понеже, каквото посее човек, това и ще пожъне.

8 Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.

Легалистът тъне в непродуктивност и безплодие, прегръщайки страданието си чрез фалшивото си възприятие за святост. Той има нулева животворна способност. Той кара овцете и не може да ги води.

Глава 16

Старият квас

1 Коринтяни 5:6-8

6 Вашата хвалба не е добра. Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?

7 Затова изметете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като вие сте безквасни. Защото и нашата Пасха, Христос, беше заклан (за нас).

8 Затова нека празнуваме не със стар квас, нито с квас от злоба и злина, а с безквасни хлябове от искреност и истина.

Старият квас представлява фокус върху миналото. Той съставлява минали навици, манталитет, неуспехи, победи и движения на Бог. Не можете да бъдете ново тесто със стар квас. Не можете да продължите напред, ако постоянно се фокусирате върху огледалото за обратно виждане. Трябва да знаете как да погребете миналото. Невъзможно е да се промени миналото. Не позволявайте на миналото да ви нарани отново, като ви лиши от настоящето. Вашето минало трябва да информира бъдещето ви. Давид използва лъва и мечката от миналото си, за да информира гиганта за неговото бъдеще.

Минали навици и манталитет

Ако безквасният хляб е искреност и истина, тогава старият квас са „лъжите“, които носим със себе си. Това може да сочи към старите ви навици — нездравословно хранене, пиене, пушене и т.н. Тези „лъжи“ също са стари и остарели понятия като расизма. Духът ви е, който е спасен, а не умът ви. Затова трябва последователно да работите за спасението на ума си.

Има неточни нагласи, с които трябва да се работи. Например *мистичният начин на мислене*, който одухотворява всичко и никога не обръща достатъчно внимание на естествените реалности на живота. *Гордият начин на мислене* се ръководи от лична амбиция, разчитане на себе си, завишено самочувствие, заблуди за величие и силно чувство за титулуване. Съществува и *подозрително мислене*, което винаги е неудобно и забелязва скрити значения, които никой друг не може да възприеме, вижда знаци, които никой не вижда, и чува неща, които никой не чува. *Сантименталното мислене*

поставя любовта над истината и почти винаги ще празнува неточности поради сантименталната си привързаност към човек, място или обект. *Традиционното мислене*, оформено от култури и системи за дълъг период от време, често пречи на човек да приеме нова концепция или начин на живот. След това има *суверен начин на мислене*, който е непроницаем за разума и логическото мислене. Например вярата, че счупването на огледало ще доведе до седем години лош късмет. Нашата нация е бичувана от *непълноценно мислене*, характеризиращо се със съмнения и несигурност относно себе си с липса на самочувствие. В Тялото на Христос има много хора, които притежават *неблагодарно мислене*, въпреки че Библията ни инструктира да бъдем благодарни за всичко (1 Солунци 5:18). Хората забравят да благодарят на Господ и да почетат онези, които са били добри към тях. Всички тези нагласи са „стар квас“, който трябва да бъде изчистен от живота и домакинствата ни.

В служението ние също се справяме с *измамното мислене*, което се характеризира с фиксирани фалшиви вярвания като „облеклото определя помазанието“. Това означава, че носенето на костюм и вратовръзка ще осигури помазание. Измамата, че „постенето е само въздържане от храна“ води до вярващи, които вярват, че могат да „извият ръката“ на Бог, като се въздържат от храна. Исая 58-ма глава заявява, че постът, който Бог изисква, включва споделяне на хляба ни с онези, които са гладни, споделяне на дрехите ни с голите, счупване на хомота в живота на хората, премахване на сочещия пръст и т. н. Има много други заблуди като „сградата е църквата“, където се набляга на сградата от хоросан и тухли, вместо на изграждането на хората, които да растат в Божието царство. Някои наблягат на изграждане на „мега църкви“, защото имат заблудата, че „числовата сила е неоспоримо доказателство за Божието благоволение“.

Всяка една от тези заблуди се счита за стар квас и трябва да бъде идентифицирана и прочистена.

Остаряване

Стария квас може да се състои и от *предишни неща*. Това може да са *минали победи и провали*, които биха могли да попречат на напредъка ви като Божи син. Едно *минало посещение на Бог* може да се превърне в стар квас с потенциал да ни унищожи. Бог иска „старите неща“ да изчезнат и да се появят „нови неща“. Човекът, за разлика от това, действа обратното: ние искаме да празнуваме стари неща, да

строим паметници и след това да им се покланяме. Докато „старото“ все още стои, „новото“ не е в състояние да се прояви.

Евреи 8:13

¹³ А като каза „нов“ завет, Той обяви първия за остарял. А онова, което овехтява и остарява, е близо до изчезване.

Евреи 9:7-8

⁷ но във втората влизаше само първосвещеникът веднъж в годината, и то не без кръв, която той принасяше за себе си и за греховете на народа, извършени от незнание.

⁸ С това Святият Дух показваше, че пътят за Пресвятото място още не е бил открит, докато е стояла все още първата част на скинията,

Думата „остарял“ произлиза от гръцката дума *палаиов* (G3822), което означава свивам, остарявам, превръщам в остарял, отменям и остарявам. Думата „изчезвам“ произлиза от гръцката дума *аифанисмов* (G853) и означава изчезвам, унищожавам, губя се. Думите „остарял“ и „изчезващ“ в този контекст предполагат процес, при който нещо се съкръщава или свива до точка на пълно изчезване. Църквата иска да съживи нещата, които Бог иска да разсее.

Посещение на планината Гаваон

Соломон царува като цар в Израел, където просперираше и целият Израел му се подчиняваше. Той спечели много уважение и популярност. Като син на Давид, той имаше плавен преход на поколенията. Господ го издигна и му даде положение и почит отвъд всеки цар в Израел преди него (1 Летописи 29:23-25). Соломон събра всички водачи на Израел и заведе цялото събрание да се поклони на Бог на планината Гаваон — същото място, където Мойсей постави скинията в пустинята. Той отиде до Медния олтар и принесе хиляда всеизгаряния на Господа. Той започна своето служение с жертва. Като цар на Израел той трябва да е почувствал голям успех, защото Господ прие неговите приноси и отговори на молитвите му (2 Летописи 1:1-6). Соломон обаче действаше от остаряла позиция, защото по това време Божият ковчег вече се беше преместил на планината Сион. Скинията на планината Гаваон може да е притежавала целия блясък и престиж, но беше лишена от присъствието на Бог. Божията слава вече беше напуснала. Соломон не беше забелязал всички инциденти, които се случиха след планината Гаваон — че ковчегът беше отвлечен от филистимците, след това продължи към къщата на Овид Едом и в крайна сметка

почиваше на планината Сион. Соломон не успя да измести събранието отвъд завесата. Той действаше от *стар* „сезон“ или „движение“ на Бога. Старото местоположение имаше всички хубави външни изяви и атрибути, докато новото място беше крехка палатка, на която ѝ липсваше красота. На новото място обаче имаше Ковчег на завета — изявеното присъствие на Бог. Въпреки това Господ се „появи“ на място, което беше неточно и незаконно — на място, което Той беше изоставил. Това откровение трябва да алармира всеки изучаващ Божието Слово.

Изявеното присъствие на Бог не потвърждава Божия човек. Когато Господ се появява чрез прояви като златен прах, неволно просване на цялото събрание, чудеса, изцеления, приятни чувства и положителни емоции и т.н., това никога не потвърждава вашата позиция. Бог е суверен и може да прояви присъствието Си навсякъде (Псалм 139:8). Бог говори на Соломон в отсъствието на ковчега на завета, където Той говори от умиловичището. Неговото присъствие никога не потвърждава вашата позиция или призвание. Това само потвърждава Него — че Той е любящ и състрадателен Бог, Който се проявява пред вас, дори ако сте в неточна позиция. Това не означава, че вашата духовна позиция е автентична, а означава, че Бог е автентичен. За щастие Соломон поиска от Господа основното нещо — мъдростта, която е основната „стока“, необходима за построяването на дома (2 Летописи 1:10, Притчи 4:7; 24:3). Когато Бог се появи, ние трябва да Го молим за мъдрост, а не за материални неща. Необходима е мъдрост, за да слезеш от грешната планина. Соломон осъзна неточната си позиция, когато получи мъдрост от Бог и продължи да построи храм за Господ на планината Мория. Той увеличи капацитета на дома. Вместо един умивалник, една трапеза и един светилник, той постави десет от всичко. (2 Летописи 7:1-3). Той засили поклонението Си на новото място — вместо да принесе само хиляда жертви, той принесе безброй жертви на Господ. Бог потвърди новата позиция, като отговори с огън. В цялото Божие Слово е очевидно, че Бог потвърждава точното местоположение само с огън (2 Летописи 7:1). Поклонението на нацията на планината Гаваон никога не беше потвърдено с огън. Появата само на Бог никога не потвърждава вашето поклонение. Изцелението не е знак за Божието потвърждаване. Използва ли Исус някога някой, когото е изцелил, като Свой апостол? Не. Бог утвърди новата позиция на планината Мория като Свое избрано и осветено място за изцеление и възстановяване.

2 Летописи 7:14-16

14 и народът Ми, който се нарича с Моето Име, се смири и се помоли, и потърси лицето Ми, и се върне от злите си пътища, тогава ще чуя от небето и ще простя греха им, и ще изцеля земята им.

15 Сега очите Ми ще бъдат отворени и ушите Ми внимателни към молитвата на това място.

16 И сега избрах и осветих този дом, за да бъде Името Ми в него до века; и очите Ми и сърцето Ми ще бъдат там през всички дни.

За да се преместим на „новото място“, ние трябва да се смирим (покорим, унижим, завладеем), да се молим (застъпничество), да потърсим лицето Му (да се подредим) и да се обърнем (да се откъснем) от нашите зли (неморални, грешни) пътища (път). Трябва да търсим Неговото „лице“, а не „ръката“ или „присъствието“ Му. Бог казваше, че лицето Му вече не е на планината Гаваон и че този път вече е неточен. Той вече се е обърнал и чака Неговите хора да се обърнат. Планината Гаваон беше само за Соломон. Планината Мория е за „Моите хора“. Трябва да се приведете в съответствие с новото място (условие). Бог се движи от единствено число към множествено число. Само за себе си ли чувате или за Неговите хора? Все още може да Го чувате на старото място, но на новото и точно място ще Го чувате с много по-голяма яснота. На новото място ще получите достъп до Него, Христос във вас, а не само Неговото присъствие.

Преходът от планината Гаваон към планината Мория отне четиридесет години — цяло поколение. През четиридесетте години присъства свещеничеството на Садок. Ако през това време отнесете своите приноси на планината Гаваон, пак ще бъдете благословени. Това се нарича „четиридесетгодишен гратисен период“. Това старо място е съществувало четиридесет години заедно със Скинията на Давид. Бог позволи период от четиридесет години, за да се осъществи преходът от старото към новото място, защото много от тях бяха роби на миналото място. Хиляди все още правеха своето поклонение на планината Гаваон поради сантиментална привързаност към миналото. Въпреки това, след четиридесетте години на благодат, поклонниците на Ваал нахлуха в мястото и го направиха свое централно място за поклонение. Тези, които не бяха духовно настроени, но религиозно се изкачваха да се поклонят в планината Гаваон, не бяха в състояние да разберат, че духовната власт се е променила и мястото, където някога са се покланяли на Бог, е станало обиталище на демони. Всеки път, когато Бог се премести от определено място, където някога се е движил за определен период от време, тогава това място неизбежно е отвлечено от демони. Божието

присъствие се проявяваше силно в петдесетия и харизматичния сезон. Бог обаче отново се премести. Тези, които са водени от Божия Дух, ще знаят кога Бог е преместил местоположението Си. Когато Бог се премести на ново място, ние трябва да се преместим с Него. Тези, които все още живеят на старото място, стават „идолопоклонници“, несъзнателно се покланят на миналото.

Посещение в Ерусалим

Същият принцип съществува и при разпятието на Христос. По време на разпятието през 30-та г. сл. Хр., завесата в храма на Ирод беше разкъсана на две, когато Исус обяви „Свършено е“. Тази декларация беше пророчески глас към нацията, че храмът вече е остарял. Да отидеш в храма, след като завесата беше разкъсана на две, беше пряко противоречие на това, което Исус установи на кръста. Убеден съм, че няколко бизнесмени спонсорираха възстановяването на завесата, за да може храмът да продължи със системата си за жертвоприношения. В днешно време има много бизнесмени, които продължават да финансират и поддържат съществуването на остарели структури в Църквата. Въпреки това, храмът се радва на „четиридесетгодишен гратисен период“, но през 70-та г. сл. Хр. беше разрушен. Поради тази причина четем в книгата Деяния, че апостолите все още посещават синагогите. Ето защо четем за Павел, че все още празнува еврейския празник на Шатрите. Бог ще позволи запазването на старите системи в продължение на четиридесет години, докато не бъдат осъдени. Когато старата система беше заличена през 70-та г. сл. Хр., всички еврейски записи бяха унищожени и Бог пророчески заяви, че християнството никога няма да се основава на никакви исторически и биологични записи! Всяко посещение в храма след 70-та г. сл. Хр. демонстрира отхвърляне на Христовия принцип — храмът вече е стар квас. Днес има много християни, които все още чакат възраждането на храма. Мнозина пътуват до Израел, за да посетят Стената на плача в Ерусалим, за да представят своите молби пред Бога. Това действие е мерзост за Господа. Те са вярващи, които не разбират своето царско свещеничество. Мнозина посещават Израел в очакване на възстановяването на храма. Има бизнесмени, готови да финансират възстановяването на завесата. Това е историческо идолопоклонство, което е пряко следствие от това, че старият квас понастоящем и глобално заразява библейските училища и телевизионните канали. Господ няма да построи отново храма в Ерусалим, защото ВИЕ сте храмът на Господа! Никога не трябва да се връщаме в нито един храм, изграден от тухли и хоросан. През 30-та г. сл. Хр., на кръста на Исус

Христос, църквата мигрира от храмове, направени с тухли и хоросан, към храмове, направени от плът и кръв. Ние сме храмът на Святия Дух, Божието семейство (1 Коринтяни 6:19; 1 Коринтяни 12:13). Ние сме Новият Ерусалим (Откровение 21:2).

Старият квас издигна *диспенсационализма*. Отговорността е върху нас да съдим себе си и да премахнем и унищожим всяка следа от „философии за храма“, които все още живеят в нас. Трябва да откажем да работим неточно в „четиридесетгодишния гратисен период“. Трябва да се стремим да действаме от „новото място“ в Христос. Можете бързо да проследите съдбата си, като премахнете стария квас.

Посещение в пустинята

Когато изучаваме примери в Стария завет, не можем да не отбележим колко време е отнело на някои от тях, за да стигнат до съдбата си. Вярвам, че затова са живели толкова години! Слабостта на Израел беше старият квас. Те прекосиха Червено море и бяха готови да влязат в Обещаната земя, когато старият квас се прояви. Дванадесет съгледвачи бяха изпратени да разследват условията на земята и десет от тях се върнаха с отрицателно известие. Те видяха гигантите, потомците на Енак, които живеят там, и се почувстваха като скакалци в собствените си очи (Числа 13:17-23). Човек трябва да попита: „Откъде са получили тази философия?“ В продължение на 400 години, докато е в египетско робство, Израел е свикнал с надзорници. Така че, когато пристигнаха на новото място, беше неизбежно да видят нови надзорници. Именно философиите на стария квас започнаха да се проявяват като „гиганти“. Вашето минало определя как гледате в бъдещето си. Ако сте свикнали с робство, надзорници и потисници, ще бъдете обвързани с манталитет, изпълнен с негативизъм. Поради стария квас, нацията на Израел не успя да види целите и обещанията на Бог и това, което трябваше да бъде изпълнено за единадесет дни, им отне четиридесет години, за да го постигнат. Само по-младото поколение, родено в пустинята, можеше да влезе в обещаната земя, защото не беше изложено на този стар квас. Много вярващи страдат от „божествени“ закъснения, наложени на себе си поради неспособност да се преценят.

Минали реформации

Трудно е да напуснеш място, където Бог някога се е показал и е проявил силата Си. Бог се „проявяваше“ във всяко минало движение

в Църквата. Бог се „появи“ през 1500 г. по време на лутеранската реформация и анабаптисткото движение. Той се „появи“ през 1800 г. по време на движението на Святостта с Уесли и отново през 1900 г. по време на изливването на Святия Дух на улица Азуза, което отбеляза началото на петдесятното движение. Тъй като Бог се появи в тези движения, много вярващи не успяха да се преместят отвъд тези „високи“ места, когато се случи ново движение на Бог. За тях движението се превърна в „железен идол“, който се противопоставя на човешката логика. Можете да изградите своето служение с помощта на стария квас — неточно местоположение и все пак да се възползвате от явното присъствие на Господ. Важно е да се гради с продължаващото да излиза Божие Слово. Никога не трябва да бъдем роби на „вчерашната“ херменевтика и тълкувания. Херменевтиката е динамична. Превъзхождащият принцип на херменевтиката е това, което Святия Дух казва *сега*. Това ще ви освободи от идеологията на библиейската контекстуализация. Бог е много способен да действа извън всеки контекст. Неговото Слово е вечно живо и мощно. Водачите на деноминациите трябва да достигнат до разбирането, че сърцето на Бог е насочено към дълго пътуване. Масите също не потвърждават вашата позиция. Цялото събрание и ръководството на Израел бяха на грешната планина със Соломон.

Много вярващи не знаят как да направят прехода от „старото“ към „новото“, защото вярват, че „старото“ все още работи. Те прегръщат древния бизнес принцип „не пипайте това, което работи“. На планината Гаваон свещеничеството, жертвите, пурпурното, аленото, бялото и синьото все още бяха там и работеха. Тамянът и всичките му съставки все още бяха там. Трябва да сте прозорливи, за да изчистите стария квас — *миналото посещение* на Бог. Трябва да знаете как да го унищожите — разрушете „високото място“. Бог се е преместил отвъд петдесятните и харизматичните движения. Тези движения бяха абсолютно необходими и всеки вярващ трябва да премине през тези етапи. Сърцето ви трябва да бъде насочено към пътешествие (Псалм 84:5). Църквата трябва да следва Агнето, където и да отиде (Откровение 14:4). Трябва да бъдем чувствителни и откликващи в откриването на нови места в Христос и да се научим как да се отделяме от местата, които са станали „високи места“.

Една от най-големите опасности в служението е, че можете да се съсредоточите върху *минало посещение*, като го приемете като съвкупността от вашия опит с Бог. Това ще ви попречи да преминете към нови нива в служението, където Бог иска да разкрие нови неща. Днес старият квас е отговорен за съществуването на много сектантски деноминации. Никога не трябва да легитимираме сектантското

деноминационно позициониране. Трябва да изчистим целия стар квас. Бог съди сектантската деноминационна система. Глобалното разтърсване ще кулминира в своя катаклизъм. Ще има много плач и скърцане със зъби, защото много водачи, инвестирали време и ресурси в тези структури, ще станат свидетели на срив за една нощ. Водачите в тези неточни системи ще загубят работата си, защото Бог съди структури, построени върху закваските на стария квас — *минало посещение* на Бог.

Това беше твърдението на суламката. Тя беше толкова уморена и завладяна от съня, че когато любимият ѝ почука на вратата, тя не успя да му отвори (Песен на песните 5). По-късно, когато стигна до вратата, тя разпозна парфюма на любимия си върху дръжката на вратата. Много вярващи са „разположили лагер“ при дръжката на вратата и са се влюбили в Господния „аромат“, но не са Го пуснали да влезе. Те не могат да разберат, че Възлюбеният вече не присъства.

Трябва да сме наясно, когато Бог заявява, че нещо в процес на свиване е на път да изчезне напълно. Можем да инвестираме много финанси и ресурси, за да поддържаме нещата в името на съживлението, но старите духовни места се свиват и изчезват. Да се върнеш към стара система е идолопоклонство. Сега, ако се върнете на старо място, ще пропуснете напълно Бог. Демоните търсят потвърждение чрез исторически асоциации. Трябва да мигрираме от „старото“ към „новото“.

Мнозина ще изберат познаването на миналото, но всяка привързаност към миналото е най-голямата ни пречка да се придвижим в бъдещето.

Пречистване на стария квас

Ново небе и нова земя

Откровение 21:1-3

¹ *И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха и морето го няма вече.*

² *И видях и святия град, новия Ерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си.*

³ *И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с хората и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях — техен Бог.*

Интересно е да се отбележи, че Йоан първо видя ново небе и земя, а след това видя Църквата — Святия Ерусалим. В наши дни теолозите първо виждат да се проявява Църквата и след това *ново небе и земя*. Правилната последователност е *новото небе и земя*, следвани от Църквата. Ако *новото небе и земя* са футуристични или в бъдещето, това означава, че в момента на земята няма Църква. Бог вече живее с нас и в нас! Йоан видя, че Той ще направи всичко ново (Откровение 21:5). Исус вече е направил всичко ново. Вие вече сте ново създание в Христос (2 Коринтяни 5:17). Видението на Йоан вече е изпълнено. Човек трябва да разбере, че книгата Откровение е показана, което означава, че съдържа символи (Откровение 1:1). Това не е затворена книга, а откровение. Ние сме затворили книгата с нашите мистични интерпретации. Това е Откровение на Христос, а не на антихрист. Макар да вярвам, че Бог може да ни даде ново физическо небе и земя, не вярвам, че този конкретен стих насочва към това. В днешно време твърде много християни не се грижат за земята, защото вярват, че Бог така или иначе ще ни даде *ново небе и земя*. Църквата е пазител на земята и наш дълг е да изкупим нашата планета, а не да я замърсяваме, да ѝ вредим и унищожяваме.

Новото небе и земя представляват Новия завет. Старият завет е остарял, докато Новият завет е въведен и открит. Принципът тук е да се откачим от „старото“ и да се свържем с „новото“. Новозаветната църква действа в рамките на *ново небе и земя* – Нов завет.

Прекратяване на Стария завет

Исая 51:15-16

¹⁵ *Защото Аз съм ГОСПОД, твоят Бог, който вълнува морето (в англ. пр.: „разделя морето“) и вълните му бучат; ГОСПОД на Войнствата е Името Му.*

¹⁶ *Сложих словата Си в устата ти и те покрих със сянката на ръката Си, за да устроя небесата и да основа земята и да кажа на Сион: Ти си Мой народ.*

Това писание се отнася до началото на предишното небе и земя, а не за разказа за сътворението, както се вижда в Битие 1-ва глава. Бог раздели Червено море, за да избягат израилтяните от египетското робство (Изход 14). Той вложи думите Си в устата им, когато им даде заповедите (Изход 20). Той ги покри в сянката на ръката Си, когато ги изведе от Египет. Израилтяните буквално живеяха под сянката на Неговата ръка, докато всеки ден преживяваха чудеса, знамения и велики дела в пустинята. Той нарече Израел Свой народ. Именно в

този контекст Той устрои небесата и положи основите на земята. Очевидно „небето“ и „земята“ не се отнасят до физиката, а до заветната операционна система.

По-късно Исаия отново говори за *новото небе и земя* (Исаия 65:17-25). В това *ново небе и земя* има засаждане на лозя и строеж на къщи. В това *ново небе и земя* има смърт, работа и размножаване. Споменава се очакваната продължителност на живота на човека. Този пасаж не се отнася до „вечността“, а се отнася до предимствата на Новия завет, който е *новото небе и земя*. Разпадането на Стария завет се нарича „преминаване на небето и земята“. Сега за нас е жизненоважно да разберем и приложим тези три характеристики, когато тълкуваме пророческото писание: *първоначалното* (*позиционно*), *прогресивното* и *крайното* (*съвършеното*). Той е Този, Който е, Който е бил и Който ще дойде (Откровение 1:8). Тези три характеристики са очевидни във всичко, което виждаме, че Бог прави. Разпадането на Старозаветната операционна система имаше *първоначални, прогресивни и завършващи* характеристики.

Първоначалното разпадане стана на кръста. Завесата беше разкъсана на две, което беше символ на края на храма. Бяха необходими 40 години, за да се случи пълното унищожаване на храма. Потъмняването на слънцето е символ на края на Стария завет (Лука 23:44-46). В еврейското съзнание слънцето символизира Израел. Бог помрачи слънцето, за да направи пророческо изявление, че тъмните дни на Израел идват. Исус каза, че това поколение в никакъв случай няма да премине, докато не се случат всички тези неща (Матей 24:34). В това поколение се е случило *първоначалното разпадане* на храма.

Прогресивното разпадане започна на Петдесетница с изливането на Святия Дух (Деяния 2:14-21). Петър заяви, че събитията, които се случват на Петдесетница, са изпълнение на пророчеството на Йоил. Йоил спомена, че изливането на Святия Дух ще бъде последвано от чудеса на небето и на земята, кръв и огън и стълбове от дим, слънцето ще се превърне в тъмнина и луната в кръв (Йоил 2:27-32). Нито едно от споменатите неща обаче не придружава буквално изливането на Святия Дух на деня на Петдесетница. Слънцето не беше потъмняло и луната никога не се превърна в кръв. Не трябва да обявяваме, че останалата част от пророчеството на Йоил е футуристична, защото след Петдесетница всеки, който призове името на Господ, ще бъде спасен. Петър символично говореше за разпадането на старата операционна система. Слънцето, луната и звездите са символи на „старозаветния“ Израел. Това съответства на съня на Йосиф за

слънцето, луната и единадесетте звезди, които му се кланят, който се отнася до Израел — неговия баща, майка и братя (Битие 37:9-11). Потъмняването на слънцето и превръщането на луната в кръв представлява *прогресивното разпадане* на Стария завет.

Окончателното разпадане беше окончателното заличаване на храма през 70-та г. сл. Хр. Исус вече беше информирал Своите ученици за събитията, които ще се случат, включително потъмняването на слънцето, луната, която не дава светлината си, и звездите, падащи от небето (Матей 24:15-29). Това беше окончателното разпадане на Стария завет. Петър се позовава на разпадането на операционната система на Стария завет, при което и небето, и земята ще бъдат разтворени и елементите ще се стопят с пламенна топлина (2 Петрово 3:9-14). Думата „елементи“ произлиза от гръцката дума *στοιχειον* (G4747) и означава наредби и елементарни принципи, които управляват една система. Не се отнася до атомните или физическите елементи. Има и други писания, отнасящи се до „елементите на света“, което означава принципите на света (Галатяни 4:3, 9; Колосяни 2:8, 20). Тези елементи бяха старозаветни истини. (Евреи 5:12; 9:1, 9-10; Колосяни 2:13-23). Това просто означава, че елементарните принципи на Стария завет (еврейските наредби) ще бъдат унищожени. За всеки юдеин това се смятало за крайна скръб. Въпреки това, според Неговото обещание, ние очакваме *ново небе и земя*, в които живее правда (2 Петрово 3:13). Старият завет с неговите наредби не беше в състояние да създаде жилище на праведност (Филипяни 3:8-9), но Новият завет донесе праведност чрез Христос (2 Коринтяни 5:21). Когато живеем в Него, правдата обитава в нас. Христос обитава в „елементите“ — принципите на Новия завет. Сега, ако някой е в Христос, той е ново създание и старото премина (2 Коринтяни 5:17). Краят на Стария завет е обявен на кръста — той вече се намалява и изчезва четиридесет години по-късно до идването на император Тит. Беше свършено! Това беше „краят на века“, както е описано от Исус (Матей 24:3). Думата „век“ произлиза от гръцката дума *ейон* (G165), която означава *период от време* или *възраст*. Исус не пророкува Своето „второ пришествие“, а по-скоро Неговото идване в съда на Стария завет, чийто ядро е храмът. Окончателната присъда на Стария завет е заличаването на храма през 70-та г. сл. Хр. Исус завършва изграждането на Новия Храм и обиталище — Неговата Църква — на кръста. Той откри *новото небе и земя*.

Старият завет беше задвижван от закони, написани на каменни плочи, но Новият завет е записан в умовете и сърцата ни (Евреи 8:10). В Новия завет Бог изземва собствеността върху Своя народ и ние

намираме своята идентичност в Него (Римляни 9:25-26; Тит 2:14; 1 Петрово 2:9). В Стария завет Бог говореше само на определени хора, но в Новия завет Неговият глас е достъпен за всички, които искат да слушат (Йоан 10:27). Старият завет не можа да успокои съвестта ни (Евреи 9:9-15). В Стария завет постоянно ни се напомняше за нашите грехове (Евреи 10:1-4), но в Новия завет ние ежедневно си спомняме Неговата жертва (Евреи 8:12, 9:24-28, 10:16-18). В Стария завет Бог живееше в палатки и храмове, но сега Той обитава в човешки съдове (1 Коринтяни 3:16; 6:19). Президент на Дома на Стария завет беше Мойсей. Сега Христос е президентът на новия дом, който е много по-добър (Евреи 3:1-6, Евреи 9:11).

Всяка религия има свое собствено небе и земя. Всяка деноминация има свое собствено небе и земя с централна система от вярвания, от които се определя. Ядрото на лутеранската система е „праведният ще живее чрез вяра“. Кръщението формира ядрото на баптистката система. Методистката система се определя от методичното поклонение. За петдесетниците ядрото на системата е говорене на езици, а за харизматиците ядрото са даровете на Святия Дух. Пророкът е ядрото на пророческото движение, а апостолът е ядрото на апостолското движение. Бог постепенно ни придвижва в своето ядро на христоцентричност, където обитава правдата. Трябва да мигрираме към Неговото небе и земя, които са централизирани в праведността. Всяко отклонение от Неговото небе и земя е отстъпничество и стар квас. Старият квас винаги ще се опитва да ви издърпа назад чрез собствената си себеправедност, като ви пречи да се преместите на точно място.

Тази настояща реформация се характеризира с преминаване от „старото“ към „новото“. Да споменем няколко неща: трябва да има преминаване от „документално потвърждаване“ към „потвърждаване на начина на живот“. Никога няма да бъдете потвърдени от вашите академични постижения и квалификации, а от начина на живот, който избирате да водите и демонстрирате пред другите. Трябва да има промяна от поставянето на акцент върху „външното“, като облекло и материални притежания към по-важните въпроси на Царството, като стремежа към праведност. Трябва да има преминаване от стария мех, който е „членство“, към новия мех, който е „синовство“. Трябва да има промяна от пристрастяването към водачество към *автономията на вярващите*. Като водачи, ние трябва да преминем от *индивида* към *корпорацията*, от местната църква към църквата в града.

Настоящата апостолска реформация включва преследване на Неговата личност. Това е придвижване от точна позиция към една още „по-точна“ позиция в Христос.

Последици от фокуса върху миналото

Поддържането на „фокус върху миналото“ ще доведе до *остарели действия*. Поради своя „минал“ манталитет, Мойсей избра да удари скалата, вместо да ѝ говори (Числа 20:7-12). Той не успя да изпълни новото указание. Подобно на цар Соломон, „фокуса върху миналото“ ще ви накара да се покланяте на грешното място, когато присъствието на Бог се е изместило на ново място. Все още можете да ходите в храма на Ирод, въпреки че завесата е била разкъсана. Подобно на Исус Навин и Халев, вие ще пренесете медната змия Нехушан в обещаната земя (4 Царе 18:4). Вие ще търсите буквалния Ковчег на Завета, докато Божието присъствие е налично. (Еремия 3:16-17). Това действие е равно на викане за вашата картучница, когато войната е приключила. „Фокуса върху миналото“ ще доведе до „слепота“. Успехите на вашето минало може да се превърнат в паметници, които блокират всякаква представа за нови подвизи. Постиженията на Йосия се превърнаха в паметник, който го заслепи за това да види фараон Нехао като Божий слуга. Богатството и постиженията на Лаодикийската църква им попречиха да видят своето изоставено състояние (Откровение 3:17, Римляни 2:17-23). Вашият „фокус върху миналото“ ще доведе до вашата *стагнация*. Мъжът в къпалнята Витезда беше в застои в продължение на 38 години, защото чакаше един минал ангел да раздвижи водите (Йоан 5). Неговият застои се прояви в съмнението и неверието. Той чакаше „миналото“ да нахлуе в неговото „настояще“, но вместо това го ограби. Съпругата на Лот остана в застои поради нейния „фокус върху миналото“ (Битие 19:7, 26). Поддържането на фокус върху миналото *ви пречи да осъзнаете настоящата реалност*. Например, пророците на Илия отидоха да търсят тялото на Илия, вместо да прегърнат настоящата реалност на двойния дял в Елисей (4 Царе 2:14-16). Траурът на Давид за Авесалом застраши връзката му с армията му (2 Царе 18:33; 19:1-8). Самуил се съсредоточи върху дисквалифицирания Саул (1 Царе 16:1). Илия се съсредоточи върху провала на бащите си и се дисквалифицира (4 Царе 19:2-4). Вашият постоянен фокус върху *миналото* ще доведе до *загуба на просветеност*. Свещеникът трябваше да подрязва фитилите на

светилника всяка сутрин и вечер за по-добро осветление, защото изгорял фитил не може да се запали.

Вчерашната светлина не може да ви даде никаква посока за днес. „Фокуса върху миналото“ *ще удължи периода ви на скръб* при повторното отваряне на минали рани. Ако сте постоянно движени от миналото, вие ще преживеете много *травматични срещи*. Ще имате случайни сблъсъци. Проблемът на прегърбената жена беше задното зрение. За да върви напред, тя трябваше да се движи назад! В нова среда всеки „фокус върху миналото“ е токсичен и ще доведе до *преждевременна смърт*. Плацентата ви е поддържала в предишна среда, но сега е неуместна и токсична. Фокусирането върху минали неуспехи носи *обезсърчаване* и *възпрепятства всеки бъдещ напредък*. Страхът от възпроизвеждане на минали неуспехи може да ви попречи да поемате каквито и да било рискове. Израелтяните роптаеха, защото се съсредоточаваха върху предишната си диета в Египет (Числа 11:5-6). Миналото ги застигна, когато се върнаха при златните телета на Египет (Числа 11:10).

Побеждаване на миналото

Неемия ремонтира Старата порта, за да затвори Стария Ерусалим от Новия Ерусалим (Неемия 12:39). Трябва да сме сигурни, че „старата порта“ винаги е завинтена и всеки достъп през тази порта е отказан.

Когато прочиствате стария квас, вие също трябва да реагирате адекватно на минали неуспехи или негативни преживявания. *Преминете през миналото*. Ако не можете да забравите Саул, ще страдате от депресия. Израелтяните не можеха да забравят краставиците и лакомствата на Египет. Пророците на Илия търсеха тялото, а не мантията на Илия. Мойсей действаше от минал мантилитет и вместо да говори на скалата, той удари скалата два пъти. Трябва да заровите екскрементите си. *Унищожете миналото*, като унищожите неточното мислене и високите места. Старият мех трябва да бъде напълно и изцяло унищожен. Нехушан и златните телета на Египет трябва да бъдат напълно заличени. Йосия и Езекия се изправиха срещу олтарите от миналото. *Изправете се срещу миналото* като начина, по който Яков трябваше да се изправи срещу Исав. Трябва безстрашно да се изправите срещу миналото си, за да го коригирате. И накрая, *отвърнете се* от миналото. Съпругата на Лот не успя да се отвърне напълно от Содом. Фокусирането върху миналото ще ви направи „негодни“ за Божието Царство (Лука 9:62). Трябва да сменим стария квас за нов.

Матей 13:33

33 Друга притча им каза: Небесното царство прилича на квас, който една жена взе и замеси в три мери брашно, докато вкисна цялото.

Жената в притчата представлява Църквата. Трите мери биха могли да представляват три нива на израстване в Христос. И така, новият квас е Святият Дух. Старият квас ще ви унищожи, но новият квас ще ви даде живот.

Когато сезонът се смени, старите листа трябва да се махнат за нови през пролетта.

Глава 17

Квасът на злобата и нечестието

1 Коринтяни 5:6-8

⁶ *Вашата хвалба не е добра. Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?*

⁷ *Затова изметете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като вие сте безквасни. Защото и нашата Пасха, Христос, беше заклан (за нас).*

⁸ *Затова нека празнуваме не със стар квас, нито с квас от злоба и злина, а с безквасни хлябове от искреност и истина.*

Думата „злоба“ произлиза от гръцката дума *какиа (G2549)* и според гръцкия речник на Тайер означава:

1. злоба, злост, недоброжелателност, желание за нараняване
2. нечестие, разврат;
нечестие, което не се срамува да нарушава законите
3. зло, неприятности

Думата „нечестие“ произлиза от гръцката дума *понериа (пон-ау-риш'-а) (G4189)* и според Конкорданса на Стронг означава поквара, т.е. (по-конкретно) злоба; множествено число (конкретно) сюжети, грехове: KJV — *беззаконие, нечестие*.

Квасът на злобата и нечестието се отнася до *беззаконието*. В момента сме изправени пред глобално беззаконие, което прониква и в Църквата. Неограниченото и всепроникващо *беззаконие* в нашата страна отразява днешното състояние на явно пренебрегване на Божиите закони. Всички закони, написани в Стария завет, сочат към Божия закон, написан в крайна сметка в сърцата ни. Беззаконните църкви, някои от които дори са мега църкви, се разрастват в световен мащаб. Църквите, които са построени предимно върху музика и забавление, са непроситимо беззаконни църкви. Най-високото изискване на Бог е Неговият закон, който е Божието Слово, винаги да бъде издигнат над всичко останало в Църквата. Бог е издигнал Словото Си над името Си (Псалм 138:2). Ако Божието Слово не е приоритетно, тогава тази църква трябва да се счита за беззаконна църква. Ежедневно сме свидетели на поколение, което не се страхува от Бога. Страхът от Бога вече не присъства в ръководството на много

църкви. Исус пророкува, че беззаконието ще се умножи и че любовта на мнозинството ще охладнее (Матей 24:12). Разпространението на беззаконието е резултат от това, че Бог задържа определени измерения на Неговото присъствие и присъда. Тези, които принадлежат на Господа, са призвани да се отделят от беззаконието.

2 Тимотей 2:19-20

19 Но твърдата основа на Бога стои, имайки този печат: Господ познава Своите Си; и: Всеки, който изповяда Господното Име, да отстъпи от неправдата.

20 А в един голям дом съдовете не са само златни и сребърни, но и дървени, и пръстени; и едни са за почтена употреба, а други за непочтена.

Беззаконието има много широко определение, защото съставлява цялото беззаконие, цялата неправда и цялото нечестие. Да бъдеш беззаконен означава да нарушаваш и презираш Божия закон. Беззаконието може да бъде описано като „отклонение от правия път“.

Беззаконието е несъответствие с настоящите изисквания на Бога – предизвикателство към разкритата Божия воля.

Неуспех да се борим

Лука 13:22-27

22 И по пътя Си за Ерусалим минаваше през градовете и през селата и поучаваше.

23 И някой си Му каза: Господи, малцина ли са онези, които се спасяват? А Той им каза:

24 Борете се да влезете през тясната врата, защото ви казвам: мнозина ще търсят да влязат и няма да могат.

25 След като стане домакинът и затвори вратата, и вие, като останете навън и започнете да хлопате на вратата и да казвате: Господи, отвори; Той в отговор ще ви каже: Не ви зная откъде сте.

26 Тогава ще започнете да казвате: Ядохме и пихме пред Теб и по нашите улици си поучавал.

27 А Той ще каже: Казвам ви, не ви зная откъде сте; махнете се от Мен всички вие, които вършите неправда.

Исус използва аналогията на господар, който отказва на определена група хора достъп до дома си и ги заклеява като „работници на

беззаконие“. В предходните стихове се обяснява причината за тяхното прогонване — „борете се да влезете през тясната врата“.

Думата „борете се““ произлиза от гръцката дума *агонизомай* (G75) и според гръцкия лексикон на Тайер означава:

1. да участвам в състезание: да се състезавам в гимнастическите игри
2. да се боря с противници, да се боря
3. метафорично, да се бориш, да се бориш с трудности и опасности
4. да се стараеш с усилено усърдие, да се стремиш: да получиш нещо

В този стих е очевидно, че общението с Него и Неговия народ не означава, че сте спасени. Посещението на „църква“ не ви спасява. Има борба за влизане в измерението на Царството. В аналогията, господарят отказва да приеме тази определена група от хора, защото те не са били в „битката“. Между тях и противника им нямаше спор и обявяване на война и това ги определяше за спасени. Трябва да проучим какво всъщност е съревнованието и противникът.

Галатяни 5:17

17 *Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът – противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не правите това, което искате.*

Винаги ще има „борба“ във всеки човек, който има валидно спасение. Ако сте наистина спасени, нормално е животът ви да е застрашен от конфликт. Във вас трябва да има постоянна битка — плътската похот срещу Духа и Духът срещу плътта и те са врагове един срещу друг. Плътският ум е враг на Бог и е в постоянна битка с духовния ум (Римляни 8:6-8).

Групата, отхвърлена от господаря, беше наречена работници на *беззаконието*, тъй като те нямаха този конфликт в себе си. Той не ги познаваше, защото те нямаха тази битка — те са синове на беззаконието (2 Тимотей 2:19-20). Това е агонията: трябва непрекъснато да се борите с плътта, за да се подчинявате. Тези, които се подчиняват, ще влязат през портите на града, но тези, които вършат беззаконие, ще останат навън и ще бъдат оприличени на кучета (Откровение 22:14-16). Тази агония липсва, защото съвестта им е прегоряла.

1 Тимотей 4:1-3

1 *А Духът изрично казва, че в по-късните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения*

² чрез лицемерието на онези, които говорят лъжа, чиято съвест е прегоряла,
³ които забраняват жененето и заповядват въздържане от ястия, които Бог създаде, за да се приемат с благодарение от онези, които вярват и познават истината.

Тези, които не се борят, никога не познават истински Бог — те са фалшиви вярващи, които в резултат на липсата на борба се отдават на всякакви беззаконни дейности.

Римляни 1:28-32

²⁸ И понеже те отказаха да познават Бога, Бог ги предаде на развратен ум — да вършат това, което не е прилично,
²⁹ изпълнени с всякакъв вид неправда, блудство, порочност, алчност, злоба; пълни със завист, убийство, свадливост, измама и злонамереност;
³⁰ клюкари, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци, изобретатели на злини, непокорни на родителите си,
³¹ безразсъдни, вероломни, без естествена обич, немилостиви;
³² които, при все че знаят Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат.

Тези, които не успяват да се борят, биват предадени на собствените си унижени умове. Всички ние притежаваме латентен унижен ум — нашата стара плътска природа. Нашето разбиране беше помрачено поради нашето невежество. Това състояние е нашите „фабрични настройки“. Всички ние притежаваме „стария човек“ (Ефесяни 4:18-23). Ние се борим, защото Го познаваме. Подобно на Исус, ние също трябва да агонизираме. Исус се научи на послушание чрез Своето страдание (Евреи 5:8-9). Павел агонизираше — той се биеше в добрата битка (Римляни 7:23-25). Давид агонизира — сърцето му го осъди, след като отрязва дрехата на Саул (1 Царе 24:5-10). Все пак има някои, които не агонизират. Това може да са кучета, магьосници, сексуално неморални, убийци, идолопоклонници и онези, които обичат и практикуват лъжа (Откровение 22:14-16). Анания и Сапфира не изпитваха агония. Гиезий, Ахан и Саул не изпитваха агония. Симон магьосникът не беше обезпокоен от молбата му да купи дарът. Блудникът в Коринтската църква не беше смутен (1 Коринтяни 5:1-2). Юда не се покая — той съжали за греха си, когато видя, че е осъден (Матей 27:3). Чувството на съжаление, след като сте хванати за вашите неправедни дела, не може да се счита за агония.

В днешно време много вярващи никога не се притесняват, че родителите или децата им са пренебрегнати. Има и такива, които не се притесняват от вземането на заем и невъзможността да върнат заети вещи. Други не се притесняват от факта, че никога не се молят, не дават или общуват с Тялото. Някои не се притесняват от пропускането на среща и причиненото неудобство. Те дори не се притесняват от факта, че не са обезпокоени! Тези две категории хора присъстват в домакинството на вярата. Те не са външни, а вътрешни врагове. Те са свързани със семейството на Бог, но възпрепятстват процеса на изграждане чрез липсата си на почтеност и задържане на ресурси. Живеем във време, когато този тип хора затрупват Божия дом. Те не представляват никаква стойност в сградата на корпоративния храм. Те са задължения. Трудно е да ги дисциплинирате, защото те ще обвинят църквата в „клевета на характера“. Освен това има твърде много от тях.

Нарушаване на Словото

Матей 7:15-20

15 Пазете се от лъжливите пророци, които идват при вас в овчи дрехи, а отвътре са вълци грабители.

16 По плодовете им ще ги познаете. Бере ли се грозде от тръни или смокини — от репей?

17 Също така, всяко добро дърво дава добри плодове, а лошото дърво дава лоши плодове.

18 Не може добро дърво да дава лоши плодове или лошо дърво да дава добри плодове.

19 Всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и се хвърля в огън.

20 И така, по плодовете им ще ги познаете.

В този пасаж забелязваме и тези два класа хора: доброто дърво и лошото дърво. Тези два класа са очевидни в цялото писание. Виждаме това в широката и тясната порта (Матей 7:13-14), в Каин и Авел (Битие 4), стария пророк и младия пророк (3 Царе 13), в Агар и Сара (Битие 16-21) и в Ерусалим и Вавилон. В притчата за блудния син се проявява в по-големия брат и в по-малкия (Лука 15). Той е символизиран в притчата за житото и плевелите (Матей 13). Свидетели сме за това в Божия Син и сина на погибелта (Йоан 17:12) и невястата и блудницата (Откровение 17; 21). Исус споменава тези две групи в Своето изложение за доброто и лошото дърво. Двете

дървета се познават по плодовете си. Доброто дърво дава добри плодове и никога не дава лоши плодове.

Матей 7:21-23

21 Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! — ще влезе в небесното царство, а който върши волята на Моя Баща, който е на небесата.

22 В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! Не в Твоето ли Име пророкувахме, не в Твоето ли Име демони изгонвахме, и не в Твоето ли Име направихме много чудеса? —

23 но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!

Лошото дърво има гласа на точни декларации и пророчество, заедно със силата на екзорсизма (изгонване на демони) и чудесата, но всичко това са листа, а не плодове. Това е овча кожа. Можеш да действаш в свръхестественото и пак да си беззаконен. Плодът на лошото дърво е беззаконието. Листата са за себе си, а плодовете са за другите. Доброто дърво е „разумният човек“ — лошото дърво е „неразумният човек“.

Матей 7:24-27

24 И така, всеки, който чуе тези Мои думи и ги изпълнява, ще се сравни с разумен човек, който е построил къщата си на канара;

25 и завая дъждът, и придойдоха реките, и духнаха ветровете, и се устремиха върху тази къща; и тя не падна, защото беше основана на канара.

26 И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява, ще се сравни с неразумен човек, който строи къщата си на пясък;

27 и завая дъждът, и придойдоха реките, и духнаха ветровете, и се устремиха върху тази къща; и тя падна, и падането ѝ беше голямо.

Неразумният човек има тази основна характеристика: той чува думите на Христос, но не ги изпълнява и като прави това, той не се подчинява на Божието Слово. Божието Слово е законът, а непокорството на Словото е беззаконие. Беззаконникът не обича Истината, която е Божието Слово.

2 Солунци 2:8-12

8 и тогава ще се открие беззаконният, когото Господ Исус ще премахне с дъха на устата Си и ще унищожи с явлението на пришествието Си,

9 този, чието идване е според действието на сатана, съпроводено с всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса

10 и с всичката измама на неправдата, за онези, които погиват, защото не приеха любовта на истината, за да се спасят.

11 И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват на лъжата,

12 та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение в неправдата.

Тези, които приемат беззаконника, също имат тази квалификация — те също не обичат Божието Слово. Беззаконникът е привлечен от беззаконнието. В миналото законът се отнасяше до десетте заповеди, но сега метафорично се отнася до цялото Божие Слово. Цялото писание е дадено от Бог и е за наставление в правдата (2 Тимотей 3:16-17). Пророк Еремия заявява, че Господ ще постави Своя закон в умовете ни и ще го напише в сърцата ни (Еремия 21:33). Давид обичаше Божия закон (Псалм 40:8; Псалм 119). Целият Псалм 119 е за закона, който е Божието Слово. В Псалм 119:11 Давид заявява: „В сърцето си съхраних словото Ти, за да не съгрешавам“пред Теб . *Беззаконието* е отклонение от Словото. Можете да вършите знамения и чудеса без Словото. Арабите правят чудеса в Дубай без Словото. Те превръщат пустинята в оазис. Знамения и чудеса не са доказателство за Божието потвърждение. Юда също действаше в знамения и чудеса. Той беше един от дванадесетте, които бяха изпратени. Въпреки това той беше син на погибелта — беззаконникът. Народът на Израел видя големи знамения и чудеса в пустинята, но само двама преминаха в обещаната земя. Всред знаменията и чудесата имаше похотливост, идолопоклонство, блудство, изкушаване на Бога, роптаене и закоравяване на сърцата им. Това беззаконно поведение беше в противоречие с разкритата Божия воля — Словото. Знаменията и чудесата могат да закоравят сърцето ви по същия начин, по който закоравиха сърцето на фараона (Евреи 3:14-19). Беззаконниците издигат конституцията над Божието Слово и ще използват законите на света, за да преследват Божиите синове.

Беззаконни системи

Квасът на злобата и нечестията се проявява чрез беззаконни системи. Тъй като този квас се разширява, тези системи придобиват голямо уважение в институционалната църква.

Системата на Езавел

Откровение 2:20

20 Но имам против теб това, че търпиш жената Езавел, която нарича себе си пророчица и учи и прилъгва Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено.

„Езавел“ е система на управление, която контролира Божия народ. Системата Езавел прикрива намерението си с „любов“. Тя отговаря на изпитаната нужда на вярващите, съблазнявайки Църквата в идолопоклонство (Откровение 2:18-19). Тя поставя чувствата над истината и по този начин мами Църквата с фалшивата си любов. Езавел действа с лъжи и заговор. Старозаветната Езавел заговорничи със старейшините, за да унищожи Навутей с фалшиви обвинения (4 Царе 21:8-10). Тя внушава страх, за да унищожи всички спомени от минали победи. Илия забрави драматичната си победа на планината Кармил, когато беше подложен на атака от Езавел. Исторически погледнато, Езавел използвала секс, за да доведе Божия народ в идолопоклонническо подчинение (Откровение 2:20). Тъй като тази система се разширява, тя ще продължи да манипулира Църквата в сексуална неморалност. Езавел написа писма на бланка на Ахав (3 Царе 21:8) и остави впечатлението, че решението идва от водача. Тази система се стреми да преодолее поставения човек (водача) чрез структури в местната църква. Поставеният човек е „ангелос“ – ангелът, изпратен от Бог с послание до местната църква. Той е законният глас за тази местна църква. Езавел замества гласа на поставения човек и в крайна сметка блокира гласа на Бог от местната църква. Сваленият поставен човек несъзнателно използва операционната система на Езавел. Нейното намерение е да потисне пророческия глас и в крайна сметка да заглуши гласа на Бог в живота на вярващия. Гласът на Илия беше потиснат след заплахите на Езавел. Авдия скри пророците в пещери под заплахата от клане на Езавел (3 Царе 19). Тя узурпира пророческата власт, като се нарече пророчица и победи ангела на Църквата в Тиатир. Дъщерята на Иродиада беше мотивирана от духа на Езавел да обезглави Йоан Кръстител заради неговата пророческа позиция. Всяка система, която не позволява на гласа на Бог или на пророческия глас да надделе, се счита за система на Езавел. И накрая, тази система оставя след себе си семе, Готолия, нейната дъщеря, която увековечава този квас на злоба и нечестие.

Системата на Авесалом

„Авесалом“ е система, която краде сърцата на хората, за да задоволи егоистичните си амбиции. Той имаше способността да прикрива емоциите си в своя полза. Авесалом поддържаше неутрална позиция спрямо брат си Амнон, въпреки че го мразеше за изнасилването на сестра му (2 Царе 13:22-28). Системата на Авесалом се задвижва от непростителност. Непростителността, която Авесалом укрива и успешно крие от Амнон, кулминира с убийство две години по-късно. Времето не можеше да излекува състоянието му. Той уби това, което беше скъпо на баща му. Операционната система на Авесалом се развива в среда, в която няма дисциплина. Авесалом презираше баща си Давид, защото се отнасяше лошо с Амнон. Давид беше ядосан на Амнон за изнасилването на Тамар, но не го дисциплинира — той не успя да изпълни закона (2 Царе 13). Авесалом чака четиридесет години, преди скритата му омраза към баща му и амбицията му да стане цар да бъдат разкрити. Той представлява измамен духовен син, който прикрива безбожната си амбиция. Той е недоволен от начина, по който водачът дисциплинира другите духовни синове и прикрива злобата и амбицията си чрез добри дела (стригане на овце) и религия (обети; 2 Царе 15:7-10). Той използва овцете, за да получи това, което иска. Амбицията на Авесалом най-накрая се проявява, когато желанието му да заеме позицията на водача е разкрито (2 Царе 15:4). Неговата манипулативна природа е разкрита, когато той подпалва огън, за да постигне своята цел (2 Царе 14:29-32).

Човек, който работи с този квас, умишлено ще създава проблеми в църквата, за да постигне целите си. Търсещото внимание поведение на Авесалом го позиционира на места, които са видими. Той се занимава с дейност, която привлича вниманието на другите, като помпозното му показване на богатство (колесници и коне), рано става, за да демонстрира „усърдие“ и стои при портата, за да не бъде пропуснат (2 Царе 15:1-2). Той целува хората, за да постигне своето. Под фалшив предлог за загриженост той открадна сърцата на хората (2 Царе 15:5-6). Авесалом е опортюнист и винаги е насочен към уязвимите или тези с проблеми. Той грабва невинните и невежите. Хората, които следват Авесалом, са наивни и невежи (2 Царе 15:11). Той използва онези, които знаят тайните грехове на водача и печели точки, като подкопава ефективността на поставения човек (2 Царе 15:2-3). Авесалом заговорничи с бащата на Витсавее, Ахитофел, който несъмнено знаеше за тайните грехове на Давид (2 Царе 15:12-13). Въпреки това, проявлението на Авесалом активира истинските синове на дома. Итай, неизвестен досега, сега излиза на преден план като лоялен последовател на Давид (2 Царе 15:19-22). Истинските синове се разкриват, когато кризата удари дома. Системата на

Авесалом води истинската църква през пустинята на болка и липса (2 Царе 15:23-25; 2 Царе 17:29).

Тази квас на злоба и нечестие в крайна сметка се проявява чрез похотливото му поведение, когато той сексуално малтретира наложниците на баща си (2 Царе 16:22). Част от успеха му се дължи на красотата му. Авесалом беше красив отвън, но беше пълен със злоба и нечестие (2 Царе 14:25-26). Духът на Авесалом действа в онзи, когото поставения човек обича (2 Царе 13:39). Мнозина ще бъдат привлечени от неговата личност и външен вид. Неговата собствена красота в крайна сметка го уби, когато косата му се заплете в едно дърво (2 Царе 18:9). Авесалом живееше като самотник, тъй като беше зает с егоистични амбиции. Той не можеше да роди син, който да продължи името му (2 Царе 18:18), следователно системата на Авесалом противоречи на мандата за ученичество на Църквата. Авесалом е роден в Хеврон, който е наречен прибежищен град, място на общение и завет (2 Царе 3:2-3). Той беше неочакван враг.

Системата на Корей

„Корей“ е бунтовна система, която подкопава определеното от Бога ръководство. Името „Корей“ означава *лед*. Това е операционна система, която замразява движението на Бог. Тази система забави развитието на цялата нация, когато всички, които бяха повлияни, си „взеха хора“ (Числа 16:1). Тази система не екипира хората, а по-скоро ги „взема“ в робство. Създаването впечатление е за умствена инвазия, вмъкване на мисъл и принуда — пълно отхвърляне на свободната воля. По този начин духът на Корей кара хората да грешат срещу собствените си умове, емоции и воля. Когато човек допуска умствена инвазия и вмъкване на мисъл, това е грях срещу собствената му душа.

2 Коринтяни 10:4-5

4 Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, а са силни пред Бога за събаряне на крепости.

5 Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос.

Корей действа с дух на заговор, който е заговор от двама или повече човека да извършат неправомерно действие (Числа 16:2). Тази система използва хора със светска власт и плътска сила, за да набере инерция. Хората от тази група често отказват да приемат инструкции от духовни водачи. Корей събира подкрепа, като отправя фалшиви обвинения. Мойсей беше лъжливо обвинен, че се е поставил над

сбранието (Числа 16:3, 13). Тази система бърка святостта с функцията. Всички бяха святи, но не всички имаха една и съща функция. Това, че е известен, не дава право на човек да поеме функцията на поставения човек. Функцията на Мойсей като поставен човек (водач) беше да предава Божиите инструкции на бунтовно поколение, което беше чуждо на целите на Бог. Неговото поучително служение е лъжливо представено като самовъздигане, за да получи подкрепа за заговора. Когато има заговор срещу поставения човек, групата, участваща в заговора, престава да бъде свята. Когато събранието подкопава функцията на поставения човек и възприема службата му като функция, която може да се изпълнява от хората за слава, а не за Божия призив, тогава те престават да бъдат святи. По този начин системата на Корей застрашава святостта (Числа 16:4-6). Корей трябваше да бъде първосвещеник – служба, установена от Бога. Корей пожела нещо, което никога не би могло да бъде негово. Духът на конспирацията подтиква хората да пожелаят нещо, което никога не би могло да бъде тяхно. Този квас претендира за равенство с водача (Числа 16:8-11). Трябва да се разбере, че заговорът срещу поставения човек е заговор срещу Господа.

Йоан 13:20

20 Истина, истина ви казвам: който приеме онзи, когото Аз пращам, Мен приема; а който приема Мен, приема Този, който Ме е пратил.

Корей маскира злото си намерение срещу поставения човек. Той също така се насочва към „помощника“ на поставения човек, за да създаде впечатлението, че недоволството е не само към поставения човек, но и към неговите/нейните последователи (Числа 16:11). Този квас се характеризира с безчувствено непокорство към гласа на поставения човек (Числа 16:12). Операционната система на Корей подкопава поставения човек, като претендира за неосъществено видение (Числа 16:13-14). Корей и сътрудниците имаха кадилници с тамян. Те притежаваха външната форма на поклонение, но им липсваше вътрешното измерение на жертва и покорство (Числа 16:15-18). Тази неточна форма на поклонение би измамила всяко случайно Божие дете. Квасът на системата на Корей се вижда в построяването на отделна скиния — църква в църквата. Този квас разцепва църквата. Техният заговор разкри две скинии: скинията на събранието и скинията на Корей, Датан и Авирон. Господ заповяда събранието да се отдели от последната (Числа 16:19-27).

Реакцията на Мойсей беше класическа демонстрация на това как да премахнете кваса на злобата и нечестието. Той потвърди призива си

като поставения човек. Той заяви, че видението не е по негова собствена воля. Видението на Корей, от друга страна, произтича от собствената му воля (Числа 16:29-30). Мойсей не се страхуваше да обяви тяхната присъда, тъй като техният бунт беше пряко отхвърляне на Бог (Числа 16:31-33). Поколениято на Корей в крайна сметка е погълнато от земята — земята представлява световната система. Участниците в заговора се плъзгат обратно в света (Числа 16:34-38).

Корей и неговата група не се квалифицираха като семето на Аарон, за да се приближат до тамяна. Бронзовите кадилници на Корей бяха изковани като покритие за олтара, за да бъдат постоянно напомняне на децата на Израел за опасностите от преминаване на границите на нечии призив (Числа 16:39-40). Невежото събрание обвини Мойсей за Божията присъда над Корей (Числа 16:41). Когато този квас бъде открит, той трябва да се третира публично, както в случая с Корей. Въпреки това, последиците от заговора на Корей винаги се разбират погрешно от събранието. Духът на заговора унищожава невежите дори след като е напуснал. Той има дълбоко служение отвъд гроба, тъй като броят, който унищожава след смъртта си, е по-голям от броя, който унищожава през целия си живот. В Стария завет заговорът е посрещнат с бърза присъда, но в Новия, „където се умножава грехът, благодатта се умножава още повече“ (Римляни 5:20).

Някои църкви са резултат от конспирации. Ако няма истинско покаяние, тези църкви са погълнати от светското. Често операционната система на Корей се появява след назначаването на хора в ръководството или делегирането на правомощия. Корей беше активиран, след като Мойсей назначи седемдесетте старейшини (Числа 11:16-17). В края на Числа 15-та глава Бог говори (Числа 15:41). В Числа 16-та глава Корей говори. В Числа 17-та глава Бог говори отново (Числа 17:1-2), като инструктира Мойсей след прекъсването в глава 16-та. Класическа характеристика на кваса на злоба и нечестие се наблюдава в разказа за заговора на Корей: той прекъсва гласа на Бог.

Системата на Адония

Това е опортюнистична система.

Адония беше амбициозен син, който узурпира позицията на баща си (на поставения човек) (3 Царе 1:5). Той се активира по време на отсъствие или заболяване на поставения човек. Адония излиза на преден план, когато Давид е болен и беззащитен. Той е безгръбначен, опортюнистичен водач (3 Царе 1:1). Адония е творение на поставения

човек. Той никога не е бил поправян (3 Царе 1:6). Това не означава, че той винаги е бил прав, а по-скоро, че е свикнал да бъде глезен. Адония действа в конспирация (3 Царе 1:7). Той се присъединява към силните хора, за да компенсира собствените си слабости. Адония направи незаконни жертви. Той принесе жертва на скалата Зоелет (3 Царе 1:9), което означава „змийският“. Изглежда, че има сатанински връзки. Той започва своето служение с идолопоклонство. Адония използва религията за защита. В криза той ухажва помощта на законния олтар – олтара, където Давид принася своите жертви (3 Царе 1:50).

Адония беше нетърпелив за смъртта на Давид. Подобно на блудния син, той искаше наследството преди смъртта на баща си. Когато заговорът му да узурпира престола се провали, той не се покая. Той опита отново чрез сунамката Ависага, девицата, дадена на Давид в старостта му (3 Царе 2:19-25). Адония открадва престола на назначеното от Бога водачество във време на слабост. Водачите, които завземат властта, когато избраният човек отсъства или е болен, действат с духа на Адония.

Фалшиви братя и религиозни системи

Има също фалшиви братя и религиозни системи, които проявяват кваса на злобата и нечестието. Този квас трябва да бъде прочистен, за да получите достъп до благодатта на Господната трапеза.

Очистване от кваса на злоба и нечестие

1 Коринтяни 5:6-8

6 Вашата хвалба не е добра. Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?

7 Затова изметете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като вие сте безквасни. Защото и нашата Пасха, Христос, беше заклан (за нас).

8 Затова нека празнуваме не със стар квас, нито с квас от злоба и злина, а с безквасни хлябове от искреност и истина.

Този празник е Новият завет, който сега замени Стария завет. Буквалният празник на безквасния хляб сега е изпълнен с начин на живот на отделяне. Сега празникът се пази чрез отделяне от злоба и нечестие. От този квас се очиства чрез послушание на Неговата заповед.

Старата заповед

Матей 22:36-40

36 Учителю, коя е най-голямата заповед в закона?

37 А Той му каза: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с целия си ум.“

38 Това е най-голямата и първа заповед.

39 А втора, подобна на нея, е тази: „Да възлюбиш ближния си както себе си.“

40 На тези две заповеди висят целият закон и пророците.

Новата заповед

Йоан 13:34-35

34 Нова заповед ви давам: да се любите един друг; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друг.

35 По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.

Любовта е главната заповед. Спазването на новата заповед е доказателство за вашата любов към Него.

Йоан 14:15

15 Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди.

Йоан 14:21

21 Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби; а който Ме люби, ще бъде възлюбен от Моя Баща, и Аз ще го възлюбя и ще му явя Себе Си.

Йоан 15:10

10 Ако пазите Моите заповеди, ще стоите в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Своя Баща и стоя в Неговата любов.

1 Йоан 5:3

3 Защото това е любов към Бога — да пазим Неговите заповеди; и заповедите Му не са тежки.

Любовта изпълнява закона.

Римляни 13:8-10

8 Не дължете на никого нищо освен взаимна любов; защото, който люби другия, е изпълнил закона.

9 Понеже заповедите: „Не прелюбодействай; не убивай; не кради; не пожелавай; и коя да било друга заповед се обобщават в тези думи: „Да възлюбиш ближния си както себе си.“

10 Любовта не върши зло на ближния, следователно, любовта е изпълнение на закона.

Тези, които ходят в любов, са законни. Тези, които не го правят, са беззаконни. Ако обичаме Бога, това означава, че сме познати от Него (1 Коринтяни 8:3). Нашата любов винаги трябва да е равна на Неговата любов (Йоан 13:34-35). Той обичаше другите повече от Себе Си. Той умря, защото ни обичаше повече. Старата заповед беше да обичаш ближния си като себе си. Тази заповед все още може да осигури лост, ако мразите себе си. Новата заповед е да обичаме другите, както Христос възлюби нас. Трябва да обичаме братята си повече, отколкото обичаме себе си. Да се отклониш от тази заповед е беззаконие. Исус се молеше тази реалност да се прояви в нас.

Йоан 17:26

26 И изявих им Твоето Име, и ще изявя, така че любовта, с която си Ме възлюбил, да бъде в тях, и Аз в тях.

Божията любов се изразява в практически дела.

Беззаконникът не може да спазва главната заповед и затова не може да се бори. Те са корпоративна група, идентифицирана от Исус като „плевели“. Те са седнали в храма, сякаш са Бог, утвърждаващи господство над житото. Лошото семе се опитва да утвърди контрол над доброто семе. Това е демонстрация на „божеството“ на лошото семе. Само Бог е предназначен да управлява над хората. Беззаконникът е синът на погибелта.

2 Солунци 2:3-12

3 Никой да не ви подмами по никакъв начин; защото това няма да дойде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта,

4 който се противи и се превъздига над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение, така че той като Бог да седне в Божия храм, като представя себе си за Бог.

5 Не помнете ли, че ви казах това, когато бях още при вас?

6 И сега знаете онова, което го възпира, за да се открие той в своето си време.

7 Защото тайната на беззаконието вече действа, но не се открива само докато не се отдръпне Онзи, който сега я възпира;

8 и тогава ще се открие беззаконният, когото Господ Исус ще премахне с дъха на устата Си и ще унищожил с явлението на пришествието Си,

9 този, чието идване е според действието на сатана, съпроводено с всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса

10 и с всичката измама на неправдата, за онези, които погиват, защото не приеха любовта на истината, за да се спасят.

11 И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват на лъжата,

12 та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение в неправдата.

Летящият свитък

Захария 5:1-4

1 И отново повдигнах очите си и видях, и ето, летящ свитък.

2 И ми каза: Какво виждаш? И казах: Виждам летящ свитък; дължината му е двадесет лакътя, а ширината му е десет лакътя.

3 И ми каза: Това е проклятието, което излиза по лицето на цялата земя; защото всеки, който краде, ще бъде пометен, както пише в него от едната страна; и всеки който се кълне лъжливо, ще бъде пометен, както пише в него от другата страна.

4 Аз го направих да излезе, заявява ГОСПОД на Войнствата, и то ще влезе в дома на крадеца и в дома на онзи, който се кълне лъжливо в Моето Име; и ще обитава сред дома му и ще го унищожил — и дърветата му, и камъните му.

Летящият свитък е посещението на съда върху непокорните. Дължината и широчината му сочат към мебелите на Святото място, които са типични за апостолската култура (Святото място имаше същата площ от 200 лакътя на квадрат). Той отрязва крадеца и беззаконниците. Виждаме това в книгата Деяния с Анания и Сапфира, двама крадци, които бяха убити за лъжа на апостолите (Деяния 5:1-10), синовете на Скева, които бяха победени от злия дух, след като се опитаха незаконно да практикуват екзорсизъм (изгонване на демони) (Деяния 19:13-16) и Симон магьосникът, който искаше да купи Святия Дух с пари (Деяния 8:17:24). Синовете на Скева и Симон магьосникът бяха лъжесвидетели или клетвопрестъпници, осъдени от апостолската култура.

Присъдата е очистваща

Думата „консумиране“ произлиза от еврейската дума *калах* (Нз615) и според еврейския лексикон на Стронг означава *край, независимо дали е непреходен (да престане, да бъде завършен, да загине) или преходен (да завърши, подготви, консумира): - постигне,*

„Консумирам“ означава да завърша; да дойде до края; да пропиляе; да изчезне; да загине или да бъде унищожено. Това е символ на фалит.

Апостолската култура има вградена система за прочистване.

Захария 5:5-11

5 И ангелът, който говореше с мен, излезе и ми каза: Повдигни очите си и виж какво е това, което излиза.

6 И казах: Какво е това? А той каза: Това, което излиза, е ефа. И каза: Това е видът им по цялата земя.

7 И ето, един оловен капак се вдигна, и ето, една жена седеше сред ефата.

8 И каза: Това е безбожието. И я хвърли сред ефата и хвърли оловната тежест върху отвора ѝ.

9 И повдигнах очите си и видях, и ето, две жени излязоха и в крилете им — вятър; и имаха криле като крилете на щъркел; и те вдигнаха ефата между земята и небето.

10 И казах на ангела, който говореше с мен: Накъде отнасят ефата?

11 И ми каза: За да ѝ построят дом в земята Сенаар; и когато се установи, тя ще бъде положена там на мястото си.

Двете видения, споменати в текста по-горе, трябва да се разглеждат като едно. „Жената“ е сбор от две зли практики — кражба и лъжесвидетелстване. Жената е олицетворение на двете злини, наречени „нечестие“. Жената седи в ефата — стандартната мярка в Израел. Тя е покрита с оловен капак. Търговските практики на Божия народ сега бяха корумпирани. Тази нечестност, която живее в теглилките и мерките на завръщащите се изгнаници, сега щеше да бъде премахната. Бог премахваше това беззаконие и го връщаше на мястото, откъдето е дошло — Вавилон. Щъркелът е прелетна птица, която отглежда малките си. Това е нечиста птица. Това нечестие ще бъде подхранвано и прието от тези две жени — политиката и икономиката във Вавилон, докато Вавилон падне. Кражбата и лъжесвидетелствата процъфтяват във Вавилон — това е операционната система, поддържана от икономиката и политиката на света, която ще бъде съдена. Ако се занимавате с кражба и лъжесвидетелстване, вие вече сте във Вавилон.

Левит 14:34-50

34 Когато влезете в ханаанската земя, която Аз ви давам за притежание, и сложа зараза от проказа в някоя къща в земята на владението ви,

35 тогава онзи, чиято е къщата, да дойде и да заяви на свещеника, като каже: Вижда ми се като зараза в къщата.

36 И свещеникът да заповяда да изпразнят къщата, преди свещеникът да влезе да прегледа заразата, за да не стане нечисто всичко, което е в къщата; и след това свещеникът да влезе да прегледа къщата.

37 Като разгледа заразата, ето, ако заразата е по стените на къщата, зеленикави или червеникави трапчинки, които изглеждат да са по-дълбоки от повърхността на стената,

38 тогава свещеникът да излезе от къщата до вратата ѝ и да затвори къщата за седем дни.

39 А на седмия ден свещеникът да се върне и да прегледа, и ето, ако заразата се е разпростряла по стените на къщата,

40 тогава свещеникът да заповяда да извадят камъните, на които е заразата, и да ги хвърлят вън от града на нечисто място.

41 И да накара да остържат къщата навсякъде отвътре и да изхвърлят остърганата глина вън от града на нечисто място.

42 И да вземат други камъни, които да вградят вместо онези камъни, и да вземат друга глина и да измажат къщата.

43 Но ако заразата пак дойде и се появи в къщата, след като извадят камъните и остържат къщата и я измажат,

44 тогава свещеникът да дойде и да прегледа, и ето, ако заразата се е разпростряла в къщата, това е лоша проказа в къщата; тя е нечиста.

45 Да съборят къщата, камъните ѝ, дърветата ѝ и цялата пръст на къщата и да ги изнесат вън от града на нечисто място.

46 И който влезе в къщата през цялото време, когато е затворена, ще бъде нечист до вечерта.

47 А който спи в къщата, да изпере дрехите си и който яде в къщата, да изпере дрехите си.

48 Но ако свещеникът влезе и прегледа, и ето, заразата не се е разпростряла в къщата след измазването ѝ, тогава свещеникът да обяви къщата за чиста, защото заразата е преминала.

49 А за очистването на къщата да вземе две птичета и кедрово дърво, и червена вълна, и исоп.

50 И да заколи едното птиче в пръстен съд над изворна вода.

Това заболяване не е човешка проказа, а вероятно гъбичка, която унищожавя къщата по същия начин, по който проказата унищожавя

човешкото тяло. Цялата къща трябва да бъде разрушена. Това е присъда върху „къщи“, които измамват корпоративния храм на ресурсите. Облицованите къщи, които не са ангажирани с корпоративното строителство, ще станат прокажени — те ще лежат в прах и корпоративният храм ще се издигне. Когато се извърши този съд, къщата е разрушена, грешникът се очиства и съдът на нечестието се премахва.

Апостолската култура има вградена система за прочистване.

Глава 18

Господната трапеза и имунитета

В заключение, има три важни реалности, които Божиите синове трябва да схванат на Господната трапеза:

Трябва да Го видим в символите.

Докато общуваме, ние виждаме или разпознаваме Него и Неговото завършено дело на Господната трапеза. В нашето възпоменание трябва да различим следното:

- Неговото завоевание или победа над света, плътта и сатана (Евреи 2:14; Галатяни 6:14; 2 Коринтяни 5:21; Римляни 6:5-8);
- Неоспоримото доказателство за Неговата любов (Йоан 15:13; Римляни 5:6-8; Ефесяни 5:2);
- Неговото премахване на религиозната практика за благодат (Евреи 10:4-14);
- Неговото умилостивение (Исаия 53:5; 1 Йоан 2:2; 1 Йоан 4:10);
- Неговото дело на помирение (Римляни 5:10; 2 Коринтяни 5:18-19);
- Неговата работа да ни постави като царе и свещеници (Откровение 5:6-14);
- Неговата работа да ни даде представа за реалностите на царството (Лука 24:30-31);
- Неговата работа да ни даде свръхестествен достъп до престола на благодатта (Евреи 10:19-20; Евреи 4:16);
- Неговата мъдрост (1 Коринтяни 1:23-25);
- Неговото послушание (Лука 22:42);
- Неговото страдание (1 Петрово 2:21-25; 1 Петрово 4:1; Исаия 53:3);
- Неговата жертва (Ефесяни 5:2; Евреи 9:28; Тит 2:14).

2 Коринтяни 3:18

¹⁸ А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.

Трапезата е декларация за Неговата слава. Когато участваме, ние гледаме Неговата слава и докато продължаваме да Го гледаме, ние ставаме като Него. Затова трябва да правим това възможно най-често.

Думата „огледало“ произлиза от гръцката дума *κατοπτριζο* (G2734) и според речника на CWSD означава огледало, огледално стъкло.

2 Коринтяни 3:13-15

13 и не сме като Мойсей, който слагаше покривало на лицето си, за да не могат израилевите синове да гледат края на това, което преминаваше.

14 Но техните умове бяха заслепени. Защото и до днес същото това покривало стои при прочитането на Стария Завет, като не се открива, защото то се отмахва в Христос.

15 Но и до днес при прочитането на Мойсей покривало лежи на сърцето им,

Този пасаж е за гледане на Мойсей/закона. Имаше покривало върху лицето на Мойсей, така че децата на Израел да не могат да видят лицето на Мойсей или това, което той изобразява. **Тази слава беше законът, насочващ към Христос.** Това, което Мойсей представляваше, имаше избледняваща слава, защото беше преобраз или сянка. В крайна сметка то беше премахнато, но децата на Израел продължиха да се възхищават и да се придържат към Мойсей и закона. Мойсей изобразява закона. *В резултат на непрекъснато разглеждане на закона те станаха легалисти.* Покривалото се премести в сърцата им. Легалистът/юдаистът има покривало върху сърцето си и не може да види закона като учител, който да ни доведе до Христос. Юдаистът не може да види Христос.

2 Коринтяни 3:16-18

16 но когато Израил се обърне към Господа, покривалото се отмахва.

17 А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода.

18 А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.

Този пасаж е за гледане на Христос/благодатта. Когато Христос влезе в нас, покривалото се сваля от сърцата ни. Виждаме Христос в Словото и Неговото Евангелие. Словото е нашето огледало, за да видим Христос. Трапезата също отразява Христос и докато продължаваме да Го гледаме, ние се трансформираме в същия образ

от Божия Дух. Помнете, че Духът свидетелства за Христос и насочва нашето израстване в Словото.

Ежедневното празнуване на евхаристията изравнява нашия фокус върху Христос.

Евреи 12:2

² като гледаме на Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра, който заради предстоящата Му радост издържа кръста, като презря срама, и седна отдясно на Божия престол.

Колосяни 3:1-2

¹ И така, ако сте били възкресени заедно с Христос, търсете това, което е горе, където Христос седи отдясно на Бога.

² Мислете за горното, а не за земното;

Филипяни 3:12-14

¹² Не че съм уловил вече, нито съм станал вече съвършен, но гоня, дано и аз да уловя, защото и аз бях уловен от Христос Исус.

¹³ Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя — като забравям задното и се простирам към предното,

¹⁴ гоня целта за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус.

Евреи 3:1

¹ Затова, свети братя, участници в небесното призвание, размислете за Апостола и Първосвещеника, когото ние изповядваме — Христос Исус,

Ние ставаме това, което виждаме. Яков постави шарени пръчки пред добитъка, за да произведе шарени овце. Възприятието и зрялостта са взаимосвързани. Докато възприемаме, ние узряваме и когато узреем, нашето възприятие се подобрява. Когато хлябът беше разчупен, двамата по пътя за Емаус получиха виждане. Получаваме духовно прозрение, когато участваме (Ефесяни 1:17-18).

Трябва да „показваме“ Него.

Ние участваме в Трапезата, за да „показваме“ Неговата смърт, докато Той дойде.

1 Коринтяни 11:26

***26** Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете (тази) чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде.*

Думата „показвам“ произлиза от гръцката дума *катагело* (G2605) и според речника на CWSD означава: да кажа, декларирам. Да декларирам ясно, открито или на глас.

(I) Да известявам, провъзгласявам (Деяния 13:38). В смисъл да възхвалявам, празнувам (Римляни 1:8; 1 Коринтяни 11:26).

(II) Чрез загатване означава да проповядвам, излагам, внушавам (Деяния 4:2; 13:5; 15:36; 16:17, 21; 17:3, 13, 23; 26:23; 1 Коринтяни 2:1; 9:14; Филипяни 1:16, 18; Колосяни 1:28).

Значението е не само да се декларира, но и да се изложи или покаже. Бог не ни призовава към празни церемонии и ритуали. Показването е не само да декларираме това, което Той е направил, но и да покажем това, което сме видели в Него, в собствения си живот.

Деяния 20:20

***20** И как не задържах нищо от това, което е било полезно за вас, но ви показах и ви поучавах и публично, и от къща на къща,*

Павел не само поучаваше, но и показваше Христовия живот. Докато участваме, ние трябва да ставаме все по-добри в показването на Неговата смърт. **Неговата смърт трябва да бъде разкрита в нас.**

Трябва да покажем Неговата безкористност.

2 Коринтяни 4:10-12

***10** винаги носещи в тялото си умирането на (Господ) Исус, за да се яви в тялото ни и животът на Исус.*

***11** Защото ние, живите, винаги сме предавани на смърт заради Исус, за да се яви и животът на Исус в нашата смъртна плът;*

***12** така че смъртта наистина действа в нас, а животът — във вас.*

Христос ни призова към живот на себеотрицание.

Матей 16:24-25

***24** Тогава Исус каза на учениците Си: Ако някой иска да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека Ме следва.*

***25** Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мен, ще го намери.*

Безкористността е себеотрицание, характеризиращо се с жертвено даване като вдовицата, която си дава лептата, или македонците, които дават извън възможностите си. Тя обхваща умъртвяването на плътта за Божия слава. Данаил се въздържа от диетата на вавилонците за Божия слава. Самоотрицанието е живот на ходене чрез вяра, а не чрез виждане. Това е живот, който демонстрира нашето разпятие с Христос.

Животът, който живеем сега, е чрез вяра в Божия Син. Животът на себеотрицание обича Бога повече от всички и всичко останало. Въпреки това, това е живот на свобода, тъй като вече не е предмет на правните разпоредби на плътските обреди. Безкористността дава възможност на Божиите синове да понасят немощите на слабите и да не угаждат на себе си. Има желание да страдате за другите за слава на Христос. Безкористността има тази характерна черта, открита в Христос — да се подчиняваш изцяло на Божията воля.

Матей 26:42

42 Пак отиде втори път и се моли, казвайки: Татко Мой, ако не е възможно да Ме отмине тази чаша, без да я пия, нека бъде Твоята воля.

Трябва да ядем Неговата плът и да пием Неговата Кръв.

Трапезата има друго пророческо измерение. Пророческо е да се яде Неговото Слово (Плътта) и да се пие Неговият Дух (Кръвта). Кръвта също е символ на Божия Дух.

Ние трябва да Му се покланяме в Дух и Истина (Словото). Някои имат Кръвта (Духа), а не Агнето (Словото). Други имат Агнето (Словото), но нямат кръвта (Духа). Трябват ни и двете.

Ние ядем Неговото Слово и пием Неговия Дух, за да станем като Него. Това е диетата на царете. Христос е Синът модел. Когато показваме Неговото подобие (когато израстваме в зрели синове), ние сме за възхвала на Неговата слава. Това е осиновяване — нашето поставяне като синове.

Ефесяни 1:5-6

5 като ни е предопределил да бъдем осиновени за Него чрез Исус Христос по благоволенията на Своята воля,

6 за похвала на славата на Своята благодат, с която ни е дарил във Възлюбения Си.

Словото ни позволява да израснем в Него във всичко. Словото трябва да стане плът. Словото вътре в нас трябва да расте и ние трябва да израснем в Него във всичко.

1 Петрово 2:2

2 пожелавайте като новородени деца чистото мляко на словото, за да пораснете чрез него към спасение,

Докато ядем и пием, ние ставаме като Него — **точно представяне**.

И трите реалности са предназначени да постигнат тази цел — точно представяне. Иначе сме замесени в празна религия.

Точността е нашият имунитет.

Църквата трябва да Го представя точно на земята. Ядем и пием, докато стигнем до *точното представяне*.

1 Коринтяни 11:26

26 Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете (тази) чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде.

Господ ще дойде в нас, преди да дойде за нас. Първо трябва да стигнем до съвършенството. Трябва да празнуваме трапезата, докато Той дойде.

Думата „идвам“ произлиза от гръцката дума *ерхомай (G2064)* и според гръцкия лексикон на Тайер означава публична изява. Метафорично това означава да се надигна, да се появя, да се покажа. Продължаваме да празнуваме Господната трапеза, за да дойдем на мястото, където Христос се издига или показва Себе Си напълно в нас, т.е. да стигнем до съвършенство.

Не можем да ходим по вода, да изцеляваме болни, да успокояваме бурята и т.н., защото не сме стигнали до пълнотата да бъдем като Него на земята. Не можем да правим много неща, защото все още не сме като Него. Въпреки това, ние се приближаваме. Когато стигнем до съвършенство, имунитетът ни ще се повиши. Съвършенството дава имунитет и защита. Трябва да дойдем на мястото на „както е Той, така сме и ние“. Имаме позицията, но трябва да пораснем в практиката.

1 Йоан 4:17

17 В това се усъвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят.

Исус точно представяше Татко. Ако Го познаваш, познаваш Татко, ако си Го видял, видял си Татко.

Йоан 14:7-9

7 Когато познаете Мен, ще познаете и Моя Баща; и отсега Го познавате и сте Го видели.

8 Филип Му каза: Господи, покажи ни Татко, и ни е достатъчно.

9 Исус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Татко; как казваш ти: Покажи ми Татко?

Христос е блясъкът на Неговата слава (Небесния Баща) и точният образ на Неговата личност.

Евреи 1:3

3 който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините

Думите „точния образ“ произлизат от гръцката дума карактер (G5481) и според гръцкия лексикон на Тайер означават „точното възпроизвеждане на човек“.

Следните стихове подчертават факта, че от Божиите синове се изисква точното представяне.

Израстване в Него

Ефесяни 4:15

15 а като сме истинни в любов, да пораснем по всичко към Него, който е главата, Христос,

Според Неговия образ

Колосяни 3:9-11

9 Не се лъжете един друг, понеже сте съблекли вече стария човек с делата му

10 и сте облекли новия, който се подновява в познаване по образа на Този, който го е създал,

11 където няма грък или юдеин, обрязан или необрязан, варварин, скит, роб или свободен, а Христос е всичко и във всичко.

Обличане в Господ Исус Христос

Римляни 13:14

14 а се облечете с Господ Исус Христос и не се грижете за страстите на плътта.

Съвършеният човек

Ефесяни 4:13

13 докато ние всички достигнем в единството на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота,

Колосяни 1:28

28 Него ние възвестяваме, като наставляваме всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христос.

Както е Той, така сме и ние

1 Йоан 4:17

17 В това се усъвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят.

Божиите синове трябва да проявят Неговия образ и подобие.

Ефектите от точното представяне

Както беше споменато в Глава 3, първата Пасха даде имунитет срещу язвите и никой от тях не беше болен. Дори в Пасхата на Езекия всички бяха изцелени. Исус Навин празнува Пасхата преди битката. Сигурен съм, че той искаше всички да са във форма. Ако сянката може да донесе изцеление, колко повече реалността на Господната трапеза? Реалността на Господната трапеза е *точното представяне*.

Самуил даде имунитет на цялата нация. Един човек пази цял народ от язвата на филистимците през всичките дни на живота си. Пасхата на Йосия беше сравнена с Пасхата в дните на Самуил. Но в дните на Самуил не се празнува Пасха. Животът на Самуил беше толкова точен, че се смяташе за Пасха. Самуил беше Пасхата. Пасхата беше станала личност. Поради точността на своето представяне той даде имунитет на цялата нация.

Точността ни освобождава от незрялост и ни дава възможност да стигнем до пълнотата на нашето наследство.

Галатяни 4:1-2

¹ Казвам още: дотогава, докогато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, макар и да е господар на всичко,
² а е под настойници и управители до назначения от бащата срок.

Времето, определено от бащата, е нашето синовство или зрялост. Тогава ще преживеем отвореното небе, което преживя Исус.

Господството (Отвореното небе) се дава на сина.

Матей 3:16-17

¹⁶ И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата; и ето, отвориха Му се небесата и видя Божия Дух, че слизаше като гълъб и се спускаше на Него;
¹⁷ и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Матей 16:16-18

¹⁶ Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, Синът на живия Бог.
¹⁷ Исус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Баща, който е на небесата.
¹⁸ А и аз ти казвам, че ти си Петър {гр.: Камък; Кифа (арам.)} и на тази канара ще съградя Своята църква {или: събрание, и така в целия Нов Завет}; и портите на ада няма да ѝ надделеят.

Църквата е построена върху скалата на синовството — точното представяне. Синът представлява бащата.

Йоан 14:13-14

¹³ И каквото и да поискате в Мое Име, ще го направя, за да се прослави Бащата в Сина.
¹⁴ Ако поискате нещо в Мое Име, ще го направя.

Каквото и да поискате въз основа на точното представяне, ще бъде направено. Ефективните горещи молитви на праведния човек постигат много.

Яков 5:16

¹⁶ И така, изповядавайте един на друг греховете си и се молете един за друг, за да оздравеете. Много може молитвата на праведния в действието си.

Точното представяне е идване до пълнотата на праведността индивидуално и корпоративно. Акцентът не е върху количеството на молитвите, а върху качеството на човека, който се моли.

Когато израснем в благодат до мярката и ръста на Христос — до точност, ние ще видим по-голямо господство в Църквата. Нашият имунитет е точното представяне. Църквата все още тъне в незрялост. Така ние сме под наставници и настойници.

Господната трапеза е поставена като напомняне от Господа заради същото изискване — да покаже смъртта на Господа в нас. Тази позиция на точност ще ни даде имунитет срещу бедствията, които посещават земята.

Библиография

1. The Editors of Encyclopaedia Britannica. 2020. Industrial Revolution, September 10, 2020. [Online]. Available at: www.britannica.com/event/Industrial-Revolution [Accessed 1 December 2020].
2. McFadden, C. 2017. James Watt, Father of the Modern Steam Engine, 30 December 2017. [Online]. Available at: www.interestingengineering.com/James-watt-father-of-the-modern-steam-engine [Accessed 1 December 2020].
3. Vale, R. 2016. Second Industrial Revolution: The Technological Revolution, *Richmond Vale Academy*, 21 July 2016. [Blog]. Available at: www.Richmondvale.org/en/blog/second-industrialrevolution-the-technological-revolution [Accessed 1 December 2020].
4. History. 2010. Marie and Pierre Curie isolate radium, 9 February 2010. [Online]. Available at: www.history.com/this-day-in-history/curies-isolate-radium [Accessed 2 December 2020].
5. The World Financial Review. 2012. The Third Industrial Revolution: How the Internet, Green Electricity, and 3-D Printing are Ushering in a Sustainable Era of Distributed Capitalism, 3 March 2012. [Online]. Available at: www.worldfinancialreview.com [Accessed 2 December 2020].
6. The Editors of Encyclopaedia Britannica. 2020. Fourth Lateran Council, 24 January 2020. [Online]. Available at: www.britannica.com/event/Lateran-Council-Fourth-1215 [Accessed 2 December 2020].
7. Mason, M. 2003. A Spiritual Banquet: John Calvin on the Lord's Supper. *The internet journal for integrated theology*. [Online]. Available at: www.theologian.org.uk/doctrine/calvinonthelordssupper.html [Accessed 2 December 2020].

8. History. 2009. Treaty of Versailles, 29 October 2009. [Online]. Available at: www.history.com/topics/world-war-I/treaty-of-Versailles-1 [Accessed 2 December 2020].
9. The History Place. 1996. Germans Elect Nazis, 1996. [Online]. Available at: www.historyplace.com/worldwar2/riseofhitler/elect.him [Accessed 2 December 2020].
10. The Editors of Encyclopedia Britannica. 2020. Confessing Church, 27 October 2014. [Online]. Available at: <https://www.britannica.com/topic/Confessing-Church> [Accessed 7 December 2020].
11. Neesan, C, L. 2019. Learning from the Barmen Declaration of 1934: Theological-Ethical-Political-Commentary. *Journal of Lutheran Ethics*, Volume 19, Issue 6. [Online]. Available at: <https://elca.org/JLE/Articles/1292> [Accessed 7 December 2020].
12. Pouspourika, K. 2019. The 4 Industrials Revolutions, *institute of Entrepreneurship Development*, 30 June 2019. [Blog]. Available at: www.ied.eu/projects-updates/the-4-industrial-revolutions/ [Accessed 6 December 2020].
13. World Economic Forum. 2020. Fourth Industrial Revolution, 2020. [Online]. Available at: www.weforum.org/focus/fourth-industrial-revolution [Accessed 6 December 2020].
14. Gillis, J. 2017. The Feast of Unleavened Bread [Online]. Available at: <http://thechapel.com/tools/mobileapp/weekly/?date=2017-04-30> [Accessed 13 December 2020].
15. New World Encyclopedia. 2019. Sadducees, 31 August 2019. [Online]. Available at: www.newworldencyclopedia.org/entry/sadducees [Accessed 6 December 2020].
16. Nappa, M. 2019. Who were the Sadducees in the bible? What were their beliefs? 15 May 2019. [Online]. Available at: www.christianity.com/wiki/people/who-were-thesadducees-in-the-bible-what-were-their-beliefs [Accessed 6 December 2020].